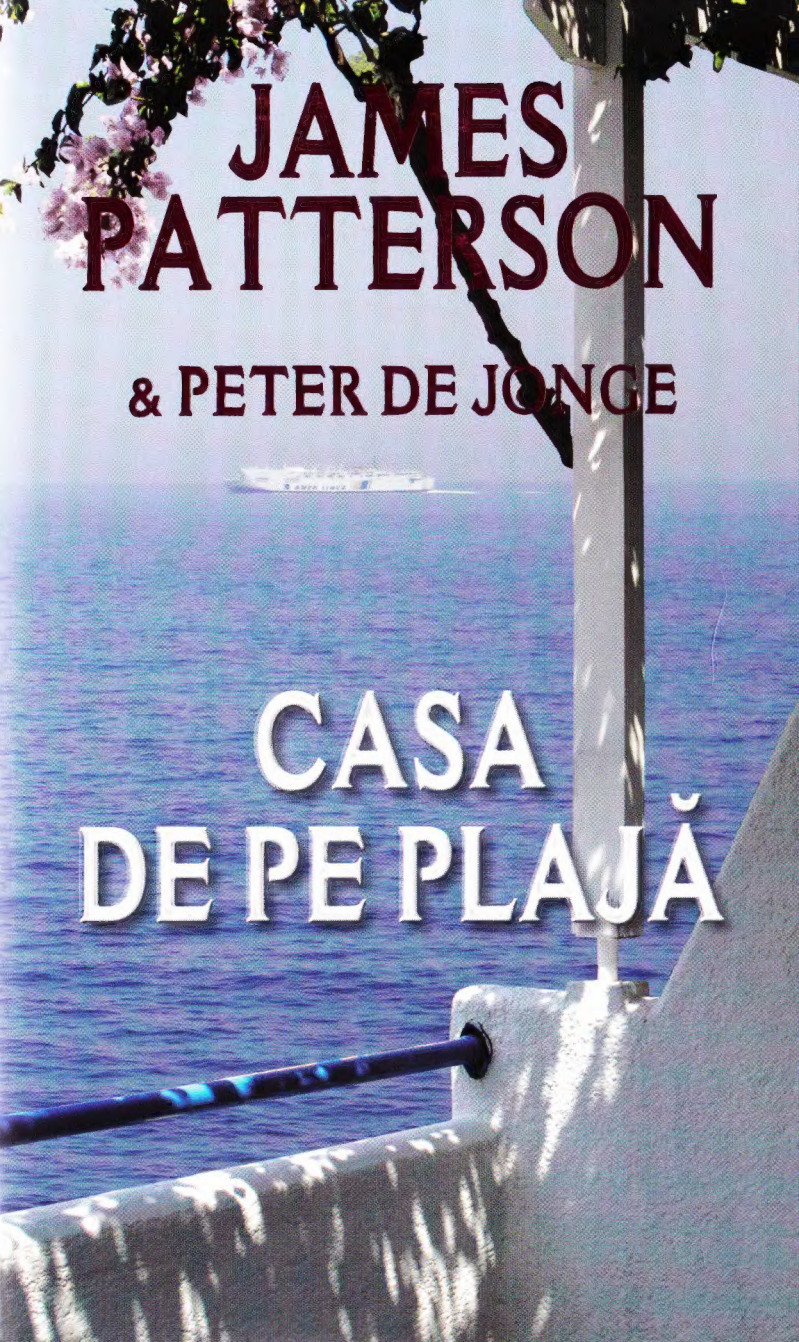
JAMES
PATTERSON
& PETER DE JONGE
CASA
DE PE PLAJĂ

JAMES PATTERSON

și

PETER DE JONGE

CASA DE PE PLAJĂ

JAMES PATTERSON
și
PETER DE JONGE

CASA DE PE PLAJĂ

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PATTERSON, JAMES
Casa de pe plajă / James Patterson; trad.: Adrian Moşoianu
Bucureşti: RAO International Publishing
Company, 2008

ISBN 978-973-103-669-4

I. Moşoianu, Adrian (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JAMES PATTERSON & PETER DE JONGE
The Beach House
© 2002 by SueJack, Inc.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
ADRIAN MOŞOIANU

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

iulie 2008

ISBN 978-973-103-669-4

Pentru Pete & Chuck
P. de J.

Pentru Jack, băiatul cel mare
J.P.

PROLOG

PETER RABBIT

1

E ca și cum ai dansa stând jos. Strânge – bate ritmul – dă drumul – răsucește-te. Mâna stângă – piciorul drept – mâna stângă – mâna dreaptă.

Totul se desfășoară într-o sincronizare perfectă a ritmului și, de fiecare dată când apăs acceleratorul înfierbântat, gumat și îmbrăcat în cauciuc, nou-nouța, abia înșeuata motocicletă BMW K1200, cântărind două sute optzeci de kilograme și având 130 de cai putere, saltă înainte asemenea unui cal pursânge sub cravașa jocheului.

Și un alt instantaneu al mult prea evaluatei zone rezidențiale Long Island se mistuie în ceața drumului.

Este vineri noapte, weekendul în care se sărbătorește Memorial Day[1], și mai sunt numai cincisprezece minute până la începerea celei dintâi petreceri care deschide un alt anotimp glorios pentru locuitorii din Hampton.

Și nu este vorba despre o petrecere oarecare. Ci despre Marea Petrecere. Acea intimă reuniune de 200 000 de dolari dată în fiecare an de Barry Neubauer și de soția lui, Campion, în casa lor de 40 de milioane de dolari de pe plaja din Amagansett.

Și eu sunt în întârziere.

---

[1] Sărbătoare națională în SUA, în care sunt comemorați militarii americani căzuți în războaie. Se sărbătorește în ultima zi de luni a lunii mai. (n.tr.)

O aduc în a patra, smucesc iar de accelerator și de data asta am senzația că zbor. Gonesc spre petrecere pe Autostrada 27 ca un *Hell's Angel* pe motocicleta lui.

Genunchii îmi sunt puternic strânși în jurul luciosului rezervor bleumarin de benzină, și țin capul atât de aplecat în bătaia vântului, încât aproape că îi ating.

E un lucru bun că această mică întindere de șaptesprezece kilometri care separă Montauk de Amagansett e dreaptă și netedă ca o panglică și iată că, în momentul în care trec de localurile pentru turiști La Cyril, La Scoica și Prânz, acul indicatorului de viteză arată 150.

De asemenea, faptul că obișnuiam să împart camera cu Billy Belnap e un lucru bun. Cu reputația celui mai războinic delincvent juvenil din East Hampton High, Billy a ajuns pe statul de plată al Departamentului de Poliție din East Hampton. Chiar dacă nu-l pot vedea, știu că este acolo, ascuns printre tufișuri în mașina lui de serviciu albastru cu alb, fluierând după cei care depășesc viteza legală și frământând în mâini o pungă plină cu gogoși de la Dressen.

Îi fac semn cu farurile în timp ce spintec drumul.

2

N-ai zice că o motocicletă poate fi un loc unde să poți gândi în liniște. Și, de regulă, nici nu prea o fac, pentru că prefer să las despicarea firului în patru pe seama fratelui meu mai mare Jack și a Facultății de Drept pe care o face. Dar în ultima vreme am rumegat gânduri noi de fiecare dată când am urcat pe motocicletă. Poate că asta se datorează faptului că, odată urcat pe motocicletă, rămâi singur cu tine însuți.

Sau poate n-are nimic de-a face cu motocicleta și e doar un semn că încep să îmbătrânesc.

Îmi pare rău că trebuie să spun asta, dar ieri am împlinit douăzeci și unu de ani.

Fără nici un motiv anume, fac slalom printre SUV-urile pântecoase zburând cu o sută cincizeci de kilometri pe oră și mă întreb cum e să crești aici, cum e să fii de-al locului într-unul dintre cele mai bogate orașe din lume.

La un kilometru și jumătate depărtare de Bluff, pot deslușI luminile petrecerii de la reședința familiei Neubauer strălucind în noaptea perfectă din East End și trăiesc acea savuroasă senzație de anticipare pe care o am întotdeauna la începutul unei noi veri în districtul Hampton.

Până și aerul, purtând cu el boarea sărată a fluxului și un parfum dulce de zambile, e încărcat de promisiuni. Un

portar în costum alb îmi zâmbește scurt și-mi deschide ușile de fier, lăsându-mă să trec.

Mi-ar plăcea să vă pot spune că întreaga proprietate este mai degrabă de prost gust, grosolană și țipătoare, însă adevărul este cu totul altul. Din când în când, bogații dau naștere la astfel de confuzii. E genul de bucată de pământ care, după cum spun agenții imobiliari, apare pe piață cam o dată la douăzeci de ani: cinci hectare de teren într-un peisaj minunat, plin de garduri vii și grădini ascunse care coboară în pantă lină către o plajă cu nisip alb, strălucitor.

La capătul aleii acoperite cu pietricele albe se află o reședință de o mie trei sute de metri pătrați, acoperită cu șindrilă, ale cărei camere au toate vedere la ocean, cu excepția, desigur, a pivniței unde se păstrează vinurile.

Petrecerea din seara asta este relativ restrânsă – mai puțin de o sută optzeci de persoane –, însă toți oamenii importanți se află aici. Motivul sărbătoririi îl constituie preluarea companiei de 1,4 miliarde de dolari a fabricantului suedez de jucării Bjorn Boontaag. De aceea petrecerea pică anul ăsta într-o zi de joi și numai familiei Neubauter putea să-i iasă bine treaba asta.

Se văd pășind printre drăgălașii lei și tigri de jucărie pe care Bjorn Boontaag îi vinde cu sutele de mii, cele mai feroce animale din adevărata junglă a vieții: președinți de companii, speculanți la bursă, bancheri îmbuibați și cei din urmă dintre miliardarii internetului, dintre care majoritatea sunt îndeajuns de tineri pentru a deveni cea de a treia nevastă a unui director de companie. Îi observ pe cei din Serviciul Secret umblând de colo, colo, cu puloverele lor groase și cu căștile în urechi și îmi dau seama că trebuie să fie prezenți și niscaiva senatori. Și, împrăștiați prin mulțimea invitaților, ca adoratii petrecerii, se află cei mai în

vogă creatori de modă, cântăreți de rap, baschetbaliști din NBA pe care organizatorii i-ar fi putut aduna.

Însă nu fiți prea invidioși. Nici eu nu mă aflu pe lista invitaților.

Sunt aici ca să parchez mașini.

3

Lucrez la Casa de pe Plajă de când aveam treisprezece ani, slujbe meschine în general, însă parcatul mașinilor este de departe cea mai ușoară treabă dintre toate. Doar puțin efort la început și la sfârșit. Liniște, altfel.

Sunt un pic în întârziere, de aceea sar de pe motocicletă și trec imediat la treabă. În douăzeci de minute umplu un teren de la marginea șoselei cu patru șiruri elegante de limuzine a câte optzeci de mii de dolari fiecare, fabricate în Europa, care strălucesc în lumina argintie a lunii ca niște plante metalice. O recoltă bogată.

Unul dintre momentele frumoase ale meseriei de parcator intervine atunci când un Bentley de culoarea vinului de Bourbon și de mărimea unui iaht frânează în fața mea și din el descinde Latrell Sprewell, preferatul meu, care-mi îndeasă în palmă o hârtie de douăzeci de dolari, spunându-mi:

– Ai grijă de ea, frățioare.

Odată ce am terminat de alergat, mă servesc cu o bere și o farfurie plină cu antreuri și mă așez pe iarba de lângă șosea. Asta da viață. Îmi savurez în liniște sushi-ul și pufuleții de brânză când un ospătar în jachetă neagră pe care nu-l mai văzusem niciodată vine în grabă spre mine. Cu un zâmbet amical, dar poruncitor în același timp, îmi îndeasă o bucățică de hârtie roz în buzunarul de la cămașă.

Probabil că a fost scăldată în parfum. Un nor înțepător îmi învăluie nările când o despăturesc. Shalimar, dacă nu mă înșel. Conținutul, în schimb, e cât se poate de clar. Trei litere, trei cifre: I Z D 2 3 5.

Ies afară și străbat terenurile parcelate de metal strălucitor până când găsesc simbolurile înscrise pe o plăcuță de înmatriculare newyorkeză înșurubată în spatele zvelt al unui Benz decapotat, de culoare verde-închis.

Mă strecor pe locul din față al pasagerului și încep să manevrez butoanele pentru a mă familiariza cu interiorul. Cu un foșnet reconfortant, ferestrele se încastrează în portieră și glasul de bariton al șmecherului de Dean Martin începe să curgă printr-o duzină de boxe.

Caut în torpedou. Nimic.

Apoi cotrobăiesc prin compartimentul dintre scaune. În interiorul unui toc de ochelari de soare marca Robert Marc se află un joint lung și subțire înfășurat într-o panglică roz. Îl aprind și suflu un colac de fum în jurul lunii pline.

Mă gândesc că nu e rău deloc – desfătându-mă în timp ce Dino face mărturisiri despre o franțuzoaică pe nume Mimi –, când o mână îmi alunecă pe umăr.

– Salut, Frank, spun fără să mă obosesc măcar să mă răsucesc în confortabilul meu scaun de piele.

– Bună, Rabbit, răspunde Frank, întinzând mâna prin fereastră după joint. Nu ți-ai tras-o încă?

Frank este Frank Volpi, detectiv-șef la Departamentul de Poliție din East Hampton și singurul polițist pe care-l poți vedea purtând un Rolex de platină. Pe de altă parte, Volpi a trecut prin două misiuni în Vietnam înainte de a pedepsi delincvenți în orașul său natal.

– Doar mă știi, Frank. N-am obiceiul să vorbesc despre asta.

– De când?

– Păi, deh, de aseară când am fost cu nevastă-ta.

Acest surogat de conversație tipic masculină continuă până când jointul ne arde buricele degetelor. Apoi Frank pleacă, clătinându-se în noaptea parfumată, iar eu rămân în compania lui Dino în Benz.

Sună telefonul. Un glas de femeie. Șoptește:

– Peter, ți-a plăcut cadoul pe care l-ai primit?

– Exact ce mi-a prescris doctorul. Mulțam, îi răspund eu pe șoptite.

– Aș dori să-mi mulțumești mai degrabă personal, pe plajă.

– Cum te voi recunoaște?

– Ia gândește-te, Peter. Când ai să mă vezi, ai să mă recunoști.

Mai apăs câteva butoane, stau de vorbă cu vreo două operatoare foarte drăguțe și în sfârșit dau de bunul meu amic Lumpke. E la colegiu și își va lua o diplomă în sculptură. Mă gândesc că nu-i merge prea bine, deoarece vocea lui sună bolnăvicios.

E adevărat, la Paris e patru dimineața.

Părăsesc Benzul și o iau alene spre plajă. Știu că v-am mai spus deja cât de revoltător de frumos este acest loc, dar nu mi se pare că am spus-o îndeajuns de răspicat. De câte ori mă aflu aici, mă simt vrăjit. Sunt convins că-l apreciez mai mult decât o fac Barry și Campion Neubauer.

În timp ce mă apropii de plajă, încep să-mi pun pentru prima oară întrebări în legătură cu cine ar putea să mă aștepte acolo. Nu mi-ar fi fost imposibil să aflu cui îi aparținea vocea care-mi șoptise la telefonul mașinii. Tot ce trebuia să fac era să văd cine era înregistrat la acel număr, dar asta ar fi stricat surpriza.

Vraja de la Casa de pe Plajă constă în faptul că niciodată nu se știu prea multe. Ar putea avea cincisprezece sau cincizeci și cinci de ani. Ar putea veni singură sau însoțită de un prieten, ori de un soț.

„Biletel de culoare roz. Shalimar. Ah. S-ar putea să știu cine mi-a trimis biletelul."

Mă așez pe nisip la vreo două sute de metri depărtare de locul unde se sparg valurile. Rămășițele murdare ale uraganului Gwyneth, care a lovit Capul Hatteras timp de o săptămână, au ajuns în dimineața asta la Hamptons. Valurile sunt uriașe și grele și se sparg cu zgomot puternic de țărm.

Atât de puternic încât nu-i aud apropiindu-se din spate decât atunci când se năpustesc asupră-mi. Cel mai scund și mai butucănos dintre cei trei, cu craniul ras și purtând ochelari de soare Oakley negri, mă lovește în piept.

Lovitura îmi rupe vreo două coaste și mă lasă fără suflare. Cred că-l recunosc pe unul dintre ei, dar e întuneric și nu pot fi sigur. Cu fiecare lovitură profesionist țintită și aplicată îmi este mai frică. Apoi ajung la neagra concluzie că acești inși nu au fost trimiși aici doar pentru a-mi da o lecție. Aici e vorba despre ceva mult mai grav.

Încep să lovesc și să împart pumni în dreapta și-n stânga și reușesc într-un târziu să mă eliberez.

Alerg și strig din străfundul plămânilor, sperând că cineva de pe plajă mă va auzi, însă apa, lovindu-se de stânci, îmi îneacă strigătele. Unul dintre cei trei mă prinde din spate și mă doboară la pământ. Aud un os trosnind – *al meu.* Apoi toți trei se prăvălesc asupra mea, fiecare pumn aterizând pe vânătaia lăsată de altul. Fără a se opri, unul dintre ei scrâșnește disprețuitor:

– Ia de-aici, nenorocitule!

Dintr-odată, cam la o sută de metri depărtare, îndărătul unor tufișuri, fulgeră o lucire. Apoi alta.

În acest moment, știu că am să mor.

Și, oricât de puțin contează lucrul ăsta, știu chiar și cine-mi este călăul.

PARTEA ÎNTÂI

STAGIARUL

Capitolul 1

Chiar și după standardele ametitoare ale prosperului oraș Manhattan din secolul douăzeci și unu, unde artizani de top pictează fresce pe pereții metroului, noile birouri de avocatură Nelson, Goodwin & Mickel erau la înălțime. Dacă mărețele tribunale plasate de jur împrejurul Broadway-ului erau palate ale justiției, clădirea turn licăritoare de patruzeci și opt de etaje de pe Lexington Avenue numărul 454 era un monument închinat izbândei.

Numele meu este Jack Mullen și, ca stagiar la Nelson și Goodwin, bănuiesc că și eu eram un învingător. Totuși nu era tocmai ceea ce-mi dorisem când m-am înscris la Facultatea de Drept a Universității din Columbia, la înaintata vârstă de douăzeci și șase de ani. Însă, când unui student în anul doi cu împrumuturi pentru studii în valoare de cincizeci de mii de dolari îi este oferit un stagiu de vară la cea mai prestigioasă firmă din oraș, oferta nu poate fi refuzată.

Telefonul a început să sune chiar atunci când intram pe ușa micului meu birou.

Am ridicat receptorul.

Vocea înregistrată a unei operatoare se aude pe fir:

– Aveți un telefon din Huntsville, Texas, din partea lui...

O voce de bărbat, de asemenea înregistrată:

– Mudman.

Din nou vocea operatoarei:

– Dacă doriți să acceptați apelul, vă rugăm să răspundeți afirmativ sau să tastați numărul...

– Da, bineînțeles că accept, am întrerupt eu. Mudman, cum o mai duci?

– Deloc rău, Jack, în afară poate de faptul că statul Texas de-abia așteaptă să mă pună la zid ca pe un câine.

– A fost o întrebare prostească.

Vocea surprinzător de ascuțită de la capătul celălalt al liniei telefonice aparținea motociclistului certat cu legea Billy „Mudman" Simon și provenea de la telefonul închisorii din Huntsville. Mudman se afla acolo așteptând injecția letală care să-l anihileze, vinovat că și-ar fi asasinat în urmă cu nouăsprezece ani prietena sa adolescentă.

Mudman era departe de a fi un sfânt. Își recunoaștea tot felul de ticăloșii la care se adăuga și câte o infracțiune în timpul zbuciumatei lui tinereți. Însă asasinarea Carminei Velasquez, după spusele lui, nu se număra printre ele.

– Carmina a fost o femeie strașnică, mi-a spus Mudman când am stat de vorbă pentru prima oară. Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei în această lume mizerabilă. Dar nu am fost nici o clipă îndrăgostit de ea. Ce motive aș fi avut s-o omor?

Declarațiile lui, stenogramele procesului și înregistrările din arhivă ale tentativelor eșuate de a câștiga noi recursuri au fost lăsate pe biroul meu la trei zile după ce începusem să lucrez pentru firmă. După două săptămâni în care am descifrat fiecare cuvânt scris aiurea, fiecare frază deformată, ca și sute de note de subsol transcrise cu sârguință în mici

majuscule care arătau de parcă ar fi ieșit din mâna nesigură a unui elev de clasa întâi, eram convins că spunea adevărul.

Și-mi și plăcea de el. Era deștept și amuzant și nu-și plângea de milă, în ciuda sutelor de motive pentru care era îndreptățit s-o facă. De nouăzeci la sută dintre condamnații la moarte se alegea praful încă din ziua în care vedeau lumina zilei, iar Mudman, cu părinți nebuni și narcomani, nu era o excepție.

Totuși nu găsea nici o plăcere în a-și învinovăți părinții pentru ce i se întâmplase lui.

– Au făcut ce-au putut, cum ar fi făcut oricine altcineva, a spus, singura dată când am vorbit despre ei. Asta nu mi-a fost de nici un folos, dar hai să-i lăsăm să se odihnească în pace.

Lui Rick Exley, șeful meu în cadrul acestui proiect, nu-i păsa câtuși de puțin de Mudman sau de intuiția mea de începător. Ceea ce conta pentru el era faptul că nu exista vreun martor în cazul asasinării lui Velasquez, precum și faptul că Mudman fusese condamnat exclusiv pe baza probelor de sânge și păr găsite la locul crimei. Lucrul ăsta s-a întâmplat înainte ca testul ADN să aibă relevanță legală. Asta însemna că aveam mari șanse să nu fie aprobată cererea ca probele de sânge și fire de păr prelevate de la Mudman să fie analizate pentru a se confirma faptul că ele corespund cu ADN-ul dovezilor ținute într-un seif undeva în Lubbock.

– N-aș vrea să-ți dau speranțe false, dar dacă statul ne lasă să facem testul, am putea obține o amânare a execuției.

– Nu-ți bate capul, Jack. Unde mă aflu eu, o speranță cât de mică, chiar nebunească, este oricând bine-venită. Las-o să intre.

Încercam să nu mă aprind nici eu prea tare. Știam că acest proiect *pro bono*, cu numele lui pompos „În căutarea

Nevinovăției", fusese inițial o cascadorie de imagine, iar Nelson, Goodwin & Mickel nu construiseră patruzeci și opt de etaje în centrul orașului pentru a se îngriji de soarta unui nevinovat amărât care fusese condamnat la moarte.

Cu toate acestea, când vorba lui Mudman a fost retezată după epuizarea celor cincisprezece minute care-i fuseseră alocate, îmi tremurau mâinile.

Capitolul 2

Încă mă minunam de cât de bine rezista Mudman, când Pauline Grabowski, unul dintre detectivii de elită de la Nelson si Goodwin, și-a vârât capul pe ușa biroului meu. Cu scopul de a-i pune la curent pe noii recruți cu multitudinea de relații ale firmei, Grabowski fusese repartizată în cazul Mudman și-și petrecuse ultimele două săptămâni încercând să dea de firul lucrurilor prin East Texas.

Grabowski, care era renumită pentru relațiile pe care și le făcuse pretutindeni și despre care se spunea că face cât un partener debutant, își purta elegant reputația. Reușise cumva să-și construiască un post sigur în acest bastion rezervat bărbaților fără să fie agresivă. Păstra o aparență modestă, însă era extrem de hotărâtă. Chiar dacă exercita acel tip de atracție pe care o are căpitanul unei echipe de fotbal, nu făcea nimic pentru a atrage atenția asupra ei. Nu se machia, nu purta bijuterii, cu excepția unor cercei, își prindea părul șaten-închis într-o coadă neglijentă la spate și părea că poartă același taior albastru în fiecare zi. Dacă stau să mă gândesc, nu aveam nimic împotriva felului cum arăta.

Ceea ce-i conferea stil era felul în care simplitatea ei vestimentară contrasta cu tatuajul pe care-l avea. În locul unuia discret, o țestoasă delicată sau un fluturaș, Pauline

purta conturul de neconfundat al clădirii Chrysler pe brațul drept.

Începea chiar sub umărul ei drept și se întindea pe mai mulți centimetri până la cot. Era redat într-un auriu voluptuos care capta lumina reflectată de spiră și era atât de detaliat, încât includea ca ornament un cap de balaur cu aripi privind încruntat către metropolă. Potrivit zvonurilor, acest tatuaj fusese realizat în șase ședințe, a câte opt ore.

Când am întrebat-o de ce era atât de atrasă de un zgârie-nori, ochii ei căprui au clipit perplex.

– Este vorba despre oameni care au ales să facă ceva frumos, a răspuns. În afară de asta, bunicul meu a lucrat la linia de asamblare Chrysler timp de treizeci și opt de ani. M-am gândit că poate și el a ajutat la construirea lui.

Pauline s-a așezat pe marginea biroului meu și a început să-mi relateze cum Stanley Higgins, procuror în cazul Mudman, trimisese pe scaunul electric șase oameni dintr-o mică așezare din Texas. S-a retras nu demult din activitate, luând drumul unei bodegi din cărămidă roșie dintr-un cartier muncitoresc din Amarillo.

– După spusele unor oameni foarte drăguți care au avut amabilitatea să mă informeze cu privire la el, Higgins are o problemă foarte serioasă cu băutura. Aproape în fiecare noapte vorbește despre cariera lui de procuror și despre ceea ce el numește „dreptatea lui Higgins". Probabil ar trebui să aflu mai multe înainte ca băutura să-i vină de hac.

– Asta faci tu toată ziua? Selectezi *voir dire* despre dușmanii lui Nelson, Goodwin & Mickel?

A zâmbit, și era greu să nu-i întorci zâmbetul.

– Poți folosi sintagma latină dacă dorești, dar eu numesc asta a scormoni prin rahat. E destul pe-acolo, tinere Jack.

– Nu atât de tânăr pe cât ai crede. Te superi dacă te întreb cu ce te ocupi în timpul liber?

– Cu grădinăritul, a răspuns Pauline, fără expresie.

– Serios?

– În special, cactuși. Deci ai grijă, Jack. De altfel, am auzit că ai pe cineva. Doar sunt detectiv particular, în caz că ai uitat!

Capitolul 3

La ora 9.20, în acea seară de vineri, mi-am înșfăcat rucsacul și am coborât cu liftul, pe scara rulantă, apoi pe scări, una mai scrâțâitoare decât alta, până am dat de un peron de metrou aflat sub gara Grand Central. Metroul m-a purtat de colo, colo, din vest până în sud, până am ajuns la Pen Station, pe care am traversat-o până la linia care să mă ducă în Long Island. Am prins ultimul tren.

Fiecare vagon avea să fie înțesat de tineri orășeni îndreptându-se vioi spre deliciile primului weekend de vară din Hampton, dar am ajuns suficient de devreme pentru a revendica un scaun la fereastră. Am strecurat un CD în walkman și m-am ghemuit în scaun pentru un drum de trei ore cu uruieli și scârțâieli până la capătul liniei, în Long Island.

Montauk.

Acasă.

Câteva minute înainte ca trenul să-și înceapă legănarea pe șine, un puști care arăta ca un boboc de colegiu care merge acasă în vacanța de vară, cu toate hainele murdare și grijile vârâte într-un sac imens, s-a prăbușit pe scaunul din fața mea.

Cinci minute mai târziu dormea deja, cu o copertă zdrențuită din *Pecetea roșie a curajului* atârnând gata să cadă din buzunarul vestei marca Old Navy. Cartea se

numărase printre preferatele mele, așa că m-am apropiat de el și i-am îndesat-o cu grijă în buzunar.

Uitându-mă la pușți, care era înalt și deșirat, cu un barbișon pe care un băiat de nouăsprezece ani îl poartă cu o mândrie stângace, mi-am amintit de toate călătoriile pe care le făcusem spre casă în acest tren. Adeseori am călătorit învins. Alteori căutam doar să mă odihnesc și să-mi umplu din nou portofelul, muncind pentru mica firmă de construcții a tatălui meu când se găsea de lucru pentru mine, sau vopsind carenele la Jepson's Boatyard. Dar în cinci ani nu am bătut niciodată drumul fără a purta cu mine o spaimă fără nume în legătură cu ce avea să se întâmple în viitor.

M-a făcut să realizez cât de bine s-au aranjat lucrurile. Tocmai terminasem anul doi la Universitatea din Columbia și colaborasem la reviste de drept cu un semestru în urmă. Intrasem în marea familie a asociaților Nelson și Goodwin, unde câștigam într-o săptămână mai mult decât într-o vară întreagă de cărat sau vopsit carene.

Și apoi mai era și Dana, care probabil mă aștepta la gară. Se împlinea un an de când ieșeam împreună, însă nu înceta să mă uimească. Asta se datora în parte și numelui ei de familie, Neubauer. Poate ați auzit de numele ăsta. Părinții ei dețineau una dintre cele mai mari companii private din lume și una dintre cele mai frumoase reședințe de vară de pe coasta de est.

Am început să mă văd cu ea vara trecută, pe când munceam la Jepson's. Se oprise pe acolo să vadă cum stau treburile cu vasul de croazieră al tatălui ei. Nu știu ce-a fost cu mine, dar i-am propus să ne întâlnim. Cred că i-a plăcut scenariul fetei bogate care se întâlnește cu tânărul sărac care muncește și, probabil, și mie. În general, o plăceam pe Dana: era deșteaptă, amuzantă, echilibrată și hotărâtă. Era

o persoană cu care puteai discuta, și aveam încredere în ea. Și, pe deasupra, nu era o snoabă sau genul de progenitură bogată răsfățată, ceea ce era un fel de miracol, având în vedere mediul din care provenea.

Eastward! Bătrânul tren și-a continuat hârâiala, oprind în toate orășelele împrăștiate, cu fast-foodurile lor non-stop și nume indiene ca Patchogue sau Ronkonkoma, unde amicul meu student la colegiu se dădu jos. Orașe adevărate. Nu sătuce pentru turiști de weekend, în care cei din vagoane abia așteptau să-și înceapă zbenguiala.

Îmi cer scuze dacă tirada mea yuppie[1] nu mai convinge pe nimeni, mai ales că purtam același tip de haine, iar perspectivele mele erau probabil mai bune decât ale multora. Însă diferența dintre noi era că, pentru mine, Montauk și Hampton erau așezări adevărate, nu doar locuri în care să conversezi lâncezind prin baruri cu persoane singure.

Aici ne-am născut eu și fratele meu. Locul unde mama a murit prea de timpuriu. Și unde bunicul nostru octogenar purta încă jeanși și nu dădea nici un semn de îmbătrânire.

Jumătate din pasageri au coborât în Westhampton. Restul s-au dat jos câteva stații mai încolo, la East Hampton.

Când trenul s-a oprit cu un șuierat în Montauk, fix la ora anunțată, patru minute după miezul nopții, eram singurul pasager din vagon.

Și ceva dincolo de fereastra compartimentului nu părea deloc în regulă.

---

[1] Tineri dinamici, individualiști, independenți financiar, preocupați de afaceri (n.tr.)

Capitolul 4

Primul meu gând a fost că erau prea mulți oameni care așteptau sosirea trenului pentru acea oră.

M-am dat jos, așteptând să văd Range Roverul Danei pe peronul întunecat și gol și pe ea stând picior peste picior, singurică-singurea, pe capota încă fierbinte.

Însă Dana stătea chiar la capătul peronului bine iluminat și nu părea fericită că mă vede. Ochii îi erau umflați și arăta de parcă ar fi plâns zile întregi.

Mai ciudat era că tata și cu bunicul meu o însoțeau. Tatăl meu, care nu o duce prea bine de ceva timp, avea o privire cenușie. Bunicul meu arăta îndurerat și furios, un irlandez iritat de optzeci și șase de ani, cu aerul că vrea să împartă câțiva pumni.

În spatele lor se aflau un polițist din East Hampton pe nume Billy Belnap și un tânăr ziarist de la *East Hampton Star* care mâzgălea nervos ceva într-un carnețel. În urma lor, lumina roșie intermitentă a mașinii de serviciu a lui Billy Belnap scălda scena cu licărirea sângerie a catastrofei.

Singurul care lipsea era fratele meu, Peter. Cum era oare posibil? Peter și-a petrecut toată viață trecând nepăsător dintr-un dezastru în altul, alegându-se doar cu câteva zgârieturi. Când Peter avea cinci ani, un vecin l-a găsit zăcând fără cunoștință peste bicicleta lui, la marginea drumului. Vecinul cu pricina l-a purtat pe brațe până acasă

la noi, unde l-a lăsat pe canapea. Eram pe punctul de a chema ambulanța când Peter s-a ridicat, ca trezit dintr-un somn de după-amiază. Asta se întâmpla în anul în care tot cădea din copaci.

Dar de data asta figurile celor de pe peron îmi spuneau că fratele meu, Peter, cu aerul lui nepăsător și îndrăzneț, dispăruse. S-o fi răsturnat cu motocicleta de pe dealurile Shadmoor, o fi adormit în timp ce fuma o țigară ori o fi urmărit vreo minge prin trafic și a sfârșit prin a fi strivit ca un câine.

Mi s-au tăiat picioarele când Dana s-a aruncat la pieptul meu și și-a apropiat fața plânsă de a mea.

– Jack, îmi pare atât de rău. E Peter. O, Jack, îmi pare nespus de rău.

După ce mi-a dat drumul, mi-am îmbrățișat tatăl, care nu reacționa în nici un fel. Era prea adâncit în propria durere și suferință. Amândoi bâlbâiam cuvinte care nu puteau exprima ceea ce simțeam cu adevărat.

„Mulțumesc lui Dumnezeu că-l am pe Mack", mi-am spus când bunicul m-a îmbrățișat. Când eram mic, bunicul era un om vânjos, cu mușchi bine conturați. Pe la patruzeci și ceva de ani, a stabilit recordul familiei Mullen în materie de greutate, cântărind o sută opt kilograme. Avea nevoie doar de o mică provocare să înceapă să dea jos din ele. În ultimii douăzeci de ani a pierdut mai mult de o treime din acea greutate, însă mâinile îi erau în continuare enorme și avea oase mari și solide, iar atunci când m-a îmbrățișat a făcut-o cu atâta forță, că aproape m-a lasat fără suflu.

M-a strâns și mi-a șoptit la ureche:

– Jack, ei spun că Peter s-a dus să înoate și s-a înecat. E cea mai mare tâmpenie pe care mi-a fost dat s-o aud.

Capitolul 5

Familia Mullen a luat loc pe bancheta din spate a mașinii de poliție, iar Dana s-a așezat la dreapta lui Belnap.

Mă uitam la ea prin plexiglasul compact și părea la mii de kilometri depărtare. S-a întors spre mine și a șoptit: „Oh, Jack!“, apoi s-a oprit, neștiind cum să-și termine gândul.

Cu lumină intermitentă, dar fără sirenă, am ieșit de pe peronul pustiu și am gonit spre vest prin centrul liniștit al orașului.

– Aseară a fost marea petrecere de sfârșit de săptămână pentru Memorial Day, a spus bunicul, rupând teribila tăcere, iar Peter parca mașini, ca de obicei. Pe la nouă a mâncat ceva. Dar când petrecerea s-a terminat și a venit timpul să aducă mașinile, Peter era de negăsit. Absența lui nu a trecut neobservată, dar cum lumea îl văzuse înainte, nimeni nu s-a îngrijorat. Acum două ore, doamna doctor Elizabeth Possidente își plimba rottweilerul. Câinele a început să se poarte ciudat. A fugit după el și aproape s-a împiedicat de cadavrul lui Peter, măturat de valuri la capătul proprietății familiei Neubauer. E încă aici, Jack. Nu i-am lăsat să ia cadavrul înainte de venirea ta.

Am ascultat vocea bunicului meu, joasă și gravă. Pentru mine este cea mai alinătoare și cea mai clară voce din întreaga lume, dar abia puteam deslușI ce-mi spunea.

Mă simțeam la fel de străin și de locurile pe care le vedeam prin geamul mașinii în timp ce rulam. Piața Sporting Goods, motelul Memory, Hanul lui John și Puff'n'Putt nu arătau deloc așa cum le știam eu. Culorile erau altele, atât de țipătoare încât păreau fierbinți. Tot orașul părea radioactiv.

În mașină am stat între tatăl meu, John Samuel Sanders Mullen și bunicul, Macklin Reid Mullen, simțind sfâșierea tristă a unuia și durerea furioasă a celuilalt. Nu ne-am mișcat, n-am scos un cuvânt. Instantanee cu Peter îmi fulgerau prin cap, ca și cum craniul meu ar fi ascuns un proiector.

Mașina lui Belnap a cotit în sfârșit pe Bluff Road și a accelerat prin porțile deschise ale proprietății familiei Neubauten, îndepărtându-se de casă și începând să coboare pe un drum neasfaltat. S-a oprit la vreo nouă sute de metri de locul unde valurile alb înspumate și furioase măcinau malurile.

Ăsta este locul în care a murit fratele meu.

Capitolul 6

Peronul gării de tren fusese prea înțesat de oameni. Plaja oferea contrariul. Am păşit împleticindu-mă pe o întindere minunată de nisip luminat de lună. Nu era nici picior de polițist fotografiind locul crimei, ori detectiv cernând nisipul în căutare de indicii. Singurele care păreau a se grăbi erau valurile care se spărgeau la țărm.

Simțeam o presiune în piept. Vedeam ca prin ceață, de parcă aș fi privit această scenă printr-un tunel lung și subțire.

– Duceți-mă la Peter, am spus.

Bunicul m-a condus prin nisip până la ambulanță. Hank Lauricella, un prieten apropiat care făcea muncă de voluntariat la Serviciul de Urgență două nopți pe săptămână, a deschis portiera din spate și am intrat înăuntru.

Acolo zăcea Peter...

Partea din spate a ambulanței era luminată ca o sală de operații, dar toate luminile din lume nu sunt suficiente pentru a-ți putea vedea fratele mai mic mort, întins gol pe o targă de oțel. Cu excepția legăturii dintre soț și soție, nu există resentimente mai profunde în cadrul unei familii decât cele dintre frați. Dar în cazul nostru nu era vorba de așa ceva, și nu îndrug povești lacrimogene. Diferența de vârstă de șapte ani și deosebirea și mai mare dintre firile noastre ne-au făcut mai puțin invidioși pe succesul celuilalt; și din pricina

morţii premature a mamei noastre şi a faptului că odată cu ea a murit şi o mare parte din tata, nici nu prea exista vreun motiv pentru care să intrăm în competiţie.

Puterea frumuseţii e pe atât de absurdă, pe cât este de netăgăduit. M-am uitat îndelung la cadavrul lungit pe patul ambulanţei. Chiar mort, era neîndoios că orice fată căreia Peter i-a zâmbit vreodată de la vârsta de paisprezece ani i-a întors zâmbetul. Arăta ca una dintre sculpturile din perioada Renaşterii. Părul şi ochii îi erau negri ca tăciunele. Purta în jurul gâtului lănţişorul mamei cu Sfântul Nicolae, iar în lobul urechii stângi avea un ineluş de aur pe care-l purta încă de la unsprezece ani.

Eram atât de hotărât să-l regăsesc pe Peter privindu-i încordat chipul, încât mi-a luat ceva timp până am văzut cât de lovit era. Când Hank şi-a dat seama, m-a călăuzit în tăcere printre dezastre. Răni adânci pe piept, pe braţe, pe picioare, coaste rupte; decolorarea frunţii şi a cefei. Hank mi-a arătat degetele rupte şi răsucite şi cum încheieturile ambelor mâini erau zgâriate până în carne.

Când Hank a terminat, mi s-a făcut rău şi am ameţit atât de tare, încât a trebuit să mă sprijin de marginea tărgii ca să nu mă prăbuşesc.

Capitolul 7

Când într-un final am pus din nou piciorul pe plajă, m-am simțit de parcă aș fi petrecut toată noaptea în acea ambulanță. Drumul cu trenul îmi părea o amintire din altă viață.

Dana stătea singură pe nisip, aruncând priviri rătăcite asupra propriei proprietăți. M-am aplecat spre ea și m-a înlănțuit cu brațele.

– Aș vrea tare mult să stau cu tine în seara asta, a spus. Te rog, Jack.

Eram bucuros că îmi ceruse asta. Am luat-o de mână și i-am urmat pe tata și bunicul înapoi la mașină.

Când să mă urc în mașină, Frank Volpi, bătrânul detectiv-șef de la East Hampton, a venit spre noi din direcția casei.

– Sam, Macklin. Jack. Îmi pare rău.

– Atunci de ce nu încerci mai bine să afli cine l-a omorât? a întrebat Mack, ațintindu-l cu o privire rece și dură.

– Pentru moment, nu există nimic care să indice altceva decât un accident oribil, Mack.

– I-ai văzut cadavrul, Frank? am zis încet.

– O furtună blestemată tocmai a trecut pe aici, Jack.

– Crezi că Jack s-a hotărât să se ducă să înoate în timpul serviciului? l-am întrebat. Cu valurile astea? Să fim serioși, *domnule comisar.*

– Peter era destul de nebun s-o facă. Deci, da, cred că e posibil să fi făcut asta. Cu tonul ipocrit al unui asistent social adăugă: În același timp, nu cred că putem exclude posibilitatea unei sinucideri.

– Peter nu și-ar fi pus capăt zilelor, a spus Mack, alungând pentru totdeauna această ipoteză. Ești un ticălos dacă poți sugera un asemenea lucru.

– Radarul lui Belnap l-a înregistrat zburând prin trafic cu o sută cincizeci de kilometri la oră chiar înainte de începerea petrecerii. Numai o persoană cu intenții suicidare ar putea acționa astfel, după părerea mea.

– Ce chestie interesantă, Frank, spuse Mack, numai că sună la fel ca toate bazaconiile pe care ai început să ni le îndrugi.

Mack părea hotărât să-l pocnească.

– Ai început să faci investigații? am întrebat, încercând să intervin. Să vezi dacă nu cumva au fost martori? Trebuie să existe o listă a invitaților. Ce naiba, Frank, e vorba de Peter care a murit acolo!

– Îi cunoști pe cei de pe listă, Jack. Nu poți pune o întrebare nici măcar unui grădinar de-al lor fără să prezinți un ordin al Curții.

– Atunci fă rost de unul, îi ceru Mack. Barry și Campion n-au nimic de spus?

– Sunt din cale-afară de mâhniți, bineînțeles, și vă transmit condoleanțe. Însă au plecat din oraș cu afaceri azi-dimineață. Nu văd ce-aș putea rezolva dacă i-aș întoarce din drum.

– Nimic, bănuiesc. Apropo, Frank, încă ești comisar, sau ai fost avansat la rangul de mesager?

Figura și gâtul lui Volpi au devenit dintr-odată roșii.

– Ce vrei să spui cu asta, Mack?

– Ce parte a întrebării nu înțelegi? i-a replicat bunicul.

Capitolul 8

La un an după stabilirea părinților mei în Montauk, tatăl meu a construit mica locuință cu trei dormitoare situată la jumătatea drumului dintre oraș și farul de pe coastă. Ne-am mutat în noua locuință când eu aveam doi ani, iar Peter s-a născut acolo, cinci ani mai târziu. Cu toate că și-a petrecut cel puțin jumătate din nopțile din ultimii ani acasă la o prietenă sau alta, oficial nu s-a mutat niciodată.

Asta ar fi putut fi o problemă dacă mama, Katherine, ar mai fi trăit, dar casa devenise de mult timp un adăpost al bărbaților.

Tatăl meu și cu Mack s-au îndreptat împleticindu-se direct spre paturile lor de cum am deschis ușa. Eu și Dana am apucat sticla de whisky și două pahare groase. Am urcat scările abrupte de lemn care duceau la camera lui Peter.

– Sunt chiar în spatele tău, a șoptit Dana. M-am răsucit și am luat-o de mână, ținând-o strâns.

– Nici nu știi cât de bine-mi face că ești aici.

Am fost iarăși uimit de cât de aerisită era camera lui Peter. Era mobilată cu un birou din lemn în culori palide, lipit de perete, și două paturi identice. Lăsând la o parte micul detaliu al unei fotografii alb-negru de mărimea unui timbru care-l prezenta pe marele saxofonist Charlie Parker

și pe care Peter o lipise deasupra patului, am fi putut spune că ne aflam într-o cameră de motel.

Poate că Peter își aranjase camera așa pentru că nu voia să pară că locuiește încă acolo. Asta m-a făcut să mă simt și mai rău, era ca și cum s-ar fi gândit că nu avea un cămin adevărat niciunde.

Dana a pus unul dintre vechile CD-uri ale lui Peter cu Sony Rollins. Am lipit cele două paturi unul de celălalt și ne-am întins pe ele. Ne-am luat în brațe.

– Nu pot crede nimic din toate astea, am spus zăpăcit.

– Știu, a șoptit Dana, ținându-mă strâns.

Whisky-ul mi-a dezmorțit creierul suficient de mult încât să realizez că nimic nu avea sens. Zero. În nici un caz fratele meu nu s-ar fi dus să înoate într-o noapte ca aceea. Pentru Peter, a-și păstra corpul la o temperatură normală era unul dintre puținele lucruri pe care le respecta cu religiozitate. Chiar și fără valurile puternice, cele cincisprezece grade pe care le avea apa erau suficiente să-l țină departe.

Era și mai puțin probabil să se fi sinucis. Nu știu cum de și-a permis acel lux, dar tocmai își cumpărase o motocicletă de nouăsprezece mii de dolari. A așteptat șase luni pentru a obține nuanța de albastru pe care și-o dorea, și avea la bord mai puțin de 5 000 de kilometri. Nu-ți speli motocicleta de două ori pe zi când cochetezi cu ideea sinuciderii.

Unde mai pui că era programat și pentru o ședință foto săptămâna următoare pentru jeanșii Helmut Lang. M-a sunat la serviciu și mi-a spus că unul dintre asistenții fotografului Herb Ritts îl văzuse la Talkhouse și-i trimisese un contract. Peter încerca din greu să nu dea mare importanță acestui lucru, dar nu reușea să păcălească pe nimeni, cu atât mai puțin pe mine.

Dana îmi umplu din nou paharul și mă sărută pe frunte. Am luat o înghițitură zdravănă de whisky. Mă gândeam cum, pe când eram copii, eu și Peter obișnuiam să ne luăm la trântă în această cameră, jucând un joc numit Regele patului. Abia acum realizez că trânta era doar un pretext pentru a ne îmbrățișa.

Apoi i-am povestit Danei despre o după-amiază de toamnă, cu vreo doisprezece ani în urmă. Cred că vorbeam aiurea, dar m-a lăsat să continui.

– Sâmbăta jucam un fel de fotbal pe terenul din spatele școlii. În ziua aia l-am adus acolo pe Peter pentru prima oară. Chiar dacă era cu vreo cinci ani mai mic decât ceilalți, am garantat pentru el. Bill Conway, unul dintre adolescenții care conduceau jocul, a fost de acord până la urmă și l-a lăsat să joace. Una peste alta, Peter era ultimul venit în cercul nostru și conducătorul nostru de joc nu i-a pasat mingea nici măcar o dată. Peter însă era într-atât de recunoscător că fusese primit în jocul celor mari încât nu s-a plâns de nimic. Soarele era la apus, iar scorul era strâns. Mingea era la noi. În învălmășeală i-am spus lui Livolsi să i-o arunce lui Peter. Cealaltă echipă nu-l mai blocase deloc în ultima oră. Nu se știe de ce, Livolsi chiar mi-a dat ascultare. În ultimul atac, i-a trimis pe cei la primire într-o parte și pe Peter în cealaltă. Apoi s-a lăsat pe spate și a aruncat mingea pe jumătate din lungimea terenului. Peter era un omuleț care stătea singur în amurg pe linia de fund. Din păcate, Livolsi nu era nicidecum un as. Mingea pe care a aruncat-o s-a dus mult prea departe. Peter a urmărit mingea și, în ultimul moment, a sărit zburând paralel cu solul ca unul din tipii ăia din clipurile filmate cu încetinitorul ale Ligii Naționale de Fotbal American. Îți jur, nici unul dintre cei care au fost de față nu va uita episodul ăsta vreodată. Livolsi povestește

întâmplarea asta de câte ori ne întâlnim. Dana, avea *nouă ani*. Cântărea cam douăzeci și nouă de kilograme. Tipul putea face orice i-ar fi trecut prin minte. Putea fi orice și-ar fi dorit să fie, Dana. Nu-i lipsea nimic.

– Știu asta, Jack, șopti ea.

– Și asta nu a fost totul. Cel mai frumos moment a fost drumul spre casă. Peter era foarte fericit și eu îmi dădeam seama asta. Nici unul dintre noi nu a scos un cuvânt. Nici nu trebuia. Fratele lui mai mare spusese că Peter putea s-o facă, iar Peter o *făcuse*. Nu-mi pasă de ce spune lumea, mai bine de atât nu se poate. Pe drumul spre casă am simțind acea liniște pe care o ai numai după ce ai reușit ceva foarte dificil. Bicicletele noastre pluteau. Abia dacă mai trebuia să pedalăm.

Am reușit cu greu să rostesc ultimele cuvinte. Am început să plâng și odată pornit nu m-am mai putut opri din plâns vreme de douăzeci de minute. Apoi mi s-a făcut dintr-odată foarte frig. Îmi clănțăneau dinții. Nu-mi venea să cred că nu aveam să-l mai văd pe Peter niciodată.

Capitolul 9

Stând în umbra parfumată a unui arbust înalt, un bărbat masiv cu o cicatrice urâtă pe nume Rory Hoffman privea cum o dubă conducea convoiul de vehicule în afara plajei. În timp ce luminile roșii din spatele mașinii șerpuiau printre copaci, plescăi din limbă clătinând ușor din cap. „Încurcătura dracului. Un dezastru în toată regula", își spuse.

Titulatura oficială a postului pe care-l ocupa era de șef al securității, însă se ocupa de treburile astea mai delicate de atât timp și o făcea cu atâta eficiență, încât căpătase pe drept cuvânt porecla de „Reparatorul". Hoffman credea că denumirea era pompoasă și neadecvată. Se considera mai degrabă un soi de fată în casă sau un angajat din serviciul de întreținere.

„Iar acum sunt obligat să curăț mizeria asta nenorocită."

Știa că nu avea să fie ușor. Niciodată nu era. Printre mărunțele concluzii pe care le formulase în munca pe care o făcea se afla și aceea că violența lasă întotdeauna o urmă. Și, chiar dacă reușești să scoți acea pată cu îndemânare și seriozitate, efortul tău lasă propria urmă trădătoare. Ceea ce înseamnă că munca ta nu se încheie cu adevărat niciodată.

Reparatorul părăsi adăpostul copacilor și ieși pe șoseaua acoperită cu pietriș, pietricele albe împungându-i talpa subțire a pantofilor. Pufni în râs gândindu-se la pantofi. La

ce bun să vinzi o pereche de pantofi atât de subțiri încât abia poți să mergi cu ei? Se mai numesc și pantofi pentru plimbare. Genial. Iar el îi purta.

Ajunse la locul unde mașinile intraseră pe șosea. Apoi se luă după urmele lăsate de roțile lor până la plajă. Jumătate din nisipul plajei părea că s-a strecurat în șosetele lui de mătase. Scăldat de razele lunii pline, oceanul era o priveliște impresionantă. Foarte shakespearian, ca și cum întreaga planetă era încremenită în secunda producerii așa-zisei tragedii de pe plajă.

Cu toate că luna lumina puternic, aprinse o lanternă și începu să se uite printre dunele de nisip după urme de pași. Plajele erau publice. Era imposibil să ții oamenii departe de ele. Cu toate că în multe locuri se puteau observa tăblițe cu înscrisul TRECEREA OPRITĂ, nu se putea spune cu certitudine că nimeni nu trecuse pe acolo.

Partea dinspre nord arăta bine. Poate că noaptea asta va fi excepția de la regulă. „Locul chiar ar putea fi curat."

Primii nouă metri de nisip erau curați. Apoi zări un muc de țigară, urmat de altul. Asta nu era bine. Era de fapt foarte rău.

Avea senzația că este urmărit, și, când închise ochii, simți un miros vag de sulf plutind în aer, probabil de la un băț de chibrit aprins. „O, Doamne."

Niște urme de ghete îl conduseră la un pâlc de tufișuri. În spatele lor găsi aceleași urme și alte mucuri de țigară. Oricine ar fi fost acolo, se vedea treaba că adăstase în acel loc pentru o vreme.

Se lăsă pe vine și vârî trei mucuri într-o punguță de plastic, din acelea pe care le folosesc polițiștii – sau, mă rog, ar trebui să le folosească.

Atunci lanterna luminã o cutie galben deschis zdrobitã în nisip. Kodak.

„Dumnezeule mare, cineva a fãcut poze aici!“

Capitolul 10

A doua zi mă dureau ochii. La fel cum mă dureau toate. Ceea ce nu durea fizic mă făcea oricum să mă simt jalnic. Și asta am simțit în răgazul de două secunde de dinainte de a-mi aminti ce i se întâmplase fratelui meu.

M-am frecat la ochi. Atunci am observat că Dana nu mai era acolo. Am găsit în schimb un bilețel lipit de veioză:

„Jack, n-am vrut să te trezesc. Îți mulțumesc că m-ai lăsat să stau cu tine. A însemnat mult pentru mine. Deja îmi e dor de tine. Te iubesc, Dana."

Era deșteaptă și frumoasă, iar eu eram norocos s-o am lângă mine. Doar că mi-era cam greu să mă gândesc la mine ca la un om norocos în acea dimineață.

Am coborât fără grabă la parter și m-am așezat la masa din bucătărie alături de doi bărbați în vârstă îndurerați, îmbrăcați în halate de baie. Nu ofeream o imagine tocmai plăcută.

– Dana a plecat.

– Am băut cafeaua împreună, spuse Mack. Plângea întruna.

M-am uitat la tatăl meu; părea lipsit de orice reacție. Privindu-l în lumina dimineții, mi-am dat seama că nu avea să mai fie niciodată la fel ca înainte. Arăta de parcă îmbătrânise cu douăzeci de ani peste noapte.

Mack părea mai sigur pe el ca niciodată, parcă mai puternic, ca și cum turnura tragică a evenimentelor l-ar fi întărit.

– Am să-ți pregătesc niște ouă, a spus, sărind agil de pe scaun.

Asta nu înseamnă că bunicul nu era devastat de moartea lui Peter. Dacă e s-o spunem p-aia dreaptă, Peter fusese favoritul lui. Dar pentru el, viața, bună sau rea, este un război sfânt, și-și pregătea armura pentru o nouă bătălie.

A tăiat cinci felii de șuncă pe care le-a aruncat într-o tigaie la fel de bătrână și de aspră ca și el. Curând camera s-a umplut de o muzică unsuroasă.

În acea dimineață am realizat că tata nu a depășit niciodată momentul morții mamei. Inima nu-i bătea pentru compania de construcții pe care o deținea, și nu avea nici un chef să profite de cea mai mare explozie a industriei construcției de case din istoria orașului Hampton. Și-a privit asociatul furnizor trecând de la o amărâtă de furgonetă la o mașină de teren lăsându-l în urmă. Și nici că i-a păsat.

Bunicul, pe de altă parte, câștiga teren pe măsură ce îmbătrânea. După ce s-a pensionat ca muncitor în siderurgie pe la începutul vârstei de șaizeci de ani, a petrecut o vară întreagă citind și pierzând timpul aiurea. Apoi a urmat niște cursuri și a devenit asistentul unui avocat. În ultimii douăzeci de ani ajunsese un fel de legendă a tribunalelor și a firmelor de avocatură în partea de est a Long Islandului. O grămadă de oameni erau convinși că el cunoștea legea mai bine decât majoritatea judecătorilor. Insista că faima asta nu era nici pe departe atât de impresionantă pe cât părea.

Dragostea lui pentru dreptate era unul dintre motivele pentru care studiam la Universitatea Columbia, și era extrem de mândru că ajunsesem atât de departe. De fiecare

dată când beam împreună câteva halbe la Shagwong, simțeam aceeași jenă când el mă prezenta drept „cel mai educat Mullen din istoria Irlandei și a Americii". Putem vedea însă, după felul în care mă privea în acea dimineață, că totul era o joacă de copii comparativ ce se întâmplase.

– În nici un caz Peter nu s-a sinucis, am spus. Volpi e un dobitoc.

– Sau nu-i pasă nici cât negru sub unghie, spuse Mack.

Pentru tatăl meu, felul în care murise Peter nu conta prea mult. Ultimele lui clipe ar fi fost mai puțin înfiorătoare dacă ar fi fost vorba de sinucidere. Dar pentru Macklin ăsta era lucrul cel mai important.

– Puștiul era mai plin de viață decât Dumnezeu însuși. De ce să se fi sinucis?

Mack sparse trei ouă peste șuncă și le lăsă să sfârâie cu gălbenușul la vedere. Când începură să se aurească pe margini, mânui cu dibăcie o spatulă și le întoarse fără a scăpa o picătură de ulei pe jos. Le lăsă să se prăjească încă treizeci de secunde înainte de a mi le răsturna pe farfurie.

Vara era aproape, dar asta nu era o mâncare de sezon, rece și grea. Era exact hrana de care aveam nevoie. După trei cești de cafea neagră, mi-am împins scaunul de la masă și am anunțat că aveam de gând să mă duc să vorbesc cu Volpi.

– Vrei să merg cu tine?

– Nu, nu-i nevoie, Mack.

– OK, să nu faci vreo prostie. Să-ți păstrezi mintea limpede. Ai înțeles, Jack?

– Ia seama la ce spune glasul rănit al rațiunii, rosti tatăl meu.

Pentru o secundă, am crezut că o să zâmbească.

Capitolul 11

În timpul nopţii, cineva adusese acasă motocicleta lui Peter. Stătea la marginea şoselei ca o şopârlă uriaşă care se încălzeşte la soare. Era tipic pentru Peter să cheltuiască mai mult decât îşi permitea pentru această frumuseţe pe roţi. Chiar şi în condiţiile în care ar fi plătit un preţ rezonabil pentru ea, tot voi avea de restituit băncii câteva mii. Dar trebuia să recunosc, era o bijuterie, iar plăcuţa de înregistrare mi-a smuls un zâmbet: 4NIC8. Da, ăsta era Peter.

M-am urcat în vechea furgonetă cu inscripţia MULLEN CONSTRUCŢII pe portieră şi am condus până la mica clădire din cărămidă care adăposteşte sediul Departamentului de Poliţie din East Hampton. Am parcat lângă Jeepul negru al lui Frank Volpi.

Tommy Harrison era de serviciu la birou. Mi-a strâns mâna spunându-mi cât de rău îi părea pentru Peter.

– Am ţinut la fratele tău, Jack.

– De asta am venit să vorbesc cu Volpi.

Harrison s-a dus să-l caute pe Volpi şi s-a întors câteva minute mai târziu având un aer încurcat.

– Volpi e mult mai ocupat decât am crezut. Crede că va fi reţinut de treburi toată după-amiaza.

– E în regulă, Tommy, am să aştept. E important.

Patruzeci de minute mai târziu ofiţerul de serviciu mi-a spus acelaşi lucru. Am ieşit afară. Apoi am intrat în sediul

Departamentului de Poliție încă o dată. De data asta prin ușa din spate.

Biroul lui Volpi era la jumătatea culoarului. Nu m-am obosit să bat la ușă.

Detectivul și-a ridicat privirea de la un ziar despăturit pe care îl ținea în poală. Urme de lapte și cafea îi acopereau vârfurile mustății. În East Hampton chiar și poliția soarbe cappuccino.

– Nu-i timp de odihnă pentru un om istovit de muncă, nu-i așa, Frank?

– Am înghițit destule de la orașul ăsta ca să te mai ascult și pe tine. Ieși dracului afară! Dispari de-aici.

– Dă-mi un singur motiv pentru care Peter s-ar fi dus să înoate în timpul serviciului, și apoi te las să te întorci la pagina șase și la amărâtul tău de cappuccino.

– Ți-am spus deja. Pentru că era un mic gunoi drogat.

– Și de ce să se fi sinucis? Lui Peter toate îi mergeau strună.

– Pentru că femeia pe care o plăcea și-o trăgea cu cel mai bun prieten al lui; pentru că în ziua aia nu-i stătea bine părul; pentru că se săturase să tot audă cât de perfect era fratele lui mai mare.Voiai un motiv. Iată trei. Acum șterge-o!

– Asta-i tot, Frank? Accident, sinucidere – cui îi pasă? Caz rezolvat.

– Pentru mine sună destul de bine.

– Când vei înceta să faci pe polițistul închiriat în serviciul celor bogați, Frank?

A sărit de pe scaun, și-a vârât capul în fața mea, m-a apucat de tricou și m-a lipit de perete.

– Ar trebui să te snopesc în bătaie chiar acum, nenorocitule!

Știam că nu glumea, dar având în vedere cum mă simțeam în ziua aceea, poate nu era cel mai bun moment să se pună cu mine. Până și el a realizat asta. Mi-a dat drumul și s-a așezat.

– Du-te acasă, Jack. Fratele tău a fost un băiat bun. Toată lumea îl plăcea pe Rabbit, chiar și eu. Dar adevărul este că s-a înecat.

– Rahat! Astea-s minciuni, și o știi prea bine. Frank, dacă nu vrei să investighezi acest caz, sunt sigur că presa e de altă părere. Luând în considerare toate starurile prezente la petrecere în acea noapte, *Newsday* sigur va fi interesată. Și *Daily News*. Poate chiar și *New York Times*.

Fața lui Volpi se înnegură.

– Nu cred că vrei să faci vâlvă.

– De ce nu? Ce-mi scapă?

– Ai încredere în mine. Ascultă-mă bine, Jack. Las-o baltă.

Capitolul 12

Simțeam că o luasem un pic razna, așa că am condus înapoi până la locul crimei. Valurile erau mult mai mici, dar erau *încă* mult prea reci ca fratele meu să se fi gândit să înoate în ele. Apoi m-am dus să văd ce fac tatăl și bunicul meu. Nu făceau deloc bine, amândoi erau deja în pat la 21.30. Dana îmi lăsase câteva mesaje.

Când am ajuns la Memory Motel trecuse de ora zece. Până la acea oră aproape fiecare bărbat cu drept de membru al mult prea elitistului club de născuți-și-crescuți în acest oraș se îngrămădea deja la o măsuță rotundă în spatele barului.

Să facem prezentările.

În capătul mesei, sub o oglindă ciobită, ședea Fenton Gidley. Fenton stătea cu patru case mai jos de noi, și a fost cel mai bun prieten al meu încă de pe vremea în care mergeam de-a bușilea. La un metru nouăzeci și o sută zece kilograme, Fenton era un pic mai înalt decât îl știam. Îi fuseseră oferite o grămadă de burse pentru a juca fotbal la colegiu – Hofstra, Syracuse, până și în statul Ohio. În schimb, el luase barca de pescuit a tatălui său, și naviga de unul singur din Montauk Point zile întregi pentru a vâna pești spadă uriași și ton, pe care-i vindea japonezilor.

În stânga lui era Marci Burt, care planta și tundea tufișuri pentru Calvin, Martha, Donna și alți câțiva

multimilionari mai puțin la modă. Noi doi fuseserăm împreună cândva – aveam treisprezece ani. În dreapta lui Marci stătea Molly Ferrer, care preda la clasa a patra. Ca și Fenton, Marci și Molly mi-au fost colege de clasă la liceul din East Hampton.

Toată lumea de la masă avea în mod surprinzător coafură la modă, datorită bărbatului aproape chel care stătea vizavi – Sammy Giamalva, zis și Sammy Frizerul. Sammy, cu cinci ani mai mic decât noi, era cel mai bun prieten al lui Peter. Când era copil, Sammy petrecea atât de mult timp în casa noastră încât era privit drept un membru al familiei. Încă este.

Când am ajuns la Memory, toți s-au ridicat să mă îmbrățișeze, și până m-am desprins din brațele lor calde, ultimul membru al găștii noastre și cel mai sincer om pe care-l cunosc, Hank Lauricella, și-a făcut intrarea.

Lauricella, bucătar cu normă întreagă și din când în când voluntar la Serviciul de Urgență, a fost cel care primise telefonul care anunța descoperirea cadavrului lui Peter pe plajă. În jurul mesei micuțe, plină de crestături, stăteau cei mai de nădejde cinci prieteni de pe planetă. Erau la fel de furioși și de confuzi în privința morții lui Peter ca și mine.

– *Accident,* pe naiba, a spus Molly. Ca și cum Peter, sau oricine altcineva, ar fi mers să înoate în miezul nopții când erau valurile alea.

– Ceea ce susține Volpi cu *hotărâre* este că Peter și-a făcut-o cu mâna lui, spuse Sammy, primul homosexual declarat pe care îl cunoșteam noi. Cu toții știm că nu este adevărat.

– Așa este. Mereu am crezut că el se distrează mai mult decât noi toți la un loc, spuse Fenton. Din câte știu, abia dacă reușea să doarmă.

– Atunci ce s-a întâmplat? întrebă Marci. Cine îi vrea răul lui Peter? Nimeni. Cel mult să-i tragă o pereche de palme peste ceafă din când în când.

– Ei bine, ceva s-a întâmplat. În afară de Jack, nici unul dintre voi nu a văzut cadavrul lui Peter, spuse Hank. Am stat lângă Peter într-un spațiu mai mic decât masa asta timp de patru ore. Arăta ca un om care a murit după ce a fost snopit în bătaie. Iar Frank Volpi nici măcar nu s-a uitat la el. N-a intrat deloc în ambulanță.

– Volpi nici nu vrea să se apropie de el, spuse Fenton. Face pe el de frica celor pe care-i slugărește.

– Atunci poate că trebuie să începem să întrebăm lumea. Să vorbim cu toți cei care ar putea să știe unele lucruri, am spus. Pentru că este evident că nimănui altcuiva nu-i pasă.

– Sunt de acord cu asta, spuse Molly.

– Îi cunosc aproape pe toți cei care au lucrat la petrecerea din acea noapte, spuse Fenton. Cineva trebuie să fi văzut ceva.

– Și *eu*, a spus Sammy. Și sunt foarte bun la dezgropat rahatul altuia pe aici.

Am ciocnit paharele cu bere. Pentru Peter.

Capitolul 13

La masă s-a lăsat dintr-odată tăcerea. Brusc, atmosfera s-a schimbat ca atunci când angajații pun la cale o grevă, iar cineva din conducere își vâră capul pe ușă. M-am întors și am văzut-o pe Dana la bar.

De fapt, Memory nu prea poate fi numit bar. Nici a motel nu prea arată. Optsprezece camere cu priveliște spre la restaurantul lui John si stația de benzină a lui Getty. E bine știut faptul că în anii existenței acelor chestii negre și rotunde cunoscute sub denumirea de discuri, o trupă de rock'n'roll pe nume Rolling Stones a poposit cândva aici și a scris un cântec despre locul ăsta. Cântecul, *Black and Blue,* a fost lansat în 1976, și coperta discului este agățată pe perete, alături de o copie a notelor din sesiunea de înregistrări.

> Am petrecut o noapte singuratică la Memory Motel,
> Undeva lângă ocean,
> Bănuiesc că știai de el.

Ca să fiu sincer, Memory are de asemenea și o firmă spectaculoasă – numele scris la intrare cu litere negre, groase, gotice. Indiferent de ocazie, Dana, chiar și îmbrăcată în jeanși vechi, albaștri și cu un tricou oarecare, producea aceeași senzație pe care ar fi făcut-o Mick Jagger apărând acolo. M-am ridicat și m-am îndreptat spre bar.

– Mi-am închipuit că o să te găsesc aici, m-a întâmpinat ea. Am sunat la tine de câteva ori. A trebuit să plec la New York în dimineața asta.

Am găsit două locuri în fundul barului lângă un bărbat de vârstă mijlocie care avea în față o bere și o tărie. Purta o pălărie veche St. Louis Cardinals trasă pe față.

– E adevărat că mă plac, nu-i așa, Jack? spuse Dana, aruncând o privire prietenilor mei.

– În felul lor tăcut, da.

– Plec dacă vrei. Serios, Jack. Voiam numai să știu că ești în regulă. Ești bine, nu?

– Deloc. De-aia îmi pare bine că ești aici.

M-am aplecat și am sărutat-o. Cine n-ar fi făcut-o? Buzele îi erau atât de moi. Ochii ei nu erau numai frumoși, ci îi trădau și inteligența ascuțită. Cred că m-am îndrăgostit de Dana pe vremea când ea avea paisprezece ani. Tot nu-mi venea să cred că noi doi eram împreună. Prietenii mei nu erau impresionați încă de ea, dar îi va cuceri de îndată ce o vor cunoaște.

Mi-am golit portofelul la bar, am făcut cu mâna găștii și am însoțit-o pe Dana afară din Memory. În loc să ne îndreptăm spre mașina ei, m-a condus până la capătul unei străzi pietruite.

Apoi a bâjbâit cu o cheie până ce camera optsprezece s-a deschis plină de promisiuni în fața noastră.

– Sper să nu te deranjeze, a șoptit, dar mi-am luat libertatea de a rezerva apartamentul nupțial.

Capitolul 14

Ceea ce Reparatorul dorea cu adevărat era un martini Tanqueray 10 cu lămâie. Însă când într-un sfârșit barmanul de la Memory îl băgă în seamă, pretențiile lui scăzuseră la un Budweiser și o tequila.

Între timp, găsise un scaun gol din piele roșie în mijlocul barului, și cu pălăria lui St. Louis Cardinals trasă pe față sorbea din bere și *privea.*

Dacă întorcea ca din întâmplare capul putea să arunce o privire asupra triștilor uneltitori de la masa din spate. Figurile lor erau atât de sincere și de deschise, încât se întreba cum de pot aparține aceleiași specii.

După un timp, își plimbă privirea scormonitoare de jur împrejurul mesei, gândindu-se cine i-ar da cea mai mare bătaie de cap. Tipul nebărbierit cu jacheta veche de jeans părea cel mai masiv, de cam doi metri și vreo sută de kilograme, după estimările lui. Și se purta ca un jucător de fotbal. Tipesa care apăruse în acel Porsche castaniu părea dură. Și, bineînțeles, Mullen putea fi periculos, mai ales în starea în care se afla. Era fără îndoială cel mai deștept din grup, și pe deasupra băiatul *suferea.*

Până când mușchetarii terminară de băut, de râs, de plâns, trecură deja trei ore, iar el stătea pe scaun și fundul îi amorțise. Îi urmări pe Lauricella și pe Fenton plecând cu dubița și pe Burt demarând în Porsche-ul ei. Se

pregătea s-o urmărească pe Molly Ferrer până acasă într-un raid de recunoaştere, când îi văzu pe Dana şi Jack strecurându-se în întuneric.

– O fată de sute de milioane de dolari într-un hotel de şaizeci de dolari pe noapte, bombăni.

Dana Neubauer şi Jack Mullen. Mai devreme sau mai târziu trebuia să aibă grijă şi de aspectul ăsta, negreşit.

Capitolul 15

Înmormântarea lui Peter a fost cea mai neagră zi din viața mea. Timp de o săptămână am rătăcit aiurea ca un orb – stors de viață, chinuit, o fantomă. Când m-am întors la muncă, Pauline Grabowski a trecut pe la mine să-mi spună cât de rău îi părea în legătură cu moartea lui Peter, și am primit un telefon de condoleanțe de la Mudman cel condamnat la moarte. Cât despre ceilalți colegi de la Nelson, Goodwin & Mickel, totul se rezuma la afaceri, ca de obicei.

În fiecare noapte, după muncă, mă întorceam în apartamentul meu de pe 114th Street, situat la două străzi mai la sud de Columbia. Colegii mei de apartament plecaseră în vacanța de vară, iar eu ședeam lungit pe saltea, singura piesă de mobilier care rămăsese, ascultându-i pe cei de la Yankees pierzând de trei ori la rând la un mic radio cu tranzistor pe care-l aveam de la vârsta de doisprezece ani.

Vineri noapte m-am dus în gara Penn și am prins ultimul tren. Dana nu mă aștepta în Montauk așa cum sperasem în timpul călătoriei de trei ore până acolo. Din moment ce trenul oprise la mai puțin de trei kilometri depărtare de casa mea, am hotărât să parcurg drumul pe jos în loc să sun acasă după mașină. M-am gândit că nu mi-ar strica o mică plimbare.

După cincisprezece minute de mers, am lăsat în urmă ferestrele întunecate ale centrului orășelului Montauk și am început să urc abruptul deal care ducea în afara orașului. Noaptea era înțesată de stele, iar greierii erau mai zgomotoși decât mașinile. M-am întrebat oare ce s-ar fi putut întâmpla cu Dana.

Am trecut pe lângă ruinele de piatră ale societății istorice și pe lângă arhitectura albă din anii 1960 a librăriei din oraș, unde mă opream adesea în drumul de la școală către casă.

Eu și Peter am bătut această cale de cel puțin o mie de ori, și până și cea mai mică crăpătură din pavaj îmi era cunoscută. Pe acest drum am mers la pas, am alergat, ne-am dat cu skateboardul, am mers pe bicicletă la temperaturile extreme ale climatului din Long Island, câteodată cu Peter proțăpit pe ghidon. Și, în ciuda faptului că nu aveam voie, am făcut adeseori autostopul. Din pricina tuturor puștilor irlandezi neposesori de mașină care vin în fiecare vară să lucrezi la benzinărie, să schimbe fețe de masă și orare de autobuz, Montauk este unul dintre ultimele locuri în țară unde șoferii încă opresc mașina din obișnuința de a lua străini.

Am ieșit de pe strada 27 în Ditch Plains și am cotit pe lângă locurile de parcare din apropierea plajei. Mașina tatălui meu era pe alee. Probabil că Mack nu terminase de escrocat partenerii la jocul lui săptămânal de poker.

Dacă nu aveam să adorm până sosea el, probabil urma să-i țin companie la un păhărel, după ce își va fi lăsat pe masa din bucătărie câștigurile din acea seară. Toate luminile erau stinse, așa că am ridicat ușurel ușa de la garaj cât mai ușor ca să nu fac zgomot și am pătruns în casă prin bucătărie. M-am servit cu o bere și am stat în întunericul

plăcut și răcoros. Am sunat-o pe Dana, dar nu mi-a răspuns decât robotul telefonic. Ce să însemne toate astea?

Am rămas în bucătăria întunecoasă și m-am gândit la ultima oară când l-am văzut pe Peter. Cu două săptămâni înainte să moară, am luat cina împreună într-un restaurant la modă pe East Second Street. Am dat pe gât două sticle de vin roșu și am vorbit vrute și nevrute. Dumnezeule, era un puști atât de vesel. Un pic sărit, dar bun din fire. Nu m-a mirat când chelnerița și-a scris numărul de telefon pe ceafa lui Peter.

Fără motiv, mă trezesc gândindu-mă la cazul meu *pro bono* de la firmă, la Mudman – viața lui de condamnat la moarte în penitenciarul din Texas. Ceea ce aveau în comun Peter și Mudman era atenția minimă a autorităților în ceea ce-i privea. Cei care guvernează îl evaluaseră pe Mudman cu atâta superficialitate, încât nu se obosiseră să se asigure că execută pe cine trebuie. Iar moartea lui Peter era atât de neînsemnată, încât nu se cerea anchetată.

Gândurile mi-au fost alungate instantaneu de un zgomot, ceva prăbușindu-se deasupra capului meu. „Ce dracu'?"

Cineva spărsese fereastra de la camera lui Peter și dăduse peste șifonierul lui de haine.

Am înșfăcat tigaia de pe aragaz și m-am năpustit în sus pe scări.

Capitolul 16

Ușa de la camera lui Peter era încuiată, dar geamătul venea din interior. Am împins cu putere ușa, care a opus inițial rezistență, ca să se prăbușească apoi peste picioarele întinse ale unui corp care zăcea pe podea.

În ciuda întunericului, am văzut că cel prăbușit era tatăl meu.

Am aprins lumina. Avea probleme. Îi era foarte rău. Evident, leșinase și căzuse, iar în cădere făcuse zgomotul acela infernal. Se arcuia, ca și cum se lupta cu cineva pe care numai el îl vedea. I-am strecurat un braț în jurul gâtului și i-am ridicat capul, dar asemenea unui copil în mijlocul unui coșmar, nu mă vedea. Avea o privire pierdută.

– Tată, ai un atac de cord. Sun la salvare.

Am fugit la telefon. Când m-am întors, pupilele îi erau și mai dilatate, iar presiunea din piept părea în continuă creștere. Aproape că nu putea să respire.

– Rezistă, am șoptit. Salvarea e deja pe drum.

Fața îi era din ce în ce mai palidă, devenind de un pământiu bolnăvicios, ca de fantomă. Apoi nu a mai putut respira, iar ochii au început să i se rotească. I-am ținut gura deschisă și am început să-i fac respirație artificială.

Nimic.

Unu, doi, trei.

Nimic.

Unu, doi, trei.

Nimic.

S-au auzit cauciucuri scrâșnind pe șosea și pași repezi pe scări, apoi Hank îngenunche lângă mine.

– De când se află în starea asta?

– De trei, patru minute.

– OK. Încă are șanse.

Hank avea la el trusa de urgență cu un defibrilator portabil. Era într-o pungă de plastic albă cam de mărimea unei baterii de mașină. L-a ridicat pe tata, apoi a pus în funcțiune aparatul care a început să pompeze curent electric în pieptul tatei.

De data asta, eu eram cel care nu putea să respire. Stăteam aplecat peste tata, amorțit și perplex. Nu putea fi adevărat. Probabil că a urcat în camera lui Peter pentru a și-l aduce aminte.

De fiecare dată când Hank provoca un șoc, tata avea spasme.

Dar ecranul electrocardiogramei rămânea tăcut.

După a treia zguduire electrică, Hank m-a privit cutremurat.

– Jack, nu se mai poate face nimic.

PARTEA A DOUA

INVESTIGAREA CRIMEI

Capitolul 17

Înmormântarea tatălui meu a avut loc patruzeci și opt de ore mai târziu la Sfânta Cecilia. La ea au participat cam o mie de oameni îngrămădiți în joasa capelă de piatră sau stând la intrare pentru slujba de luni. Nimeni nu era mai surprins ca mine de numărul celor care asistau la slujbă. Tatăl meu fusese rezervat și modest, opusul genului flecar care își pierde vremea la o bere. Din această cauză, mereu am crezut că nu era apreciat. Nu era așa.

Preotul Scanlon ne-a amintit cum, la vârsta de șaisprezece ani, John Samuel Sanders Mullen părăsea Irlanda și călătorea singur spre New York, unde găsea un locșor cu rubedenii în deja aglomeratul bloc de locuințe închiriate din Hell's Kitchen. Macklin și bunică-mea nu aveau să ajungă acolo decât peste trei ani, când tatăl meu renunțase la școală și se băgase ucenic la un tâmplar. Chiar și după sosirea părinților, a fost singurul care aducea bani în casă și asta a durat câțiva ani buni – un băiat de șaisprezece ani care muncea optzeci de ore pe săptămână.

– Vă puteți închipui una ca asta? a întrebat preotul.

Cinci veri mai târziu, Sam și proaspăta lui soție, Katherine Patricia Dempsey, căutau un loc liniștit într-o sâmbătă, departe de căldura asfaltului. Așa că s-au lăsat purtați pe șine prin Long Island hăt departe. La coborâre,

au descoperit un mic sat de pescari care-i amintea tatălui meu de cel pe care-l părăsise în County Claire.

– Două săptămâni mai târziu, a spus preotul, Sam, cu pasiunea și ambiția unui bărbat tânăr, schimba locul pentru a doua oară în opt ani și se stabilea definitiv la Montauk.

M-am întrebat adeseori de ce tatăl meu arăta atât de puțin entuziasm față de goana după aur a familiei Hampton. Atunci am realizat că, ajungând la capătul Long Islandului, era mult mai preocupat să aprecieze ce avea decât să tânjească după mai mult.

– De când familia Mullen a ajuns în acest oraș, a continuat Thomas Scanlon, am avut multe prilejuri fericite să-i vizitez în casa lor de pe Ditch Plains Road pe care Sam a construit-o. Sam Mullen a avut tot ce și-ar fi putut dori un bărbat – un cămin splendid, o nevastă minunată, o afacere cinstită, iar în tânărul Jack și fratele lui Peter o pereche de fii frumoși, care erau deja printre cei mai inteligenți oameni din satul nostru. Peter era cel mai înzestrat atlet al orășelului, iar Jack, prin rezultatele obținute la școală, promitea să ajungă pe băncile Facultății de Drept Columbia. Însă, catastrofa a lovit familia Mullen. Mai întâi prin moartea prematură a lui Katherine Patricia, bolnavă de cancer. Săptămâna trecută moartea în condiții încă neelucidate a lui Peter Mullen, o lovitură care a contribuit neîndoielnic la moartea lui Sam. Să vezi mâna lui Dumnezeu în toate acestea este evident peste puterea noastră de înțelegere. Eu predic doar ceea ce cunosc drept adevărat. Și anume că viața asta, oricât de scurtă ar fi ea – și întotdeauna este prea scurtă – este lucrul cel mai prețios pe care-l avem.

Eu, Mack și Dana stăteam în rândul din față. În spatele nostru, toți se jeleau – însă eu și Mack aveam ochii uscați, cel puțin în acea dimineață. Pentru noi, nu era un mister

divin, era o crimă. Oricine ar fi fost cel care îl omorâse pe Peter era în parte responsabil și pentru atacul de cord al tatălui meu, sau măcar pentru inima lui frântă.

Cum preotul își continua predica în lacrimile enoriașilor, am simțit mâna bunicului strângându-mi genunchiul. Mi-am îndreptat privirea spre fața lui răvășită și ochii lui adânci de irlandez.

– Sunt câteva mistere în această viață prețioasă, a șoptit el, cărora noi doi o să le dăm de capăt, indiferent ce va hotărî Dumnezeu din ceruri să facă din noi.

Mi-am pus mână osoasă de Mullen peste a lui și am strâns-o suficient de tare ca amândoi să știm că tocmai făcuserăm un pact.

Cumva, nu știam cum, aveam să răzbunăm moartea lui Peter și a tatei.

Capitolul 18

Dacă credeați că-i lucru ușor să strângi laolaltă o mie de oameni care jelesc într-o biserică special construită pentru două sute, imaginați-vă haosul creat atunci când aceeași adunare a poposit pe scările casei noastre de pe Ditch Plains Road, numărul 18.

Shagwong se ocupa de bar, în timp ce Seaside Market a furnizat mâncarea, și pentru șase ore toată suflarea din Montauk și-a croit drum prin camerele casei. Tind să cred că orice persoană care avusese un oricât de mic contact cu tatăl sau cu fratele meu în ultimii douăzeci de ani a intrat în sufrageria casei noastre, luându-mi mâna și privindu-mă în ochi.

Profesori și antrenori din timpul grădiniței au apărut descriind potențialul nelimitat al lui Peter la nu știu ce sport sau în nu știu ce domeniu. La fel au făcut și comercianții care-i furnizează tatei aparatură hardware sau sandviciuri cu șuncă. Politicienii, desigur, erau în păr. La fel și pompierii și polițiștii; până și Volpi și Belnap și-au arătat fețele.

În ciuda destinului pe care l-a avut familia Mullen în Montauk, era imposibil să nu simți o mare afecțiune pentru locuitorii lui lipsiți de pretenții. Pe aici oamenilor chiar le pasă de vecinii lor.

Cu toate astea, după câteva ore, toate fețele și-au pierdut contururile. Bănuiesc că pentru asta sunt făcute înmormântările – ca durerea să se transforme într-un fel de ceață. Într-un fel, atenția îți este distrasă.

Dana a plecat pe la șapte. Ea nu prea bea cine știe ce, așa că am înțeles-o. Și am apreciat că înțelegea că trebuie să fiu acolo și să beau cu vechii mei prieteni și cu rubedeniile.

Toți prietenii meu erau prezenți. După plecarea invitaților ne-am adunat în bucătărie. Fenton, Marci, Molly, Hank și Sammy – aceeași gașcă de prieteni care-mi fusese aproape în acea noapte la Memory.

Toți lucraserăm la cazul lui Peter, la situație, sau cum dracu' s-o numi asta. Fenton făcuse lobby pe lângă medicul legist din districtul Suffolk, o veche iubită de-a lui, ca moartea lui Peter să nu fie tratată ca un înec banal. Eu am discutat cu oameni de legătură de la *Daily News* și *Newsday* despre posibile scenarii, măcar și numai pentru a vorbi cu cineva despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în acea noapte.

– Oamenii vorbesc, raportă Sammy din sursele lui. Lucrurile se precipită și la Casa de pe Plajă. Familia Neubauer a anulat deja o petrecere pentru weekendul de pe patru. Din respect, fără îndoială.

Meritam aplauze. Mare scofală, am reușit să-i facem să anuleze o amărâtă de petrecere.

Nu toate veștile erau bune. În urmă cu trei nopți, Hank intrase la Nichols Café, unde era bucătar-șef de când se redeschisese, și fusese concediat pe loc.

– Fără nici un cuvânt sau explicație, spuse Hank. Managerul mi-a înmânat ultimul cec și mi-a urat noroc. Două zile am crezut că înnebunesc. Apoi o chelneriță mi-a spus tot. Nichols este proprietatea lui Jimmy Taravalla, un

capitalist speculant a cărui avere se ridică la câteva sute de milioane de dolari. Taravalla e prieten cu Neubauer. E invitat la petreceri. După spusele amicei mele, Neubauer l-a sunat pe Jimmy, Jimmy a sunat-o pe Antoinette Alois, managerul barului, și asta a fost tot. *Hasta la vista.* Pune jos *chalupa.* Du-te direct la capătul rândului pentru șomeri.

– Devine înfricoșător, spuse Molly. Am întrebat în dreapta și-n stânga în legătură cu petrecerea. Noaptea trecută cineva m-a urmărit. Conducea un BMW negru. În seara asta am văzut aceeași mașină parcată lângă casa mea.

– Asta-i foarte ciudat, s-a amestecat și Marci. Același cretin m-a urmărit și pe mine. Te trec fiorii.

– Păziți-vă secretele, fetelor și băieților, spuse Sammy. Imperiul începe să contraatace.

Trecuse de miezul nopții când ultimul îndoliat mi-a dat o ultimă îmbrățișare stângace. Apoi am rămas doar eu și Mack în bucătăria luminată puternic. Am turnat două porții de whisky.

– În amintirea lui Jack și Peter, am spus.

– În sănătatea ta și a mea, a răspuns Macklin. Suntem singurii care au rămas.

Capitolul 19

M-am trezit mahmur în dimineața de după înmormântarea tatălui meu. Pe la nouă m-am hotărât să merg s-o văd pe Dana, în parte ca să-mi cer scuze pentru că nu-i oferisem suficientă atenție în ziua precedentă, dar mai ales pentru că trebuia să vorbesc cu cineva. Știam că părinții ei erau plecați din oraș; altfel, nu cred că m-aș fi dus acolo.

Ce e de spus despre „căsuța de vară" pentru care familia Neubauer refuzase deja patruzeci de milioane de dolari? E adevărată sau e un conac de poveste? Nu puteam merge prin această proprietate fără să mă gândesc la cât de mult iubea Dana casa și cele cinci hectare care o înconjurau. Cum să n-o fi iubit? O casă mare în stil georgian înconjurată de livezi cu meri. Două piscine magnifice – una deschisă pentru reflecție, cealaltă pentru înot. Grădina oficială cu trandafiri. Alta în stil englezesc. O alee circulară pentru mașini în fața casei care arăta de parcă ar fi fost construită exclusiv pentru mașini de colecție.

Am mers cu motocicleta lui Peter până aproape de garaj, am oprit motorul și am parcat-o având grijă să nu blochez accesul. Chiar dacă eram invitat, prezența mea acolo mi s-a apărut dintr-odată bizară. Am încercat să alung senzația, dar nu se lăsa alungată.

Am auzit o plescăială venind dinspre una din piscine.

Puteam vedea „piscina nordică", după cum o numea familia, piscina pentru înot, și dintr-odată m-am oprit. Stomacul mi s-a strâns.

Dana ieșea din piscină purtând un costum de baie splendid, despre care-i spusesem că era preferatul meu. Picături de apă îi sclipeau pe piele și pe țesătura neagră de lycra a bikinilor ei minusculi.

A mers în vârful degetelor traversând plăcile ornate, pictate manual, ale dușumelei, către unul dintre cele câteva șezlonguri în dungi bej și albastru-închis. A zâmbit, bucurându-se de căldura soarelui.

Nu puteam să-mi cred ochilor. Trântit confortabil pe șezlong se afla nimeni altul decât Frank Volpi. Chestia înnebunitoare era că Frank nu arăta deloc în ton cu munca lui de detectiv care necesită mult efort. Era la fel de relaxat, de bronzat și de arămiu ca și Dana.

Dana continua să zâmbească, așezându-se lângă el pe șezlong. Și-a pus mâinile reci pe stomacul lui, iar el a apucat-o jucăuș de încheieturi. A tras-o peste el, iar ea și-a apropiat fața de a lui. Cum se sărutau, tot ce puteam vedea era ceafa ei blondă și mâinile lui desfăcând șireturile costumului ei de baie.

Am vrut să-mi întorc privirea în altă parte, să plec dracului de acolo, dar înainte ca eu să pot face vreo mișcare, sărutul luase sfârșit.

Apoi Dana a privit peste umărul lui Volpi, și am fost sigur că m-a văzut înainte să mă furișez spre motocicletă și să mă întorc acolo unde-mi era locul.

Capitolul 20

Am condus aiurea ceva timp – repede, prea repede pentru șerpuitele și aglomeratele șosele din estul Long Islandului. Îmi părea cu adevărat rău, nu pentru mine – ba bine că nu, la dracu', *da, da, pentru mine.*

Când am ajuns acasă, trecuse de ora patru. Casa păstra încă pecetea dezastrului din ziua precedentă. M-am gândit să fac curat înainte ca Mack să fie nevoit s-o facă.

Un bilet era lipit pe geamul ușii. Inima mi-a stat în loc. Am apucat plicul și l-am deschis.

Hârtia era de culoare roz și puteam mirosi parfumul cu care era îmbibată.

Pe bilet scria – *IL8400. Memory.*

Era de ajuns. Mai primisem mesaje de genul ăsta și altădată. Dana îmi dădea întâlnire la motelul Memory. Acum mă aștepta acolo. Literele și cifrele compuneau numărul plăcuței de înregistrare a Mercedesului ei SUV. Biletul, parfumul – stilul inconfundabil al Danei.

N-ar fi trebuit să mă duc la Memory, dar, ce pot să spun? – m-am dus. Poate în adâncul meu sunt un om slab fără de speranță. Sau poate sunt prea romantic întru nenorocul meu.

Dana era acolo. Asta era cel mai rău, știa că am să vin. Era atât de sigură pe ea. Ei bine, poate aveam să schimb ceva în sensul ăsta.

Am deschis portiera din dreapta mașinii și m-am aplecat înăuntru. Mercedesul mirosea încă a nou. Păstra de asemenea și mirosul parfumului ei.

– Stai jos, Jack. Trebuie să vorbim, a spus ea cu cea mai suavă voce. Lovea încet scaunul cu mâna ei îngrijită.

– Stau foarte bine așa, am spus. E foarte bine.

– Nu e ceea ce părea a fi, Jack.

Am scuturat din cap.

– Bineînțeles că este, Dana. În timp ce călăream motocicleta aiurea în astea două ore, am înțeles totul. V-am văzut pe tine și pe Volpi discutând la mine acasă ieri. Apoi ai plecat în jur de ora șapte. Uimitor, atunci a plecat și Volpi. Trebuie să mă pui tu la curent cu restul.

Dana a reușit nu știu cum să-mi arunce o privire mânioasă.

– A venit la noi acasă azi-dimineață, Jack. Nu azi-noapte. A spus că era în legătură cu investigațiile, dar și-a adus costumul de baie. Ăsta-i Frank.

– Așa că l-ai invitat la o baie? Și dintr-una-n alta...

Dana scutură din cap.

– Jack, doar nu poți crede că Frank Volpi prezintă vreun interes pentru mine.

– Dana, am întrebat, de ce te sărutai cu el? E o întrebare cinstită.

– Ascultă, Jack, lasă-mă să-ți spun ceva ce am învățat de la tata – *viața nu-i dreaptă*. De aceea, el câștigă întotdeauna. E despre cum joci jocul. Și, Jack, *este* un joc.

– Dana...

A făcut un semn cu mâna a lehamite, și am realizat că nu cunoscusem niciodată această față a ei.

– Lasă-mă să termin. Știu că mi-am ales un moment cum nu se poate mai nepotrivit, dar mă gândesc la asta de săptămâni întregi. Cred că de aceea nu am venit să te iau

vineri noapte. Jack, am nevoie de spaţiu. Chiar am nevoie să fiu singură un timp... Plec în Europa pentru câteva luni. N-am fost niciodată. În Europa.

– O, da, nici eu, am spus. Fugi din calea problemelor mele.

– Jack, nu face să fie mai greu decât este deja. Mi-e greu.

Lacrimile au început să-i curgă pe obraji. Nu-mi venea să cred că toate astea se întâmplau. Aproape că părea prea rău ca să poată fi adevărat.

– Deci, Dana, am rostit într-un final, merge şi Volpi în Europa cu tine?

Nu am aşteptat vreun răspuns. Am trântit portiera maşinii şi m-am îndepărtat. Cred că tocmai ne despărţiserăm.

Capitolul 21

Nu am putut dormi în acea noapte pentru că nu-mi puteam stăvili gândurile negre și imaginile care mi se învârteau prin cap. Într-un final, m-am ridicat și am curățat mizeria rămasă în urma înmormântării tatei. Pe la cinci dimineața, m-am întors în pat.

Duminică am parcurs drumul de o oră și jumătate până la reprezentanța BMW din Huntington. M-am gândit că Peter fusese finanțat direct de dealer și speram că dacă mă prezint cu motocicleta și le spun ce se întâmplase cu Peter, mi-ar putea-o oferi la prețul de pe piață.

Singurul dealer aflat acolo era un tip pe la vreo treizeci de ani, corpolent, cu părul prins în coadă. L-am privit conducând profesionist un cuplu de pensionari către un Tourer argintiu perfect echipat.

– Bags! spuse dealerul, prezentându-se după ce în prealabil luase cu el un teanc de broșuri. Cu toate că nu știu cu ce v-aș putea fi de folos din moment ce sunteți deja posesorul celei mai frumoase, nărăvașe și exemplar construite forme de transport auto din lume parcate dincolo de ușă. Mă credeți sau nu, am livrat același bolid unui puști frumușel din Montauk în urmă cu nu mai mult de șase săptămâni – aceeași vopsea albastru-închis, aceeași șa neagră Corbin făcută la comandă.

I-am explicat că nu era vorba de o coincidență, iar Bags întinse un braț și-mi strânse umărul.

– Ce îngrozitor. Ascultă, omule, vei obține mult mai mult pe ea dacă vei pune un anunț în *New York Times* și o vei vinde de unul singur.

– Tot ce vreau este să plătesc creditul, i-am spus.

Bags a făcut ochii mari.

– Ce credit? Nu datorezi nici un ban pe frumusețea asta.

A luat actele de vânzare de pe biroul în dezordine.

– Ia să vedem. Peter mi-a semnat un cec de o mie nouă sute de dolari pentru depozitul de zece la sută, spuse, arătându-mi o copie. Restul l-a plătit cu bani gheață.

Cu toate că Bags ar fi fost îndreptățit să creadă că aduce vești bune, vedea că nu le primeam ca atare.

– Ascultă, dacă un tip vine aici cu bani peșin, îi vând pe loc o motocicletă. Aș vinde una și unui republican dacă aș avea o lună cu vânzări slabe, spuse hohotind.

Cecul era emis de o bancă aflată la câteva stații depărtare în Ronkonkoma. Știam unde este. Când eram copii, camioneta tatei se stricase odată la ieșire din oraș, și am petrecut jumătate din noapte într-o stație de benzină acolo. Ne plăcea atât de mult numele, încât ne-a devenit foarte drag.

Zece minute mai târziu eram în Ronkonkoma pentru a doua oară în viața mea, stând în fața biroului directorului Băncii New York, Darcy Hammerman. Se aștepta să vin.

– Peter v-a numit unic beneficiar, așa că balanța vă aparține. Aș putea de asemenea să vă scriu un cec acum, asta dacă nu cumva doriți să deschideți un cont aici în Ronkonkoma. M-am gândit eu că nu.

A deschis un carnet de cecuri de dimensiunile unui album de fotografii mare și, răsfoind cu atenție filele, mi-a

completat unul. Pe spate a aplicat ştampila NUMAI PENTRU DEPOZIT.

Apoi a rupt cu atenţie cecul şi mi l-a întins. Suma era de o sută optzeci şi şapte de mii şase sute patruzeci şi şase de dolari.

Am citit cele şase numere nevenindu-mi să cred. Am clipit des. Nu mă mai simţisem aşa de rău din... ei bine, da, din ziua precedentă. *În ce dracu' se băgase Peter?*

Capitolul 22

Trebuia să vorbesc cu un prieten, şi ştiam unde-l pot găsi. Îmi făcusem chiar şi programare.

Sammy Giamalva avea nouă ani când i-a spus fratelui meu că este homosexual. Încă înainte de a împlini unsprezece ani, ştia că vrea să devină frizer. Probabil datorită unei precoce cunoaşteri de sine, Sammy, cu toate că era unul dintre cei mai deştepţi puşti din liceu, nu s-a prea dat în vânt după învăţătură.

La cincisprezece ani a renunţat la şcoală şi a început să lucreze la Kevin Maple. Şi-a petrecut primele şase luni măturând părul de pe jos. Apoi l-au promovat la şamponare. Şase luni mai târziu, Xavier şi-a dat demisia în timp ce tundea o clientă, iar Kevin l-a lăsat pe Sammy să dea o probă. Restul, cum se spune, e istorie.

Dar Kevin a abuzat de el, punându-l să tundă zece, unsprezece clienţi pe zi, şi după o vreme recunoştinţa lui a fost înlocuită de frustrare. În urmă cu trei luni, şi-a dat demisia deschizându-şi Bucătăria pentru Suflet a lu' Sammy în propria casă, în Sag Harbor.

Sammy îl tundea pe Peter gratis duminica şi, într-un moment îndurerat din timpul înmormântării, mi-a oferit şi mie aceleaşi servicii. Am făcut o programare imediat şi, odată întors din Ronkonkoma, am tras în faţa casei lui.

Sammy m-a întâmpinat cu o îmbrățișare puternică, apoi m-a condus către un scaun marca Aeron care avea în față o uriașă oglindă poleită.

– La ce tunsoare te gândești? m-a întrebat Sammy după clătit.

– Am să mă las pe mâna ta. Folosește-ți imaginația.

Sammy s-a apucat de lucru într-un ritm lejer de patru bătăi, zgomot de foarfecă și apoi schimbare a locului, pauză și iar atingere. Părul îmi cădea în smocuri pe dalele negru cu alb. Pentru câteva minute l-am lăsat să lucreze în tăcere, apoi am lansat întrebarea de al cărei răspuns mă temeam.

– Auzi, Peter era cumva dealer de droguri? Îi studiam fața lui Sammy în oglindă.

Nici măcar nu și-a ridicat privirea de la noua mea coafură.

– Ei, drăcie, nu. El le cumpăra.

– Atunci cum de s-a ales cu un nou motor Beemer și cu o sută optzeci și șapte de mii de dolari? Poți să-mi explici asta?

Sammy s-a oprit.

– Jack, las-o baltă. Din toată afacerea asta nu va ieși nimic bun.

– Fratele meu a fost omorât, nu pot s-o las baltă. M-am gândit că poate vrei să fii de ajutor.

Sammy îmi masa ușor ceafa.

– În regulă, Jack. Uite cum stă treaba. Peter era cel mai muncitor băiat din industria asta.

Și-a dres glasul apoi a început să vorbească încetișor. Semăna cu un tată care-i povestește fiului său despre cum vin copiii pe lume.

– Într-un fel sau altul, noi toți de aici ne câștigăm banul servindu-i pe cei bogați. Așa stau lucrurile, Jack. Ei bine, Peter i-a servit un pic mai cu sârg decât restul.

Începusem să mă simt un pic rău. Și speriat. Aproape că m-am ridicat și am dat să plec. Îmi iubeam fratele. Dar începeam să mă întreb dacă l-am cunoscut cu adevărat.

– Era plătit pentru sex? Asta încerci să-mi spui?

Sammy ridică din umeri.

– Nu e ca și cum ar fi fost plătit cu ora, Jack. Însă întreținea relații sexuale cu unele dintre cele mai bogate femei din lumea bună și se pare că o făcea foarte bine. Credeam că știi. Mă gândeam că Peter ți-a spus totul. Bănuiesc că nu a menționat-o printre ele pe potențiala ta soacră, Campion Neubauer. Cred, de asemenea, că și Dana s-a numărat printre ele. Însă asta înainte ca voi doi să începeți să vă întâlniți.

Capitolul 23

După ce am plecat de la Sammy, am oprit la un bar numit Wolfies. Se află în aceeaşi parte frumos împădurită a East Hamptonului, unde Jackson Pollock obişnuia să picteze, să bea şi să se plimbe printre copaci.

Am comandat o cafea neagră şi o bere şi m-am aşezat la bar, gândindu-mă la ce zi avusesem şi la ce trebuia să fac în continuare. Într-un sfârşit, am scos o bucată de hârtie mototolită din portofel şi am sunat la numărul care era notat acolo.

Vocea vioaie de la celălalt capăt al firului aparţinea doamnei doctor Jane Davis. N-o mai văzusem şi nu mai vorbisem cu ea de zece ani. Dar în liceu deveniserăm prieteni destul de buni, când, spre mirarea tuturor, această timidă elevă eminentă se combinase cu amicul meu pescar, Fenton Gidley.

Jane, premianta clasei, câştigase o bursă integrală la Universitatea Binghamton, apoi mersese la Facultatea de Medicină de la Harvard. Prin Fenton, am aflat că şi-a petrecut următorii câţiva ani ca medic rezident în Los Angeles şi a condus o echipă de urgenţe la spitalul din St. Louis, până când acesta a ars complet. Acum era medic-şef legist la spitalul din Long Island şi medic-şef specialist în examinarea cadavrelor celor decedaţi prin agresiune în districtul Suffolk.

Jane mai avea o oră de stat în laborator, dar a spus că ne putem întâlni mai târziu și mi-a dat adresa locuinței ei din Riverhead.

– Dacă ajungi înaintea mea, poți să o scoți pe Iris la o mică plimbare? m-a rugat. Cheile sunt sub al doilea vas cu flori. Și nu-ți face nici o problemă, e o dulce.

M-am grăbit să ajung mai devreme, iar Iris, un weimaraner cu blana netedă și ochii palizi, nu-și încăpea în piele de bucurie. Cu toate că avea dimensiunile unui doberman, Iris era un câine destinat iubirii, și nu luptei. Când am deschis ușa a sărit și a scheunat patinând în cerc pe dușumeaua de lemn.

Timp de cincisprezece minute m-a tot mirosit, salivând printre dinți. Asta ne-a cam legat pe viață, și stăteam mulțumiți umăr lângă umăr pe verandă, când apăru Volvo-ul albastru al lui Jane.

Odată ajunși în bucătăria ei, Jane puse crochete pentru Iris, turnă cafea pentru mine și umplu un pahar de porto maroniu pentru ea. În ultimii zece ani se transformase dintr-o femeie greoaie într-una grațioasă și atletică, dar rămăsese la fel de ageră.

– Nu prea s-au petrecut morți suspecte în ultimul timp în Long Island, a spus Jane. Așa că am avut destul timp la dispoziție să mă ocup de Peter. A tras-o pe Iris de urechile ei translucide și m-a privit fix în ochi.

– Ei bine, ce ai descoperit?

– Un lucru e sigur, răspunse Jane, Peter nu s-a înecat.

Capitolul 24

Jane a căutat într-un rucsac de piele uzat de unde a scos un dosar cu eticheta „Mullen, Peter 5/29“ și l-a pus pe masă. Apoi a extras din el niște lamele de plastic cu marginile colorate, apoi a luat una și a ridicat-o în lumina care venea de la becul din bucătărie.

– Ia uită-te la astea, a spus, privind cu coada ochiului. Sunt fotografii ale celulelor pe care am reușit să le adun din plămânii lui Peter. Vezi forma și culoarea din vârful lor?

Fotografiile înfățișau un ciorchine de celule mici și rotunde, cam de mărimea unui bănuț, roz.

Jane a extras un al doilea set de lamele.

– Astea sunt din țesutul plămânilor unui bărbat găsit înecat în apele Long Islandului cu cinci zile înainte de Peter. Celulele erau de cel puțin două ori mai închise la culoare. Asta pentru că victima unui înec se luptă să respire și înghite apă, care-i ajunge în plămâni. Celule cum sunt cele prelevate de la Peter se găsesc la cadavre aruncate în apele oceanului *după* ce au încetat să mai respire.

– Atunci cum a murit?

– Nu-i nici un mister, a răspuns ea, punând cu grijă la loc lamelele în suportul lor. A fost omorât în bătaie.

A deschis din nou voluminosul dosar și de data asta a scos un teanc de amprente alb-negru.

– Știu că l-ai văzut pe Peter în noaptea aceea pe plajă, dar apa rece reduce umflăturile și oprește schimbarea culorii pielii. În fotografiile astea, trebuie să te previn, arată mult mai rău.

Jane mi-a dat fotografiile. Figura zdrobită și diformă a lui Peter era de nerecunoscut. Abia mă abțineam să nu întorc capul. Atunci, pe plajă, frumusețea lui era aproape intactă. În fotografii, pielea îi era cenușie. Vânătăile îl făceau să arate ca un sac de box uman.

Jane a scotocit prin dezordinea din rucsac și a pescuit de acolo radiografiile. Documentaseră atacul plecând de la numărul de oase fracturate. Erau cu zecile. Cu vârful stiloului, Jane mi-a arătat o ruptură vizibilă la capătul de sus al coloanei vertebrale a lui Peter.

– Asta l-a omorât, a zis.

Am clătinat din cap nevenindu-mi a crede. Mânia care se acumulase pe durata ultimelor două săptămâni era imposibil de controlat.

– Ce trebuie să facă oare cineva pentru a dovedi că o persoană a fost asasinată? Să scoată un glonț din capul victimei? am întrebat.

– Iată o întrebare bună, Jack. Am trimis primul meu raport la Departamentul de Poliție din East Hampton și la biroul de avocatură al districtului acum două săptămâni și n-am primit până acum nici un răspuns.

L-am înjurat pe Frank Volpi pe drumul de întoarcere. Avea raportul despre Peter și nu mișcase un deget. Susținea încă varianta înecului, a sinuciderii. Cum dracu' pot să ascundă așa ceva? Cine nu voia să se afle adevărul?

Când am ajuns acasă, Mack sforăia pe canapeaua din living. I-am scos ușurel ochelarii și papucii, și am tras o cuvertură subțire peste el. Nu mă puteam îndura să-l trezesc și să-i spun ce aflasem.

Atunci mi-a venit ideea. Am intrat în bucătărie și l-am sunat pe Burt Kearns, reporter la *East Hampton Star,* cel care-mi strecurase numărul lui de telefon la înmormântarea tatei. Zece minute mai târziu, Kearns stătea în fața ușii cu un reportofon și două carnete de luat notițe.

– Isuse, am spus, ajungi mai repede decât mâncarea chinezească.

Capitolul 25

Kearns lucrase probabil toată noaptea. Când m-am dus pe verandă să iau ziarul, am văzut că porcăria era în sfârșit dată în vileag. Totul era pe prima pagină. Un titlu cu litere de-o șchioapă, care lansa aceeași întrebare pe care mi-o pusesem și eu: CUM A MURIT PETER MULLEN?

Sub titlu se afla tot ce-i spusesem lui Kearns în bucătărie cu o noapte înainte: de la ideea absurdă că Peter ar fi ales să înoate în acea noapte, până la evidența de netăgăduit, deși neluată în seamă, a unei bătăi. Articolul făcea de asemenea aluzie la posibilitatea unei legături intime între Peter și Campion Neubauer.

Relatarea era presărată cu o serie de replici de genul *no comment*, și cu „nu a dat curs apelurilor telefonice repetate" sau „a refuzat să răspundă" atribuite detectivului Volpi și celor aleși – speriați – să reprezinte interesele lui Campion, Barry și ale companiei Mayflower. Cuplul de bogătași se afla încă în călătorie, fiind ocupat cu preluarea companiei de jucării Boontaag și se părea că moartea lui Peter nu justifica o modificare în lista lor de priorități.

Raportul agresiv era însoțit de un editorial onest care invoca necesitatea unei anchete în cazul morții lui Peter. „Eșecul Poliției din East Hampton în interogarea lui Barry și a lui Campion Neubauer în legătură cu o moarte care a survenit pe proprietatea lor, în timp ce victima lucra pentru

petrecerea dată de ei, este revoltător". Și, în concluzie: „Acest lucru reprezintă o aducere în memorie alarmantă a unei izbitoare lipse de echitate în sistemul nostru de justiție".

Am citit povestea până la sfârșit, apoi l-am trezit pe Mack și i-am citit-o și lui.

– E un început, a spus el disprețuitor.

În săptămâna care a urmat, povestea a făcut vâlvă prin East End, asemenea unei furtuni de vară. Nu puteai intra într-un restaurant sau magazin fără a auzi tot felul de supoziții și interpretări. De bună seamă, eu, Fenton, Marci, Molly, Hank și Sammy întrețineam focul pentru a păstra vie povestea lui Peter în mințile oamenilor. Ceea ce începuse pentru mine drept o cercetare se transformase într-o adevărată obsesie.

Relatarea despre Peter nu s-a oprit doar la apariția din săptămânalul nostru local. *New York Magazine* a trimis un reporter și un fotograf, iar două televiziuni din New York au relatat povestea aproape identic, cu câte un reporter în impermeabil bătătorind nisipul luminat de razele lunii acolo unde cadavrul lui Peter fusese adus de valuri.

Într-o seară, am primit un telefon de la Dominick Dunne, ziaristul-scriitor a cărui fată fusese ucisă cu ani în urmă și care se dovedise un dur activist în timpul procesului lui O. J.

– Editorii mei de la *Vanity Fair* mă imploră să mă ocup de povestea asta, mi-a spus, dar mie nu-mi place Hamptonul pe timpul verii.

– Nici mie, dar ar trebui să te ocupi de ea oricum. Fratele meu a fost ucis.

– Probabil că ai dreptate. Îmi pare rău dacă am părut neserios. Voiam doar să-ți spun să nu-i lași pe nenorociții ăștia să scape nepedepsiți.

Mi-a adus aminte de Mack.

Înapoi la Nelson, Goodwin & Mickel, m-am ocupat numai de cazul Mudman. Lipsa de justeţe a programatei lui execuţii şi camuflarea asasinării lui Peter se legaseră cumva în mintea mea. Am pregătit un recurs de două sute de pagini la decizia judecătorului referitoare la ultima noastră cerere pentru testul ADN în Texas. Asociatul principal mi-a spus încântat că era cel mai bun recurs pe care-l văzuse vreodată la un stagiar.

Nu era de mirare. De aceea voiam eu să devin avocat.

Capitolul 26

Fenton Gidley punea momeală în undiţe pe puntea vasului său, când Reparatorul trase lângă el într-un Boston Whaler de şapte metri. Opri motorul şi strigă la pescarul vânjos şi cu părul plin de nisip care printre altele era prietenul cel mai bun al lui Jack Mullen.

– Salve, Fenton. Muşcă momeala? întrebă Reparatorul cu o voce ţâfnoasă de băiat care se pricepe.

Gidley privi în sus şi văzu un tip înalt cu o cicatrice pe obraz. N-avea timp de flecăreală.

– Ne cunoaştem de undeva, amice?

Reparatorul scoase un pistol Glock cu calibrul de 9 mm pe care-l îndreptă spre Gidley.

– Tare mă tem că o să-ţi doreşti să nu ne fi întâlnit vreodată. Acum am să-ţi cer să te ridici încetişor. Ia te uită, tipul urmează întocmai instrucţiunile. Foarte bine, îmi place atitudinea asta la un golan de doi bani. Acum sari în apă, Gidley. Sari – sau te împuşc direct între ochi. Ar fi un început de zi excelent.

Fenton sări din barcă, dispăru repede sub apă, apoi reapăru la suprafaţă. Purta pantaloni scurţi, un tricou hawaiian decolorat şi cizme de pescar. Trebuia să şi le scoată cumva.

– Lasă cizmele, spuse Reparatorul.

Se aplecă peste prora Whalerului privind stăruitor la Gidley. Apoi surâse.

– Astăzi vei muri în acest loc. Mai precis, te vei îneca. Vrei să afli de ce?

Gidley era fără îndoială mai isteț decât părea. Se uita cu atenție în jur, căutând o cale de scăpare. Din păcate nu exista nici una.

– Uciderea lui Peter Mullen? spuse.

Îi era deja greu să-și mențină capul deasupra apei. Apa era tăioasă și rece, iar cizmele îl trăgeau la fund.

– Peter Mullen n-a fost omorât... spuse Reparatorul. S-a înecat. Ca și tine. Am de gând să rămân aici până te vei scufunda pentru ultima oară. Așa, nu vei fi nevoit să mori singur.

Ceea ce și făcu. Ţinu arma îndreptată spre Gidley și-l privi aproape indiferent. Între timp, bău ceai Lipton la sticlă. Ochii îi erau reci și păreau lipsiți de viață, ca ai rechinilor.

Gidley era un puști puternic și în plus iubea cu adevărat viața. A trebuit să treacă aproape o jumătate de oră până să se scufunde prima oară de la contactul cu apa. Câteva minute mai târziu se scufundă din nou. În timp ce se lupta să ajungă la suprafață, înghiți apă sărată și spumă, înecându-se.

– *Peter Mullen s-a înecat,* îi strigă Reparatorul. Înțelegi chestia asta? Realizezi acum și tu cum se întâmplă treaba asta?

În cele din urmă, Fenton începu să plângă, însă n-avea de gând să cerșească viața de la un nenorocit ca ăla. Hotărârea asta nu-i aducea cine știe ce satisfacție, dar era totuși ceva.

Se duse iar la fund și după asta luă o înghițitură zdravănă de apă sărată. Simțea că pieptul o să-i explodeze. Își trase cizmele – la naiba cu ele – lăsându-le să se ducă la

fund. Apoi ieși la suprafață pentru ultima oară. Ar fi vrut să-l omoare pe nenorocitul dracului, dar se părea că lucrurile mergeau tocmai pe dos.

Nu-i veni să creadă ce văzu când reuși, zbătându-se, să iasă la suprafață. Ambarcațiunea Boston Whaler se îndepărta.

– Îmi ești dator vândut, Fenton, strigă ticălosul acoperind zgomotul motorului. Îmi datorezi amărâta ta de viață.

Fenton înțelese și restul mesajului: *Peter Mullen s-a înecat. Și așa trebuia să rămână.*

Pluti pe spate un timp, până când își reveni și reuși să înoate până la barcă.

Capitolul 27

Reparatorul avea o zi plină și foarte productivă. Arătând întru totul amuzant în pantaloni scurți, care-i atârnau, un tricou mult prea larg și cu șapca St. Louis Cardinals trasă peste ochelarii Ray-Ban, pedala leneș pe o bicicletă închiriată pe Ditch Plains Road. Trecând pe lângă numărul 18, se uită lung, apoi își luă mâinile de pe coarnele bicicletei și trecu liniștit mai departe.

– Ia uite, mami, nu țin mâinile pe ghidon, spuse către cerul senin al după-amiezii.

Câțiva zeci de metri mai încolo, ajunse în fața motelului East Deck și-și parcă bicicleta în rândul pestriț aliniat la capătul plajei.

Apoi, cu un flacon de loțiune și ultima carte a lui Grisham într-o mână, și cu un prosop de plajă mare și galben atârnând pe umăr, se retrase spre casa din Ditch Plains, cu aerul lânced al unui nepăsător tânăr bogat în vacanță. După asta urmă șmecheria.

Ajuns la două case mai jos de locuința familiei Mullen, o tăie de-a lungul unui teren unde se construise o casă nouă cu fațada către plaja Ditch Plains. Dar imediat, ca și cum și-ar fi dat seama că uitase ceva, făcu brusc cale-întoarsă până la ușa din spate a familiei Mullen.

Scoase o lamă elastică de oțel din buzunarele adânci ale pantalonilor și încercă zăvorul. După două tentative eșuate

de a produce acel clic care anunța deschiderea lacătului, realiză că afurisita de ușă nici măcar nu era încuiată.

„Ăsta-i un semn, gândi în timp ce intra. Nu fi prea provocator".

În următoarea jumătate de oră își urmă propriul sfat, scotocind sertarele, dulapurile și rafturile de cărți. Însă nu găsi ce căuta. La fel se întâmplă și cu mica mansardă.

Începea să transpire. A naibii casă că nu avea aer condiționat. Căută îndărătul fiecărui tablou agățat pe perete și aruncă o privire printre discurile cu Beatles și Kingston Trio. Apoi se uită prin dulapuri, care erau înțesate cu amintiri despre Mullen.

„Unde dracu' ai ascuns-o, Peter? E important, ticălos jalnic. Ar putea muri oameni – inclusiv prietenii tăi mușchetari. Chiar și deșteptu' de frate-tău. Deci unde naiba este, javră moartă?"

După alte treizeci de minute, era într-o dispoziție atât de tulbure, încât aproape că îi părea rău văzând vechea mașină a lui Mack oprind în fața casei. În orice caz, dacă bătrânul dobitoc ar fi dat peste el în timp ce căuta, n-ar fi avut altă opțiune decât să-l omoare.

Poate că trebuia să-i facă felul oricum. Să dea prilej orașului să mai verse ceva lacrimi pentru familia Mullen, atât de vitregită de soartă. Dar nu, asta era pentru amatori. Deja făcuse destule pentru o singură zi.

Așteptă până auzi ușa de la garaj închizându-se, apoi se strecură afară prin spate și grăbi pasul spre plajă

„Fir-ai tu al naibii, Peter. Unde dracu'ai ascuns haleala, camarade?"

Capitolul 28

Miercuri dimineață, în New York, mă baricadasem în micul meu birou încă de la ora opt. Tot ce putea să se întâmple mai rău se întâmplă. Sună telefonul. Înainte să ridic receptorul, mi-am dres puțin glasul.

Era Fenton, care mă suna din Long Island.

– Salut, omule, îmi pare bine să te aud, am spus.

– N-ai să mai zici asta după ce vei auzi ce am să-ți spun, a răspuns.

Apoi mi-a relatat ce se petrecuse cu o zi înainte în preajma bărcii sale.

Când termină de povestit, voiam deja să gonesc înapoi la Montauk, dar ce rezolvam cu asta?

– Ai vreo idee cine a fost?

– Pun pariu că-i unul dintre nenorociții care l-au omorât pe Peter.

După ce i-am spus să se calmeze și să fie cu ochii în patru, m-am lăsat în scaun, simțind cât de lipsit de putere eram. Sammy avea dreptate. Imperiul chiar contraataca. Iar prietenii mei duceau greul luptei.

Momentul în care ziua mea s-a luminat s-a petrecut între 9.35 și 9.37. Pauline Grabowski, detectivul particular, a intrat în biroul meu ridicând o pungă marcată Krispy Kreme.

– Am cumpărat două cu glazură și eu nu pot mânca decât una, a zis zâmbind.

– Ești sigură? am răspuns, întorcându-i zâmbetul.

– Absolut sigură. Ești bine? Rezolvi cu Mudman în Texas azi?

– Sper. Mulțumesc că te-ai gândit la mine. Și pentru bunătatea asta.

– *De nada*, tinere Jack. Nu-i decât o gogoașă.

Prietenul meu cel mai bun fusese cât pe ce s-o mierlească, iar eu mâncam gogoși și flirtam. Nu era în regulă. Dar ce puteam să fac?

Pe la 10 am primit un telefon de la asistentul executiv al lui William Montrose, Laura Richardson. Montrose, principalul asociat și președintele comitetului de conducere mă chema sus. Mi-am spus că, dacă urma să fiu concediat, securea nu ar fi fost mânuită de însuși atotputernicul Montrose, ci de vreun anonim de la Resurse Umane.

Chiar și așa, un gust metalic îmi persista în gură.

Capitolul 29

Ascensorul s-a oprit la etajul 43 și am traversat intrarea în paradisul corporatist. Frumoasa Laura Richardson aștepta acolo. O afro-americancă imperială, înaltă, a cărei piele lucioasă făcea să pălească pereții lambrisați cu mahon. Mi-a zâmbit conducându-mă printr-un coridor lung în biroul din colț aparținând lui Monty. Tot etajul era învăluit într-o serenitate ce ținea parcă de o altă lume.

– Nu-ți face probleme, nici eu nu m-am obișnuit cu ea, spuse Montrose referitor la panorama oferită de geamul cât un perete.

Montrose și asociatul său Simon Lafayette ședeau pe canapele identice din piele neagră. În spatele lor se îngrămădea Manhattanul, de la Piața Națiunilor Unite până la podul Williamsburg. Vârful sclipitor al clădirii Chrysler ardea direct în mijloc. Mi-a amintit de Pauline Grabowski și de uluitorul ei tatuaj – printre altele.

– Pe Simon îl știi, spuse Montrose dând din cap în direcția lui.

Nu mi-a spus să mă așez.

Pe un perete erau înșirate fotografii ale soției și ale celor cinci copii. Fotografiile alb-negru aminteau de gravitatea portretelor regale. Simplul fapt că procrease vorbea despre el într-un mod atât de evident, încât constituia o declarație în sine.

– Tocmai îi spuneam lui Simon ce treabă minunată ai făcut la probarea nevinovăției. Impecabil. Se pare că toată lumea crede că ești deosebit, Jack, că ești nu numai un viitor angajat al firmei ci și un posibil asociat cu drepturi.

Dar imediat zâmbetul i-a dispărut și ochii lui de un albastru oțelit s-au îngustat.

– Jack, și eu am pierdut un frate acum câțiva ani și cred că știu prin ce treci. Dar trebuie să-ți spun ceea ce probabil nu știi, sau te porți ca și cum n-ai ști. Barry și Campion Neubauer și compania pe care o conduc, Mayflower, sunt clienți foarte importanți ai firmei. Jack, aici ți se pot întâmpla lucruri foarte bune, a mai spus Montrose, gesticulând spre panorama metropolei. Dacă îți periclitezi situația la firmă, n-o să-i aduci înapoi pe fratele sau pe tatăl tău. Eu am trecut prin asta, Jack. Gândește-te bine. Totul are o logică, și sunt sigur că ai să înțelegi. Acum, știu că ești ocupat și apreciez că ți-ai rupt un pic din timp pentru a sta la taclale cu mine.

Am rămas acolo nemișcat, dar în timp ce mă chinuiam să găsesc răspunsul cel mai potrivit, Monty și-a îndreptat atenția asupra lui Simon. M-am trezit cu ochii pironiți în ceafa lui.

Întâlnirea noastră se încheiase. Fusesem expediat din birou. Câteva secunde mai târziu, încântătoarea Laura m-a condus înapoi la ascensor.

Capitolul 30

În așteptarea liftului, mă uram cu toată puterea de care e capabil un bărbat de 28 de ani. Ceea ce nu-i puțin lucru. Într-un sfârșit a venit, dar când ușile s-au deschis la etajul meu eram incapabil să mă mișc.

Am privit fix la coridorul lung care ducea către biroul meu și mi-am imaginat marșul morții de vreo douăzeci de ani, care, dacă eram norocos și un pic canalie, m-ar fi făcut să ajung la etajul 43. Nimeni nu trecea pe acolo, poate chemaseră paza. Sau pe infirmiera firmei.

Am lăsat ca ușile ascensorului să se închidă fără a coborî.

S-au redeschis în fața marmurii de la parter.

Cu o ușurare enormă, am ajuns afară, pe însoritul și murdarul Lexington Avenue. Am petrecut cele două ore care au urmat bântuind aglomeratele străzi ale centrului orașului, recunoscător pentru un loc în revărsarea umană anonimă. M-am gândit la Peter, la tata și la avertismentul pe care-l primise Fenton. Apoi mai erau Dana și Volpi, Casa de pe Plajă – acel imperiu al răului, extins se vede treaba până la birourile Nelson, Goodwin & Mickel. Nu sunt foarte tare la teorii ale conspirației, dar acolo se afla fără îndoială legătura între majoritatea celor întâmplate recent.

Pașii m-au dus către est, într-un parc micuț cu deschidere spre East River. Din punct de vedere tehnic, presupun că era același râu care împarte în două panorama lui Montrose, același care se legăna în fața mea ca o amintire de familie. Era mai prietenos văzut de aproape. M-am rezemat de un gard înalt, negru, întrebându-mă cam ce ar trebui să fac. Clădirea Chrysler văzută din biroul lui Montrose îmi amintise de Pauline. De vreme ce eram singura persoană din oraș care nu avea un telefon mobil, am introdus o monedă într-un aparat telefonic public de la colțul unei străzi și am întrebat-o dacă i-ar face plăcere să ia prânzul în compania mea.

– E o piațetă micuță cu fântână arteziană pe Fiftieth Street, între străzile 2 și 3, spuse ea. Ia ceva de mâncare și ne vedem acolo. Cu ce-ți pot fi de folos, Jack?

– O să-ți spun la masă.

M-am îndreptat imediat către locul indicat. Asta însemna că aveam șansa să o văd pe Pauline făcându-și loc cu iuțeală pe trotuarul înțesat de lume, cu fruntea aplecată și cu coada de păr castaniu-închis mișcându-se ritmic pe spatele taiorului ei albastru clasic. În ciuda celor petrecute în acea dimineață, nu mi-am putut reține un zâmbet. Nu mergea, ci mai degrabă aluneca prin mulțime.

Am găsit o banchetă liberă lipită de un perete și Pauline a început să despacheteze un sandvici cu pui. Era un sandvici prea mare pentru o femeie atât de zveltă. Și ea o știa.

– N-ai de gând să mănânci? Așa reușești să te menții atât de suplu, prin înfometare?

– Nu prea mi-e foame, am recunoscut.

I-am povestit despre vizita mea matinală pe vârful lumii, iar ea asculta în timp ce mânca. La început, ochii ei exprimau când compasiune, când revoltă, iar când i-am

descris cum se vedea din biroul lui Monty clădirea Chrysler, cea din tatuajul ei, avu o privire un pic amuzată.

Orașul este plin de femei care, cu imaginație și eleganță, își pun bine în valoare frumusețea cu care sunt înzestrate. Pauline făcea tot ce-i stătea în putință pentru a și-o masca. Dar, cu lumina căzându-i pe față, era greu să și-o ascundă, și m-a surprins cât era de frumoasă.

Știa deja de relația cuplului Neubauer cu firma și făcuse în sensul ăsta câteva investigații.

– Mie personal nu-mi prea place Barry Neubauer. Știu că în general se face repede plăcut, însă mie îmi dă fiori. Mayflower are cont deschis la cel mai luxos serviciu de escortă din oraș, spuse Pauline. Ceea ce nu este atât de neobișnuit pentru anumite corporații. Este vorba de un fel de cooperare, Jack. Ai nevoie de scrisori de recomandare, au loc interviuri, și trebuie să menții un nivel de cincizeci de mii. Toată lumea știe asta. Ceea ce nu știe toată lumea este că acum doi ani una dintre fetele lor s-a înecat după ce se presupune că a căzut de pe un iaht în timpul unei ieșiri nocturne în larg cu Neubauer și cu un grup de prieteni de-ai lui. Corpul nu a fost găsit niciodată, iar Nelson, Goodwin & Mickel s-au ocupat de problemă cu atâta îndemânare, încât nu a urmat nici o anchetă.

M-am zgâit la ciment înfiorându-mă.

– Care mai este prețul pentru o escortă feminină moartă?

– Cinci sute de mii de dolari. Cam cât un apartament. Fata avea 19 ani.

M-am uitat în ochi ei în timp ce își termina sandviciul și scutura firimiturile.

– Pauline, de ce-mi spui toate astea?

– Vreau să fii conștient în ce te bagi, Jack. *Înțelegi?*

Atunci nu m-am putut abține și i-am spus:

– Pauline, ajută-mă cu Peter. Fii de partea celor buni de data asta.

– Nu pare o mișcare prea bună pentru carieră, răspunse Pauline. Am să mă gândesc.

Apoi s-a ridicat și a plecat.

Am privit-o îndepărtându-se, până când a dispărut în valul de mulțime ce străbătea centrul orașului.

Capitolul 31

– Ceea ce caut eu, punctă Rob Coon cu o exaltare molipsitoare, nu este o altă încântătoare și formală grădină englezească, ci un adevărat labirint unde, ajungând într-unul din capete te poți rătăci câteva zile bune până să reușești să găsești ieșirea.

Marci Burt împreună cu un client care dorea o grădină cu un peisaj încântător – posibilă mină de aur – stăteau pe una dintre terasele la vedere din Estia, savurându-și cafelele cu lapte în care se topea încet dulceața proiectului.

Coon, vlăstarul de treizeci de ani al unei familii care deținea cea mai rentabilă afacere cu garaje din regiune, a început să explice sursa inspirației.

– Noaptea trecută am închiriat *The Avengers*. În afară de Uma, plictisitor. Dar labirintul era demențial.

– Ar fi un proiect fabulos, a spus Marci, și, în ciuda dolarilor pe care-i vedea deja prin fața ochilor, o spunea cu toată convingerea. Ideal ar fi să îl poți desena în așa fel încât să-i poți schimba des traseul, astfel încât nimeni să nu se plictisească.

Coon a zâmbit.

– Super tare, a exclamat.

Cei doi s-au adâncit într-o discuție entuziastă despre cele mai puternice soiuri de arbuști pereni, grădini și modele posibile. Vorbeau despre necesitatea unei plimbări

de recunoaștere la Scotland, când Coon s-a oprit în mijlocul unei propoziții.

Detectivul Frank Volpi împreună cu alți doi bărbați în costume negre intraseră în popularul restaurant Amagansett. Coon i-a urmărit cu privirea până s-au așezat la o masă din spate.

– Îi cunoști? a întrebat ea.

– Tipul înalt cu barbă este Irving Bushkin. Multă lume îl consideră cel mai bun avocat specializat în omucideri din America. Dacă vreodată îmi omor nevasta, el este prima persoană pe care o să o contactez. Cred că tipul din stânga lui este procurorul districtual al districtului Suffolk, Tim Maguire.

Spre deosebire de Coon, Marci îl recunoscuse pe Volpi și și-a dat seama că întrunirea ar putea avea legătură cu moartea lui Peter.

– Bob, a spus Marci, ăsta este cel mai incitant proiect la care am participat vreodată. Dar am nevoie de treizeci de secunde să dau un telefon.

Atunci m-a sunat la birou, iar eu l-am sunat pe Kearns de la *Star.* Cinci minute mai târziu s-a auzit un scârțâit de cauciuc, iar Kearns stătea cu microfonul în mână în fața mesei lui Volpi.

– Ce v-a adus în oraș? l-a întrebat Kearns pe Irving, și, în ciuda faptului că nu a primit nici un răspuns, a continuat neabătut: Cine este clientul dumneavoastră? Vizita dumneavoastră nu are nici o legătură cu ancheta morții lui Peter Mullen?

Mic și rotund, cu mâini grase și pline de pistrui, Kearns, chiar dacă nu o arată, e foarte curajos. După spusele lui Marci, i-a bombardat cu întrebări până când Volpi l-a amenințat că-l arestează pentru hărțuire. Chiar și atunci a

scos un aparat și a făcut o fotografie rapidă faimosului vizitator și amicilor lui.

Dar asta nu era tot. După plecarea lui Kearns, Megan, ospătărița care le luase comanda, a venit și le-a spus că avusese loc o încurcătură.

– Mă tem că nu mai avem pastele speciale pe care le-ați comandat, a spus.

– Dar e abia trecut de ora prânzului, a protestat Volpi, însă ospătărița nu a făcut decât să ridice din umeri.

După multe mormăieli și proteste, cei trei au comandat cheesburgeri și sandviciuri cu curcan. La scurt timp, Megan s-a întors cu vești și mai proaste.

– Nu mai avem nici de astea, spuse. De fapt, nu prea mai avem nimic.

În acel moment Volpi, Irving Bushkin și avocatul districtual Tim Maguire s-au ridicat valvârtej și au părăsit restaurantul. Jumătate de oră mai târziu, Marci a bătut palma pentru construirea a ceea ce promitea să fie singura grădină englezească adevărată în formă de labirint din Hampton. Măcar pentru o săptămână.

Capitolul 32

De dragul lui Mudman și pentru că nu eram încă pe de-a-ntregul pregătit să-mi îngrop cariera, m-am întors la Nelson, Goodwin & Mickel și mi-am petrecut întreaga zi de vineri lucrând la ultimul recurs. Dimineața, m-am uitat iar peste procesele lui și am fost revoltat de lipsa de interes a avocatului din oficiu.

Am luat masa cu Pauline, care mi-a spus că se gândește încă la propunerea mea de a lucra de partea celor buni. Nu mai știu despre ce am vorbit în rest, dar dintr-odată s-a făcut ora trei și ne-am întors înapoi la birou. Separat.

Ca să trec în revistă ce s-a mai întâmplat în acea după-amiază, pot să spun că am schițat un plan de răspuns pentru judecătorul din Texas. A ieșit convingător, dacă pot spune asta. Trecuse deja de ora unsprezece noaptea când am trimis pe e-mail o copie la Exley.

Chiar dacă avusesem o zi bună, din momentul în care m-am întors la motocicleta lui Peter și mi-am tras peste față vizorul caschetei albastre marca Arai, toată viața mi s-a derulat prin fața ochilor ca un film vechi și deprimant. Introspecția nu era o idee bună. Nu reușeam să scot la iveală prea multe acte lipsite de egoism, ca să nu mai vorbim de cele de-a dreptul generoase.

Bineînțeles, n-aveam probleme în a găsi chestii nasoale. Cel mai prostesc incident care mi-a venit în minte se

petrecuse în urmă cu șapte ani. Eram la Middlebury, pe timpul când eram un student de douăzeci și unu de ani. Peter avea treisprezece ani pe atunci. Era vacanța de iarnă și Peter venise să petreacă un weekend în compania fratelui lui mai mare. Într-una din nopți am împrumutat mașina colegului meu de cameră ca să luam niște mâncare chinezească. La întoarcere, un polițist local ne-a oprit pentru un far spart. Era un dobitoc care s-a apucat să ne percheziționeze mașina.

Acum mă gândesc că în acea noapte polițistul juca rolul unui pierde-vară din localitate, iar noi eram micii rahați bogați. De asta nu s-a oprit până când a găsit o amărâtă de țigară cu marijuana pe care o ținea triumfător între degete. I-am explicat că mașina era a colegului meu de cameră și că noi habar n-aveam că în ea era iarbă. Dar nu m-a luat în seamă și ne-a condus la secție ca să ne aresteze pentru posesie ilegală de droguri.

Când am ajuns acolo, Peter a declarat că jointul era al lui. N-am obiectat deloc. Aveam de gând să fac facultatea de drept. El nu intenționa nici măcar să urmeze un colegiu. Eu eram adult. El era minor, așa că nu puteau să-i facă nimic.

Dar, bineînțeles, tocmai de asta ceea ce *n-am făcut* a fost atât de îngrozitor. Ce model de rahat eram pentru fratele meu mai mic.

Mi-am amintit cu precizie momentul în care polițistul s-a întors către mine și m-a întrebat dacă era adevărat că țigara îi aparținea lui Peter, iar eu doar am ridicat din umeri.

Rememorarea incidentului în timp ce conduceam motocicleta lui Peter nu era o idee prea bună. Mă simțeam de parcă tot corpul îmi era străbătut de un curent fierbinte. Tot ce puteam face era să nu mă abat de la drum. O săptămână

după arestul din Vermont, cazul a fost închis pentru vicii de procedură. Nu i-am spus niciodată cât de mult am greșit atunci. Cine știe, poate am pus și eu inconștient umărul la pierzania lui Peter.

Capitolul 33

Era aproape ora 10 când m-am trezit în acea dimineață de sâmbătă la plăcutul sunet pe care-l producea râsul unei femei. Macklin făcea complimente, cu o mistrie în mână. Judecând după râsul încântător care-i întrerupea firul poveștilor, mistria nu avea darul de a strica nimic.

Mă tot întrebam coborând scările cine ar fi putut să ne viziteze într-o dimineață de sâmbătă și să fie atât de tânără și de drăguță încât să-l tulbure în așa măsură pe Macklin.

Când am intrat în bucătărie, Pauline Grabowski mi-a zâmbit ridicându-și privirea de la masă. Era foarte relaxată, de parcă obișnuia să pălăvrăgească sâmbăta cu Macklin de o viață.

– Avem un musafir, a spus Mack, care admite că-ți este prietenă și este atât de încântătoare, încât nici nu i-o pot reproșa.

– Nu credeam că-ți plac femeile tatuate.

– Nici eu, răspunse Mack, uluit. Optzeci și șase de ani am trăit în minciună.

După cum chicotea Pauline, deja îmi puteam da seama că se împrieteniseră.

– Te rog să nu-i dai apă la moară, am zis. E mai rău decât atunci când hrănești animalele la Grădina Zoologică.

– Bună dimineața, Jack, a spus ea, întrerupându-mă. Nu arăți deloc bine.

– Mulțumesc. Am avut o noapte infernală la prăvălie. Dar, chiar dacă nu o arăt, sunt cel puțin la fel de fericit ca și Mack să te văd.

– Păi, bea niște cafea. Ești de pe altă lume. Avem multă treabă.

Am umplut o ceașcă enormă și m-am dus pe terasa din spatele casei, iar Pauline s-a așezat lângă mine pe cea mai de sus treaptă de lemn. După lunga mea noapte, simțeam prezența ei neașteptată drept ceva angelic, și era atât de frumoasă, în tricoul ei Crunch, pantaloni trei sferturi și adidași roșii Converse, încât a trebuit să-mi iau seama să nu mă holbez la ea ca prostul.

– Asta pentru că lucrez de partea celor buni. Sper să nu fac o mare greșeală.

Pauline a scos două bucăți de hârtie, pe fiecare fiind scrisă o listă lungă.

– Aici sunt trecuți toți cei care au fost prezenți la petrecerea de la Casa de pe Plajă, a spus arătându-mi lista mai lungă. Iar aici sunt trecuți toți cei care au lucrat acolo.

Pe la jumătatea celei de a doua liste era trecut Peter Mullen – valet, și numărul nostru de telefon.

– Cum ai reușit să faci rost de asta? am întrebat-o.

– M-am chinuit până să reușesc. Paranoia e în floare zilele astea. Am un prieten, un hacker foarte talentat și lipsit de scrupule. Tot ce i-a trebuit a fost adresa de e-mail a firmei care a organizat petrecerea și adresa web-site-ului ei.

A urmat o pauză bizară. În ciuda eforturilor mele, mă holbam la Pauline.

– De ce mă privești așa?

– Bănuiesc că sunt un pic surprins că te-ai hotărât să faci asta, am răspuns.

– Și eu sunt. Și știi cum e, calul de dar – în cazul ăsta detectivul de dar – nu se caută la dinți.

Capitolul 34

– Să începem cu cei care ne pot ajuta, a sugerat Pauline. În fine, cu cei cu care nu ai vorbit încă.

Primul telefon care a dat roade a fost către unul dintre colegii de muncă ai lui Peter, Christian Sorenson, a cărui prietenă plictisită a ridicat receptorul după vreo douăsprezece de apeluri.

– Dacă e să iau de bun ce spune Christian, în momentul ăsta el se află la barul Clam spălând vase, a spus ea, bombănind în telefon. Asta înseamnă că probabil este în cu totul altă parte.

Barul Clam este un local pretențios prin lipsa lui de pretenții, situat pe Autostrada 27, la jumătatea drumului dintre Montauk și Amagansett. Servirea și decorul sunt aproape inexistente, dar ceva în atmosfera îmbibată de muzică reggae veche a transformat localul într-un loc foarte frecventat. În august poți aștepta și o oră pentru un prânz de patruzeci de dolari.

Am fost norocoși – am găsit două scaune la bar – așa că am comandat două boluri de supă. Parcă eram la o întâlnire.

L-am reperat pe Sorenson aplecat peste chiuvetă și într-un final a ieșit din bucătărie cu un șorț ud leoarcă și mănuși de latex.

– Nu cred că vrei să-ți strâng mâna, mi-a spus.

I-am prezentat-o pe Pauline și ea i-a explicat că încercam să aflu ceva mai multe despre ce i s-a întâmplat lui Peter în acea noapte la petrecere. Christian era fericit să ajute.

– Am muncit la petrecere toată noaptea. Am fost puțin surprins că cei de la poliție nu m-au sunat deloc.

– Ăsta-i unul dintre motivele pentru care ne aflăm aici, i-am spus. Tratează totul drept un accident-sinucidere.

– Haida de, a zis Christian, sau poate polițailor le e teamă să nu fie implicat vreun personaj de vază în ce i s-a întâmplat lu' Rabbit.

– Ei, și dacă cei de la poliție ar fi sunat, ce le-ai fi spus?

Sorenson și-a încrucișat brațele musculoase și ne-a spus varianta lui. Aici urmează partea interesantă.

– În primul rând, Peter a ajuns acolo târziu, ca de obicei, așa că eram cam supărați pe el. Dar, ca de obicei, a muncit cât trei, așa că l-am iertat. Apoi, chiar înainte să dispară, l-am văzut pe Billy Collins, care era chelner în acea seară, strecurându-i un bilețel.

– De unde știi că era un bilețel? a întrebat Pauline.

– Pentru că l-am văzut despăturindu-l și citindu-l.

– L-ai întrebat pe Billy Collins de la cine era bilețelul? a mai întrebat ea.

– Am vrut, dar nu am mai dat de el.

– Știi unde l-am putea găsi?

– Știu că lucra la Maidstone ca voluntar. Umblă vorba că-și petrece timpul jucând golf, încearcă să câștige nu știu ce miniturneu, așa că presupun că-l lasă să se antreneze acolo.

– O afacere destul de bună, am spus.

– Nici pe departe atât de bună ca asta, a răspuns el ridicând zece degete învelite în latex.

– Mulțam frumos, Christian, a spus Pauline, și să nu uit, iubita ta îți trimite sărutări.

– Te cred!

Capitolul 35

– Sunt impresionat, am spus în timp ce ne croiam drum spre mașina ei.

– Asta mi-e meseria, Jack, și câteodată chiar și cei care lucrează benevol au noroc. Opt tipi au parcat mașini în acea noapte. Doar întâmplarea a făcut ca noi să-l găsim exact pe cel care a văzut ceva. Pe unde vine Maidstone? Mă întreb dacă sunt îmbrăcată cum se cuvine.

Trăiesc în locurile astea de când mă știu, dar până în acea după-amiază nu pusesem piciorul pe pământul sacru de la Maidstone Country Club. E drept, nu eram singur. Maidstone, construit la marginea Atlanticului și proiectat să arate ca un vechi teren de golf englezesc, nu este la îndemâna tuturor.

Oricât de snob poate părea Maidstone, nu este foarte greu să intri. Nici un paznic afară. Nici măcar o poartă. O pereche de vizitatori într-un Volkswagen vechi de douăzeci de ani pot accelera până în fața uriașului club din piatră, își pot parca propria mașină și pot porni agale spre terenul verde. Și dacă te plimbi cu aerul că ai un permis special de la Dumnezeu care-ți dă dreptul să fii acolo, nimeni nu va spune nimic.

Nu știu dacă ați fost vreodată într-un club ca Maidstone, dar aici stăpânește senzația unui calm postoperatoriu, ca și cum întregul loc, de la gazonul bine întreținut până la cerul

fără nori, ar fi luat Vicodin[1], pe care l-ar fi înghițit cu un martini. Cred că m-aș putea obișnui cu asta.

Billy Collins era ușor de reperat. Era cel care lovea perfect o bilă după alta. Era, de asemenea, singurul care juca golf.

– Salut, Jack. Îți vine să crezi cât de minunat e locul ăsta? m-a întrebat, ținând în continuare crosa în mâini și țintind spre peisajul idilic către care trimitea o altă minge plutitoare. Ăsta-i unul dintre cele mai bune din Long Island, dar prea mulți dintre membri sunt în vârstă, sau au alte case de vacanță, așa că terenul e gol mai tot timpul.

– Joci bine? am întrebat curios.

– Impecabil, a răspuns Collins, trimițând o minge perfectă.

Pauline s-a plasat intenționat mai aproape de Collins, așa că a trebuit să înceteze.

– Vrem să stăm de vorbă cu tine pentru că un fost coleg de serviciu de-al tău, Christian Sorenson, ne-a spus că te-a văzut dându-i lui Peter un bilețel. Asta s-a întâmplat fix înainte ca el să dispară în acea noapte pe proprietatea familiei Neubauer.

Îmi plăcea felul în care Pauline vorbea cu oamenii. Nu încerca să fie tăioasă sau să simuleze flirtul. Nu juca nici un rol.

– Era în mod sigur ceva în neregulă cu biletul, și-a amintit Collins, lăsând crosa jos.

– Ce vrei să spui?

– Bilețelul era roz și parfumat, dar mi-a fost dat de un tip care o ardea pe acolo cu un altul.

– Îi cunoști?

---

[1] Medicament calmant pe bază de opiu (n.tr.)

– Nu. Ţinând cont de fizicul lor, cred că puteau fi animatorii personali ai lui Neubauer. Însă nu aveau ţinuta necesară, nici acea energie a omului sportiv. Şi nici nu animau atmosfera, încercând să întreţină câţiva clienţi multimiliardari. În plus, erau bătrâni. Cam patruzeci de ani.

– De ce nu ai anunţat poliţia? l-a întrebat Pauline.

– În ziua în care a fost găsit cadavrul lui Peter, l-am sunat pe Frank Volpi de trei ori. N-a răspuns. Şi nici nu mi-a telefonat.

Capitolul 36

Amurgul limpezea cerul pe când ne întorceam de la Maidstone prin Further Lane, una dintre străzile cele mai luxoase ale orașului. E genul de stradă unde o casă de cinci milioane se evidențiază doar prin modestia ei. Doar West End Street cu Georgica Pond și proprietăți ca Quelle Barn și Grey Gardens mai rivalizează cu ea.

– În împrejurimile Detroitului, a spus Pauline, în Birmingham și Auburn Hills, există niște enclave somptuoase unde locuiesc mogulii automobilelor, dar e o nimica toată în comparație cu ce-i aici. Când eram copil, obișnuiam să mergem la Birmingham să ne zgâim la luminile de Crăciun.

– Nimeni nu-și dă seama cât de excesive și de ridicole devin lucrurile pe aici. Oamenii ăștia cumpără case de zece milioane de dolari pentru ca mai apoi să le dărâme.

Reședințele se îngrămădeau unele în altele și, oricât de elegante ar fi fost construite, ceva era în neregulă cu ele. Totul arăta prea pestriț, o suburbie foarte la modă, cu mașini Ferrari în loc de autobuze și orice urmă murdară lăsată de copii imediat ștearsă.

– Trăim vremuri ciudate, am spus. Fiecare crede că-i doar la o palmă de a fi bogat. Cred că pun ceva în apă.

– Eu cumpăr bilete la Loto în fiecare săptămână, a mărturisit Pauline. Și beau numai apă îmbuteliată.

Conversația s-a întors la uciderea lui Peter și la investigație.

– Ca să fiu sincer, i-am rugat pe toți prietenii mei să renunțe la caz, i-am spus.

– De ce ai facut asta, Jack?

I-am povestit despre Fenton și barca lui, despre cum Hank a fost concediat și cum Marci și Molly fuseseră urmărite.

Pauline a clătinat ușor din cap.

– Adu-ți aminte ce ți-am spus despre oamenii influenți, tinere Jack.

– Am douăzeci și opt de ani, Pauline.

– Da, da, a răspuns, aprobând din cap. Apoi a căutat în geantă și și-a scos un pistol mic. Ai tras vreodată în cineva? Ai fost vreodată amenințat cu pistolul?

– Dar tu? am întrebat-o.

– Ți-am răspuns deja. Doar sunt din Detroit.

I-am privit ochii veseli concentrându-se asupra drumului și părul biciuind aerul în jur și mi-am dat seama că singurul lucru cinstit pe care puteam să-l fac era să tac din gură și să zâmbesc. Pentru că simplul fapt de a mă afla în prezența lui Pauline mă făcea fericit. Atâta tot.

– Rămâi la cină, am spus, și îți voi face cunoștință cu pizza lui Sam. Într-o zi bună ca asta, o găsim pe masă alături de ale lui John și Lombardi.

– Cred că-i fabuloasă, dar trebuie să mă întorc. Poate altădată.

– Cu anghinare și șuncă, alfa și omega blaturilor de pizza?

– Nu te dai bătut.

– De fapt, când vine vorba de femei, tind să mă descurajez destul de ușor.

– Poate a venit vremea să treci peste asta.

Capitolul 37

Motocicleta mea – bănuiesc că-i a mea acum – era încă parcată în faţa casei. După ce m-a adus Pauline, m-am aşezat lângă ea şi am privit farurile oranj ale maşinii ei dispărând încetul cu încetul, pe măsură ce se apropia de Manhattan.

Era prea devreme să mă duc la culcare şi pe deasupra mă durea puţin că Pauline îmi refuzase invitaţia la cină. O plăceam, şi credeam că şi ea mă place. Ce-i drept, crezusem că şi Dana ţinea la mine. Aşa că, fără un scop precis şi neînsoţit de nimeni, am încălecat motocicleta şi m-am îndreptat spre vest.

Lăsând în urmă oraşul, am intrat pe autostrada Old Montauk, o rută foarte circulată şi plină de suişuri şi coborâşuri, care ne-a prilejuit mie şi lui Peter prima senzaţie de gâdilătură genitală din viaţa noastră. Am poreclit-o „strada cocoşelului“, pentru că dacă reuşeai să conduci suficient de repede străpungând dealurile, acela este locul unde corpul tău simţea efectul vitezei.

În noaptea aceea m-am gândit la Peter şi la Pauline, încetinind ca să iau puţin aer. „Să trăiască strada cocoşelului“, mi-am spus în gând.

M-am trezit repede pe Autostrada 27, trecând pe lângă moteluri şi restaurante la modă. Cu cât mergeam mai mult cu motocicleta, cu atât conduceam mai bine,

învățând cum să mă aplec la curbe, simțind ritmul ambreiajului și al pedalei de accelerație. Ceva din spiritul lui Peter mă contaminase.

Când am părăsit autostrada ca să intru pe Bluff Street, am realizat că urmam probabil aceeași rută ca și Peter în ultima lui noapte. Nu părea a fi o coincidență.

Proprietatea familiei Neubauer se afla la mai puțin de o jumătate de kilometru în susul drumului. Când am văzut porțile deschise, am frânat fără să-mi dau seama și m-am strecurat înăuntru. O sută de metri mai încolo am oprit motorul și am stins farurile, apoi am coborât ușor spre plajă. Am sprijinit motocicleta în nisipul gros al plajei, mi-am scos adidașii și m-am așezat pe nisipul rece unde valurile ating țărmul.

Totul îmi aducea aminte de noaptea în care m-au adus să mă uit la cadavrul lui Peter. Luna lumina la fel de puternic, iar valurile erau aproape la fel de înalte și de zgomotoase.

În timp ce contemplam peisajul, un val a venit spre plajă și mi-a udat tălpile. M-am retras în stare de șoc. Nimeni nu s-ar fi dus în miez de noapte să înoate în apa aceea atât de rece.

În secunda următoare, îmi smulgeam hainele de pe mine, urlând ca un zănatic și alergând spre ocean.

„Nimeni n-ar fi intrat în apă fără un motiv întemeiat – nu-i așa? Oare Peter a făcut-o?“

Părea un moment la fel de bun ca oricare altul să încerc să aflu.

Apa era înfricoșătoare, te dureau oasele de rece ce era, și se mai încălzise când Peter se presupunea că se înecase acolo. După primii trei pași în apă, labele picioarelor și gambele au început să mă doară. Dar am continuat să alerg prin spuma primului val și m-am scufundat sub creasta următorului.

În stare de șoc, am înotat furios îndepărtându-mă de țărm și numărând treizeci de bătăi de inimă. Când m-am oprit, trecusem deja de talazuri. Plaja se întindea la aproape doi kilometri depărtare.

Mi s-a părut că am înotat în valurile luminate de lună minute întregi, dar abia trecuseră treizeci de secunde. Am respirat adânc și corpul meu s-a adaptat cumva la frig.

„Peter nu ar fi făcut asta. În ruptul capului. Peter ura frigul... și, în plus, Peter îl iubea pe Peter."

Îmi puteam controla respirația, însă nu și creierul. Eram până la gât cufundat în marele ocean negru și frica începuse să-mi dea târcoale.

Am început să înot înapoi spre plajă la fel de disperat cum intrasem în apă. La jumătatea drumului, amorțit de frigul nemilos, m-am lăsat să alunec purtat de un val circular.

Dintr-odată, oceanul s-a prăbușit și eu am căzut într-un spațiu negru. Am simțit golul umplut cu groază. Am încercat să ies la suprafață. Apoi valurile m-au tras înapoi în adâncuri. Eram pierdut într-un vârtej negru. Simțeam că eram pe cale să fiu îngropat de viu. Nu puteam să respir. Valurile mă zdrobeau și aveam senzația că am căzut de pe o construcție care se prăbușește. Talazurile mă izbeau de fundul oceanului.

Nu știu cum mi-am adus aminte că în astfel de situații nu trebuie să te zbați. M-am apucat de nas și am încercat să-mi țin respirația. Câteva secunde mai târziu, am ieșit la suprafață, trăgând nebunește aer în piept.

Nu eram pregătit pentru un al doilea val. Era mai mic, dar mi-a pus capac. Am înghițit multă apă în timp ce mă scufundam. Dacă nu m-aș fi gândit la rahatul pe care ar fi trebuit să-l înghită Mack, cum că și eu, vezi doamne, m-aș fi sinucis, mă tem că aș fi renunțat la luptă. Valurile păreau să fi prins viață. Arătau ca niște berbeci furioși. Am rezistat

secundă după secundă, până când, într-un final, oceanul m-a scuipat și m-am târât înapoi spre plajă.

Chiar dacă Jane Davis îmi confirmase că fratele meu nu s-a înecat, trebuia să mi-o dovedesc mie însumi.

Ceea ce de altfel am și făcut.

Peter nu s-a dus să înoate în noaptea aceea. Fratele meu fusese omorât.

PARTEA A TREIA

ANCHETA JUDECĂTOREASCĂ

Capitolul 38

Foarte devreme într-o dimineață de luni din luna august, mă răsuceam în patul meu din Montauk, oftând mulțumit. Din an în Paști, Mack își pune în cap să prepare „un mic dejun ca la carte" și nu mi-a trebuit decât să adulmec aerul ca să-mi dau seama că la parter Mack își ducea la îndeplinire planul gastronomic.

M-am târât pe scări și l-am găsit aplecat peste aragaz. Era concentrat asupra ochiurilor aprinse. Brațele i se mișcau la fel de furios ca cele ale lui Toscanini când dirija pe scena de la Carnegie Hall[1].

Am savurat mirosul aţâţător de mâncare și l-am privit pe maestru exercitându-și îndemânarea. Mack supraveghease la viața lui mult prea multe fripturi ca eu să risc un cuvânt în acest moment delicat. Într-o cavalcadă pestriță de oale și tigăi, șunca, ciupercile, cârnații, cartofii, roșiile și fasolea roșie clădeau zgomotos un monument al plăcerii culinare. Am scos gemurile și la semnalul lui am împins feliile în aparatul de prăjit pâine.

Cinci minute mai târziu, simfonia de pe aragaz se terminase. În mare goană, punctată de smulgeri, folosirea linguroiului și de răsturnări, câte o porțiune generoasă din

---

[1] Una dintre cele mai celebre și mai selecte săli de concerte din New York (n.tr.)

fiecare tigaie a fost transferată în două farfurii mari. Amândoi ne-am așezat și am început să mestecăm în tăcere, după bunul plac al papilelor fiecăruia.

Parcă trecuseră doar câteva secunde de când ultimele felii de toast intraseră în aparatul de prăjit pâine pentru a ține companie ultimelor îmbucături, și deja sorbeam gânditori ceaiul irlandez de dimineață.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, Mack, a fost mai bine decât o partidă de sex.

– Înseamnă că nu o faci cum trebuie, a răspuns el, însoțind o îmbucătură de pâine prăjită cu marmeladă cu o sorbitură de ceai.

– O să mai exersez, i-am promis, turnându-i o nouă ceașcă de ceai, apoi m-am dus pe terasa din fața casei după ziar.

L-am citit înainte să mă întorc în bucătărie și, odată ajuns, l-am așezat lângă farfuria pătată de resturi a lui Mack. Știam că așa se va întâmpla – dar acum era oficial.

– Bucură-ți ochii cu asta.

Am privit peste umerii bătrâni și osoși ai lui Mack și am citit titlul de pe prima pagină, cu litere de-o șchioapă, frumoase: „ANCHETĂ DE OMUCIDERE DECLANȘATĂ ÎN CAZUL MORȚII SUSPECTE A UNUI BĂRBAT DIN MONTAUK". Apoi Mack devoră articolul cu aceeași atenție cu care atacasem mai devreme micul dejun.

Pentru prima dată în două luni, aveam chef să sărbătoresc momentul. Am ridicat pumnul în aer. Eram prea ghiftuiți să sărim în sus, așa că am șters-o în camera unde țineam băuturile și, la ora șapte dimineața, cu burțile pline, am dat pe gât o dușcă bună de alcool.

– Ai ochii tulburi, Jackson, spuse Mack.

– Îți dai seama ce-am făcut? am spus exaltat. Am zguduit din temelii nenorocitul ăsta de sistem.

– Nenorocitul ăsta de sistem este o curvă bătrână și deloc proastă, Jack. Tare mă tem că n-am făcut altceva decât să o scoatem din sărite.

Capitolul 39

În acea săptămână am ținut capul plecat la serviciu. La propriu. M-am gândit că dacă nimeni nu-mi va vedea bucuria, nimeni nu se va gândi să mi-o reteze. Nu recomand asta ca strategie profesională pe termen lung, dar în acel moment nu gândeam în perspectivă la Nelson, Goodwin & Mickel, nici măcar nu conștientizam pe deplin momentul.

Din moment ce tot nu primisem un răspuns cu privire la cazul Mudman, îmi rămânea o groază de timp să mă gândesc la viitoarea anchetă.

Marți, dis-de-dimineață, Pauline a sunat și mi-a propus să luăm prânzul împreună. A spus că era ceva „important", iar Pauline n-are obiceiul să exagereze. A sugerat ca loc de întâlnire un restaurant de pe First Avenue, numit Rosa Mexicana.

Când am ajuns, am văzut-o la o masă din fund, într-unul dintre colțurile încăperii. Ca de obicei, purta un costum închis la culoare și părul prins în coadă. Și, ca de obicei, arăta splendid. Dar în același timp era încordată, sau poate doar grăbită.

– Ești bine?

Nu o văzusem de aproape o săptămână și-mi fusese dor de ea. Pauline cea stăpână pe situație părea neliniștită. Am avut sentimentul îngrozitor că era pe cale să-mi spună că implicarea în cazul lui Peter a fost o mare greșeală

și că în sfârșit și-a dat seama de lucrul ăsta. Poate o amenințase cineva.

– Cu cât aprofundez dosarul familiei Neubauer, a spus Pauline cu un oftat, cu atât lucrurile devin mai urâte.

– Mai urâte decât obiceiul de a arunca femei tinere de pe iaht?

– Am investit foarte mult timp în chestia asta, investigându-l pe Neubauer. Am ajuns cu investigația foarte departe în timp, pe când era încă la Bridgeport. Bridgeport nu-i tocmai Greenwich și proprietăți de două hectare, ci bande rivale și ansambluri de locuințe sociale. În 1962 și din nou în 1965, a continuat Pauline, când Neubauer abia împlinise douăzeci de ani, a fost arestat pentru escrocherie, împreună cu un tip pe nume Bunny Levin.

– Are deci antecedente penale? Păi asta-i minunat!

– Nu-i așa de minunat. În ambele cazuri, s-a renunțat la acuzații când martorii-cheie ai acuzării și-au schimbat subit declarațiile. Unul dintre ei a dispărut fără urmă.

– Deci nu putem folosi nimic din toate astea în anchetă?

– Nu asta am vrut să spun, Jack.

– Dacă vrei să renunți, Pauline, te rog, spune-mi simplu. M-ai ajutat enorm. Înțeleg ce-mi spui despre Neubauer.

S-a crispat și am crezut că va izbucni în plâns. Însă a clătinat doar din cap.

– E vorba despre tine, Jack. Ascultă-mă. Oamenii ăștia fac în așa fel încât problemele lor să dispară.

Am vrut să mă aplec și s-o sărut, dar părea destul de înfricoșată. Nu era o idee prea bună. Într-un sfârșit, am întins brațul pe sub masă și i-am atins mâna.

– Asta pentru ce e? a întrebat ea.

– Pentru că nu te doare-n cot.

– Vrei să spui pentru că-mi pasă, Jack?

– Da, pentru că-ți pasă.

Capitolul 40

Pauline nu se comportase astfel niciodată. Ieșind alături de Jack din restaurant, se simțea tulburată și fără apărare.

– Nu cred că e bine să fim văzuți mergând împreună la serviciu, îi aminti ea.

Jack, ușor confuz, schiță un zâmbet forțat, dar Pauline îl lăsă și dispăru în susul străzii. Fără a privi înapoi, o luă spre vest, traversă mai multe străzi spre centrul orașului, merse iar spre vest până la gara West Central unde un tren cu numărul cinci aștepta cu ușile deschise.

De cum se închiseră ușile, își recăpătă echilibrul. Întotdeauna îi făcea bine să meargă în centru. Iar faptul că făcea această scurtă călătorie în mijlocul zilei îi dădea un frison ludic.

Se dădu jos la stația Canal și își continuă drumul spre centru pe jos, până trecu de porțile grele ale unei foste fabrici de curele de pe Franklin Street.

Câteva apăsări pe butoane o propulsară într-un ascensor de serviciu care se deschise direct într-un fel de galerie zdrențuită acoperită cu o colecție pestriță de artefacte din catalogul excentric al proprietarului. Pauline trecu de o masă prăfuită de masaj, un violoncel și câteva picioroange de circ, îndreptându-se spre pătratul de lumină de pe peretele din fund.

Abia când ajunse în fundul galeriei zări capul cu păr ondulat al surorii ei Mona aplecat sub lumina lămpii de pe masa de lucru. Lipea cu cositor un ac de siguranță într-un cercel rotund de aur ștanțat cu ceea ce păreau a fi niște hieroglife.

Cu doi ani în urmă, Mona își pusese în cui pantofii de cha-cha, optând pentru siguranța pe care i-o dădea cariera de designer avangardist de bijuterii. În ultimele câteva luni, cerceii, colierele și inelele ei, toate inspirate din grafica capacelor de canal, se vindeau ca pâinea caldă în buticurile scumpe din Manhattan și Los Angeles.

Mona nu remarcă prezența surorii ei până când Pauline nu se așeză pe banchetă și începu să se frece de ea ca o pisică prietenoasă.

– Deci, cum îl cheamă? întrebă Mona fără a-și lua ochii de la un cercel de aur de douăzeci și patru de carate.

– Jack, spuse Pauline. Numele lui este Jack. Și e minunat.

– Se putea și mai nasol, spuse Mona. Ca de pildă John sau Chuck.

– Posibil. E un tip de la serviciu care stă cu bunicul lui și al cărui frate probabil a fost omorât. Îl știu de trei luni și deja fac pentru el lucruri care ar putea să mă coste tot ce am. Ceea ce mă dă peste cap este că sunt îngrijorată mai degrabă pentru el decât pentru propria viață. Mona, cred că omul ăsta chiar are conștiință.

– Am impresia că ești captiva unui penis. Așa e?

– În totalitate. Cu toate că până acum nu l-am văzut. Însă posesorul e o dulceață. Cel mai tare, că nu pare să-și fi dat seama.

– Așa ești tu, spuse Mona. Și, cam ce ai vrea să-ți spun?

– N-are nici un rost să-mi spui ceva. Ia-mă doar în brațe.

Mona lăsă ciocanul de lipit, își dădu jos mânușile și își îmbrățișă înțeleapta, atotștiutoarea și întru totul romantica ei soră.

– Ai grijă, îi spuse. Pare prea bun ca să fie așa cum spui, Chuck ăsta al tău.

Capitolul 41

Făceam o treabă avocățească bună în folosul lui Mudman. De fapt, modul în care acționam semăna mult cu ceea ce făcusem la seminarul pentru avocați din oficiu la care participasem în acea primăvară la Universitatea Columbia. Aveam câteva reviste de la Institutul Național de Avocatură împrăștiate pe birou, precum și *Fundamentele Tehnicilor de Pledoarie,* de Thomas Mauet, cunoscută în cercurile studenților cu numele de „Mauet".

Telefonul a sunat și am smuls receptorul. Era asistentul executiv al lui Montrose, Laura Richardson. La dracu'.

– Bill m-a rugat să văd dacă poți urca până la el, spuse ea.

– Nu prea e un moment bun acum, am răspuns. Nu-mi văd capul de treabă.

– Ne vedem în fața liftului.

Telefonul ei a dat naștere unui puseu de adrenalină asemănător cu precedentul. De data asta, eram mai puțin speriat de ceea ce avea Montrose să-mi spună decât de eventualele mele reacții. Ca să-mi mai potolesc bătăile inimii, am parcurs foarte încet distanța până la ascensor.

– Ce ți-a luat așa mult? m-a întrebat Laura când am ajuns la etajul 43.

În loc să mă însoțească pe platformă până la biroul lui Monty, m-a condus spre o mică și elegantă sală de

conferințe, unde mi-a oferit un loc la o masă neagră, luminată de patru filtre de lumină ascunse în nișe. Ce-o mai fi însemnând și asta?

– N-o să dureze mai mult de câteva minute, a spus, înainte de a închide ușa. Așteaptă aici.

Dacă vreunul dintre voi a lucrat vreodată într-o mare corporație, probabil știți ce înseamnă să fii victima acestui tip de agresiune fără vărsare de sânge. Mai întâi ești convocat la o ședință urgentă, apoi te întâlnești cu un asistent care-ți cere politicos să te așezi și să aștepți.

Am făcut ce mi s-a cerut, dar în forul meu interior mă răzvrăteam. „Ce caut aici cu mâinile-n poală? De ce sunt cooperant?“ Nu trecuseră nici zece minute și eu nu mai puteam sta în scaunul supraîncălzit. M-am repezit afară.

Când Richardson m-a văzut plecând, am crezut că va declanșa alarma.

– Mă duc la toaletă, i-am explicat.

Figura Laurei Richardson s-a descongestionat.

Când m-am întors în sala de conferințe, l-am văzut pe Barry Neubauer așteptându-mă. În loc să fiu surprins sau chiar șocat, mă simțeam destul de dezgustat. Asta era de fapt prima lui reacție după moartea lui Peter.

– Salut, Jack, a spus. Nu știu dacă ți-a spus-o cineva, dar eu sunt unul dintre clienții acestei firme.

Neubauer și-a pus sacoul negru italian făcut la comandă pe umerii pătrați și s-a așezat. Am încercat să rămân calm. Până una-alta, nu era decât un bărbat de vârstă și talie mijlocii, umflat de vreun bun consilier de imagine. Fiecare detaliu, de la tenul bronzat până la tunsoarea perfectă și la ramele de ochelari argintii de o mie de dolari aduceau argumente în favoarea statutului său special în acest univers.

– Știi de ce mă aflu aici, Jack?

– Te-ai hotărât într-un final să vii să-mi prezinți condoleanțe? E foarte înduioșător.

A dat cu pumnul în masă.

– Ascultă, gunoi obraznic! E clar că ți-a intrat în capul ăla prost că eu am vreo legătură cu nefericita moarte a fratelui tău. Așa că în loc să te las să-ți vezi de amărâta ta de investigație pornită aiurea, m-am gândit că poate-i mai bine să vorbești direct cu mine.

Nu m-a invitat să iau loc, dar m-am hotărât să mă așez.

– În regulă. Cu ce începem?

– Nu l-am omorât pe Peter. Îmi plăcea fratele tău. Era un puști de treabă, cu un simț al umorului remarcabil. Și, spre deosebire de ceilalți iubiți ai Danei, te plăceam și pe tine.

Nu mi-am putut reține o jumătate de zâmbet.

– Îmi pare bine. Dana ce face?

– Dana e încă în Europa, Jack. Într-o mică vacanță. Acum, ascultă-mă. Singurul motiv pentru care vorbesc cu tine în acest moment este datorat respectului și afecțiunii pe care i le port fiicei mele. Nu fi atât de naiv încât să crezi că mă poți calomnia prin presă, să-mi încalci proprietatea și să spargi computerele colegilor mei fără urmări. Te rog să iei în seamă amenințarea mea, Jack. Și să știi că-i o amenințare prietenească, pentru că, după cum ți-am spus deja, îmi placi.

În timp ce Neubauer își etala puterea, m-am gândit la Fenton bătând apa cu cizmele în picioare, la Hank rămas fără serviciu, la Marci și Molly prea speriate ca să mai aibă curajul să-și conducă mașinile. Odată ajuns la limita suportabilității, m-am ridicat și am început să mă rotesc în jurul mesei atât de repede, încât lui Neubauer îi era greu să mă urmărească.

L-am apucat strâns de gât și-l țineam astfel încât să nu se mai poată mișca. Vacanțele pe care le-am petrecut

lucrând în construcții și la Jepson Boatyard mă făcuseră mult mai puternic decât antrenamentele lui în sala de forță.

– Crezi că nimeni nu-ți poate sta în cale, i-am spus printre dinți. Ei bine, greșești. Înțelegi? I-am strâns gâtul un pic mai tare.

– Faci o mare greșeală, a spus Neubauer printre grimase. Îl cam durea. Tare-mi plăcea asta.

– Nu, *tu* faci o mare greșeală. Din nu știu ce motive de rahat ești implicat în moartea fratelui meu. Probele au fost ascunse. Prietenii mei au fost amenințați pentru că au încercat să dea de firul poveștii.

Neubauer a început să se zbată vârtos, dar îl țineam strâns.

– Dă-mi drumul, nenorocitule! mi-a ordonat.

– În regulă, fie, am răspuns, și i-am dat în sfârșit drumul javrei.

Am vrut să ies din sala de conferințe, dar m-am oprit în dreptul ușii și m-am întors spre Neubauer.

– Într-un mod sau altul, fratelui meu i se va face dreptate. Ți-o promit.

Părul lui Neubauer era năclăiat și avea sacoul boțit, însă își recăpătase atitudinea de dinainte.

– Iar tu vei sfârși la fel ca el, m-a amenințat. Ți-o promit și eu.

– Ei bine, Barry, se pare că amândoi am fost avertizați. Și mă bucur că am avut această discuție.

Capitolul 42

Am coborât conștient că s-a zis cu viitorul meu la firmă și în general cu marea mea carieră de avocat.

Nu știam dacă meritase, dar nu cred că am avut de ales. Mai devreme sau mai târziu, cineva tot trebuia să-l înfrunte pe Neubauer. Mă bucuram că fusesem eu acela.

Am încercat să sun acasă – voiam să-i spun lui Mack ce se întâmplase și să-i cer sfatul –, dar linia telefonică din biroul meu era moartă.

– Dumnezeule, am șoptit, sunt mai prompți decât credeam.

Două minute mai târziu a sunat telefonul. La capătul celălalt era asistentul meu executiv preferat de la etajul patruzeci și trei.

– Credeam că mi-ați tăiat linia, i-am spus lui Richardson.

– Doar cu exteriorul, a răspuns. Ia spune-mi, cum a putut cineva ca tine să ajungă într-un loc ca ăsta? m-a întrebat.

– Ce să-i faci, eroare materială.

– Ei bine, s-a rezolvat. Domnul Montrose vrea să-ți vorbească.

Mi l-a dat la telefon.

– Ce s-a întâmplat cu ambițiosul plin de zel care odată implora pentru slujba asta? a întrebat Montrose, ambalându-se. Am ținut deschisă o ușă care nu se deschide

aproape niciodată pentru oameni ca tine, iar tu ne-ai trântit-o în față. Singura muncă decentă la care ai pus umărul aici a fost pentru un caz *pro bono* fără nici o importanță.

– Nu cumva vorbești despre Innocence Quest? l-am întrebat. De la Exley știu că-i inima și sufletul lui Nelson, Goodwin & Mickel. Ceea ce face din *mine* inima și sufletul firmei.

– Cu tine am terminat, spuse Montrose. Apoi a trântit receptorul.

Cam cinci minute mai târziu, o pereche de bodyguarzi mătăhăloși de la serviciul de pază – unul afroamerican, iar celălalt de origine spaniolă – stăteau la ușa biroului meu. Îi știam din echipa de softball a firmei.

– Jack, ni s-a cerut să te escortăm afară din clădire, a spus cel mai scund și mai lat în umeri dintre ei. Numele lui era Carlos Hernandez. Era un tip în regulă. Totodată ni s-a cerut să-ți dăm asta, m-a anunțat, înmânându-mi o bucată de hârtie numită Act de Lichidare.

„Intră în vigoare imediat faptul că Jack Mullen a fost concediat de la Nelson, Goodwin & Mickel pentru folosirea neadecvată a timpului și a resurselor, și comportament în detrimentul intereselor firmei", am citit.

– Îmi pare rău, a spus Carlos, ridicând din umeri.

Aș vrea să vă pot spune că, împingând ușa de oțel lucitor și îndreptându-mă spre ieșire, mă simțeam ușurat. Adevărul e că eram pe atât de înfricoșat, pe cât Montrose și Barry Neubauer își doreau să fiu. Dintr-odată, amenințările pe care i le lansasem lui Neubauer mi s-au părut ridicole și fără fond. Știam că făcusem ceea ce trebuie, dar atunci de ce mă simțeam ca un mare prost?

Am mers amețit până la Biblioteca Publică din New York și am intrat în frumoasa sală de lectură cu lambriuri,

unde obișnuiam să-mi pun la cale viitorul când veneam cu trenul în oraș, pe vremea când eram încă în liceu.

I-am scris o scrisoare lui Mudman. I-am transmis vestea că vechiul lui procuror părea în sfârșit de acord să accepte proba de nouăsprezece ani pentru testele ADN. I-am urat noroc și m-am arătat dispus să ținem legătura, dacă va putea.

Am sunat-o pe Pauline de la un telefon public, dar mi-a răspuns robotul și nu mă simțeam în stare să-i las un mesaj.

Apoi am traversat orașul până la stația Penn și m-am târât încă o dată la Montauk. Pe drumul spre casă am tot încercat să rezolv aceeași enigmă. „Ce pot să fac să dau de capătul poveștii ăsteia?“

Capitolul 43

Fenton a ridicat paharul și a închinat pentru neașteptata mea ieșire de pe autostrada succesului.

– Ai făcut bine, fiule. Te-ai întors la nivelul nostru, poate chiar un pic sub el.

– Ne-ai lipsit, a spus Hank. Bine ai revenit în lumea reală.

Era vineri noapte, la motelul Memory. Membrii Asociației Localnicilor Voluntari erau pregătiți de raport și, cu data anchetei deja stabilită, respiram o anumită *joie de vivre* optimistă.

În acest grup, situația mea de șomer nu prea era motiv de compasiune. În ciuda celei mai mari explozii economice din istorie și a faptului că o parte obscen de mare din acei bani se ducea pe lucruri neînsemnate chiar în vecinătatea noastră, noi aveam parte de foarte, foarte puțin.

Tot comparându-ne „rapoartele", ne-am dat seama că eram toți trecuți pe lista neagră. Nu eram deloc paranoici, dar cineva *voia* să ne facă felul.

– Am bătut pe la uși prin tot orașul și n-am reușit să fac nimic, a spus Hank. Chiar și în locuri ca Gilberto, unde știu că fac angajări, am fost refuzat.

– Mie nu știu care dobitoc mi-a tăiat plasele de pescuit, s-a plâns Fenton. Știți cât de greu e să repari o plasă? Ca să nu mai zic că mi-e frică să mai merg singur cu barca.

– Cazul meu e și mai grav, a zis Marci, pentru că mă privește direct. Acum două săptămâni un mare magnat în spații de parcare din Georgica Pond m-a angajat să construiesc primul labirint autentic din Hampton. Azi-noapte mă sună și-mi spune că-i dă proiectul lui Libby Feldhoffer. I s-a spus că dacă rămâne cu mine, comisia de urbanism nu i-l va aproba niciodată.

– Libby Feldhoffer! a exclamat Molly scandalizată. E complet lipsită de imaginație!

– Știam că vei fi alături de mine, dragă.

– Nu voiam să-ți spun, dar în această dimineață cineva și-a anulat programarea pentru ora unsprezece și jumătate în ultimul moment, spuse Sammy în ropot de aplauze.

Date fiind circumstanțele, eram aproape fericit să-mi scutur poleiala de băiat de aur. Am dat pe gât berea și mă duceam să iau alt rând când Logan, barmanul din tura de noapte, mi-a dat un plic mare de carton.

– Pentru mine? l-am întrebat. De la cine?

– L-a lăsat un tip. A spus că-i pentru voi toți.

– Îl cunoști?

– L-am mai văzut pe aici. Odată a încercat să comande un martini.

M-am întors la masă.

– Avem o scrisoare.

I-am dat plicul lui Molly și am început să umplu halbele, când am văzut zburând pe deasupra mesei niște hârtii.

– Nu știu dacă mai sunt în stare de chestia asta, Jack. De fapt, nu mai sunt. E înfricoșător. E mai mult decât înfricoșător. Numa' uită-te la astea!

Plicul conținea șase fotografii, câte una cu fiecare dintre noi. Fenton stând în barca lui, la asfințit. Sammy bând cafea în bucătăria lui. Eu, parcându-mi motocicleta. Hank era surprins alergând pe peluza noastră cu un defibrilator.

Una cu Marci alături de clientul pentru labirint, chiar înainte ca acesta s-o lase baltă.

În fiecare poză eram singuri, fotografiați din spate. Asta ca să ne amintească poate cât de vulnerabili suntem. Fotografia cu Molly era cea mai elocventă. Un prim-plan foarte apropiat cu ea dormind în pat. Fotograful stătuse la mai puțin de un metru distanță.

Sub fiecare fotografie erau numere: 6-5, 4-3, 10-1, 3-1. Nimic altceva.

Capitolul 44

Pe la miezul nopții, un grup turbulent de nepoftiți se năpustiră la Memory. Barul „nostru“ era inundat de zâmbete forțate, râsete false și scâncete ascuțite în celulare.

– Ce speluncă – mă înnebunesc după ea! a urlat un nou-venit din cale-afară de entuziast.

– Ia du-te dracului, a venit replica unui isteț de-al locului.

– Ia te uită, a spus Marci, arătând spre o figură bronzată care trăgea în piept aer curat în mijlocul grupului vesel. Ăsta-i Horst Reindorf!

Reindorf, fost *bodybuilder*, jucase rolul principal în nu mai puțin de zece filme de succes. Ultimul, care marca și prima implicare a lui Neubauer în producția de filme, *Intergalactic Messenger Boy*, avea să fie lansat vinerea următoare în douăzeci și cinci de mii de cinematografe.

– Și ia uite-l și pe Dennis Soohoo, care joacă rolul partenerului tăntălău, a adăugat Marci, în timp ce actorii pozau și se lăsau fotografiați.

– Se pare că *unii* dintre noi se uită la Canalul E! a spus Sammy.

– Ca și cum tu nu te-ai uita! a replicat Marci.

– Eu nu mă uit la chestiile astea! Eu le trăiesc.

– Cineva de la Casa de pe Plajă probabil a venit cu ideea unui băruleț din localitate, am spus. Le-a spus că-i numai bun pentru huiduieli.

Horst Reindorf își dăduse jos tricoul fără mâneci și-l învârtea deasupra capului. Dennis Soohoo brusca o fătucă drăguță, care întâmplător era verișoara mai mică a lui Gidley. Din fericire, ea a reușit să scape de el. Una dintre femeile care îi însoțeau s-a urcat pe bar și a început să danseze.

– Dacă Barry Neubauer are de gând să se pună cu noi, spuse Gidley, e timpul să-i răspundem cu aceeași monedă. Noi nu-i stricăm petrecerile. Ar trebui să fie suficient de inteligent să ne lase în pace.

– Nu prea cred că-i o idee așa de bună, a spus Molly. Pe bune, Fenton.

– Sunt sigur că ai dreptate, replică Gidley, ridicându-se și croindu-și drum prin mulțime.

Eu, Hank, și Sammy l-am urmat. Ce altceva puteam face?

N-am realizat că Gidley se pregătea să abordeze adunarea la fel de încrezător precum atacase muntele Everest Sir Edmund Hillary[1]. În dreapta lui, un fotograf de evenimente mondene așeza un producător executiv lângă Reindorf și Soohoo pentru un istantaneu. În ultima secundă, Gidley s-a strecurat în fața obiectivului. Și-a aruncat un braț musculos de gâtul vedetei.

– Nu-mi vine să cred că sunteți aici la Memory! a urlat el. Subtextul era: „Unde nu aveți ce căuta!"

– Scuză-ne, a spus fotograful, dar pozăm pentru *Vanity Fair.*

---

[1] Alpinist și explorator neozeelandez, primul cuceritor al piscului Everest din masivul Himalaya, performanță reușită pe 29 mai 1953 (n.tr.)

– Putem să facem și una cu mine și cu noul meu prieten, spuse Horst, cu zâmbetul lui sexy brevetat. Ești pescar? Așa miroși.

– Mulțam mult, Horst, spuse Fenton. Sunt pescar. A patra generație.

– Să-l ia cineva pe boul ăsta de lângă Horst, a cerut unul dintre asistenți.

Obișnuiții locului mirosiseră că ceva nu era în regulă. Făcuseră cerc în jurul celebrităților și a anturajului.

– Domnule Fotograf, poți să faci două, în caz că una nu iese cum trebuie? s-a interesat Fenton. Nu în fiecare zi ai șansa să faci o fotografie alături de cel mai netalentat dobitoc din toată industria artistică. Și pe deasupra și prieten cu slinosul de Neubauer!

În următoarele câteva minute, totul deveni cețos. Reindorf l-a apucat pe Gidley de gât. Fenton, al cărui surâs dement dispăruse, a venit peste ei și i-a administrat lui Horst un pumn zdravăn la baza nasului, care-l surprinse pe eroul momentului. Sânge *adevărat* țâșnea peste tot.

– Doamne, ce faci? țipă ascuțit o jurnalistă îmbrăcată în negru lucitor. La dracu', ăsta-i Horst Reindorf!

Într-un elan care depășea cu mult îndatoririle profesionale, se aruncă asupra lui Fenton și a început să-i care lovituri cu agenda electronică, până când Horst a putut să se retragă și să fugă pe o ușă laterală.

Restul petrecăreților lui Horst nu au fost la fel de norocoși. În momentul în care producătorul a apucat o sticlă de bere, l-am trântit de bar și l-am ținut acolo. Apoi Hank a făcut la fel cu Dennis Soohoo, care într-o secundă era la pământ. Cea mai mare disproporție de forțe îl adusese pe Sammy față în față cu un tânăr asistent executiv. În ciuda faptului că tipul era cu cincisprezece centimetri mai înalt și mai greu cu douăzeci de kilograme,

Giamalva a dat cu el de podea cu o lovitură de dreapta care l-ar fi făcut mândru și pe Sugar Ray.

Cineva ar fi putut să o pățească rău de tot dacă Belnap și Volpi nu ar fi intervenit cu bastoanele, făcând încă o dată din Hampton un loc sigur pentru lumea civilizată. Volpi a făcut curățenie spărgând niscaiva capete, și treaba asta părea că-l încântă.

Pe mine nu m-a lovit, dar m-a întrebat, făcându-mi cu ochiul:

– Ce-ți mai face iubita, Jack?

Capitolul 45

Reparatorul stătea în umbra garajului familiei Mullen de o oră, când lumina singurului far al motocicletei lui Jack pătrunse prin ceața de pe Ditch Plain Road. Îi dădu un cot partenerului lui plin de mușchi când motocicleta albastru-strălucitor încetini în fața casei mici. „Iată-l și pe băiatul nostru rău".

Îl urmări pe Jack oprind motorul, punând cricul și respirând adânc aerul răcoros al nopții. „Rahatul ăsta mic încă își savurează victoria", gândi Reparatorul. Nodul așteptării se strânse când Jack își scoase casca, ridică ușa de la garaj și-și duse motocicleta înăuntru. Aștepta această întâlnire de săptămâni.

Jack deschidea ușa mică din dreptul garajului, când Reparatorul începu să numere până la trei. Când Jack se strecură prin ea, nimeri în pumnul înmănușat în negru al Reparatorului.

Pentru Reparator, un pumn ca un piston propulsat la timp era una dintre plăcerile nepomenite în poemele despre viață. Îi plăcea felul în care provoca șoc și durere într-o singură secundă explozivă, iar când Musculosul veni din spate și îl apucă pe Jack de păr ridicându-l, Reparatorul putu citi în ochii lui Jack durere la cote maxime. Atunci îi trase lui Jack un pumn în față.

Cu brațele imobilizate la spate și cu un genunchi în șira spinării, tot ce reuși fu o răsucire dureroasă. De ajuns însă pentru a evita un pumn. Eschiva îl făcu pe Reparator să se împleticească și să înainteze câțiva pași astfel încât se întâlniră față în față în întuneric.

– Du-i mesajul ăsta lui Neubauer. Poți face asta pentru mine? întrebă Jack. Apoi își apropie fruntea de rădăcina nasului Reparatorului și-i pocni una.

Reparatorului îi curgea sânge mai rău decât lui Jack, ceea ce-l făcu să ia serios în considerație folosirea cuțitului de vânătoare în scopul eviscerării lui Mullen în propriul garaj. În schimb, începu să-i care la pumni lui Jack cu ambele mâini. Și făcea o treabă pe cinste, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Când Jack ajunse o masă inertă, Reparatorul nu mai pierdea sânge. Asta îl înveseli peste poate. Curând se simți suficient de bine să lanseze un mesaj, cuvintele lui fiind ritmate de furie.

– Niciodată – poc –, dar niciodată – poc – să nu te pui cu oameni care-ți sunt superiori în toate – poc – privințele, îl avertiză.

Reparatorul mai avea niște lucruri de împărtășit, dar Jack era deja aproape inconștient.

– Cât despre domnul Neubauer, poți să-i spui și singur ce ai de spus.

Nu se știe cum, Jack auzi asta și-și promise că așa avea să facă.

Dar omul cu mănuși negre de șofat nu terminase încă. Îl trase pe Jack în sus de păr.

Apoi îi șopti în ureche:

– Trezește-te. Următorul va fi bunicu-tău, jigodie. Și va fi foarte ușor, Jack. E așa de bătrân.

Capitolul 46

Să fii învingător într-o bătaie crezi că-i cel mai incitant sport din lume. Numai să pierzi o dată, rău, și-ți dai seama ce prost erai. După ce mi-am cules fața de pe podeaua garajului și am făcut un inventar al stricăciunilor, am știut că trebuia să mă duc la spital.

Mă gândeam că trebuie să-l trezesc pe Mack sau să-l sun pe Hank, dar când m-am ridicat în picioare, mi-am dat seama că pot și singur, ceea ce era și cea mai bună soluție. Am intrat în casă să văd ce face Mack. Dormea ca un țânc bătrân de optzeci de ani.

Am luat cheia și am condus vechea mașină a lui tata până la Camera de urgențe din Southampton. În ciuda faptului că era ora patru dimineața, mi-a luat cam treizeci și cinci de minute să ajung.

Nu se întâmplă cine știe ce grozăvii la acest capăt de Long Island. Southampton nu e St. Louis. Când am ajuns la urgențe, doctorul Robert Wolco și-a abandonat integrama din *New York Times* și și-a concentrat atenția la fața mea.

– Salut, Jack, a spus, nu te-am văzut demult.

– Bună, Robert, am scrâșnit. Să-l vezi pe celălalt.

– Sunt convins.

– Eu n-aș fi în locul tău.

Mi-a curățat foarte atent rănile. Apoi m-a pus să mă întind sub o lumină portocaliu-deschis, mi-a făcut anestezie cu novocainăși m-a cusut. Îmi simțeam pielea de pe față legată strâns cu șireturi ca patinele de hochey. Am avut nevoie de douăzeci și opt de copci.

Wolco mi-a spus că a făcut o treabă foarte bună și că cicatricele avea să se vindece fără urme. Eu însă nu eram prea îngrijorat. Oricum, nu eram frumosul familiei. Mi-a dat un tub de Vicodin pentru coaste (radiografiile au arătat că trei dintre ele erau rupte) și m-a trimis acasă. Noaptea aia, bătaia, iată un alt lucru pe care i-l datoram lui Neubauer.

Și *le* număram.

Capitolul 47

Lucrurile începeau să se precipite. Ancheta cu privire la moartea lui Peter Mullen se apropia.

Luni noaptea, Reparatorul își parcă mașina pe o stradă mai jos de o casă modestă în Riverhead, Long Island. Pe veranda casei se afla un vas decorativ de teracotă, iar pe garaj, o giruetă veche. În afară de cutia poștală în stil retro cu numele J. DAVIS pictat de-a lungul ei cu litere galbene imitând scrisul unui copil, mai era un iepure de piatră care se sprijinea pe labele din spate. „Văleu!"

Pentru această bucățică de rai, doamna doctor petrecuse paisprezece ore pe zi zgândărind prin cadavre, venind cu tot felul de teorii despre cum acestea au ajuns cum au ajuns. Profundul simț civic al lui Davis îl deruta pe Reparator. Ar fi putut să scoată milioane în Manhattan. Dar în loc să facă asta, rămânea aici scotocind prin cadavre.

„De ce se bagă oamenii în astfel de lucruri? Ce le pasă dacă cineva s-a înecat sau a fost forțat s-o facă? Probabil se uită la prea multe filme. Toți vor să fie eroi. Ei bine, ghici, Jane? Doar nu te crezi și tu vreo Julia Roberts. Ascultă-mă pe mine, că știu ce spun."

Știa că potaia lui Jane avea să resimtă efectele delicioasei gustări pe care i-o strecurase prin deschizătura pentru ziare din josul ușii – altă chestie desuetă, retro – cu

câteva ore mai devreme. Nu prea mai arăta a câine de pază acum, lungit pe o parte și sforăind de mama focului.

Reparatorul intră fără să facă vreun zgomot, păși peste câine și urcă scările spre dormitorul lui Jane Davis.

„De asta, se gândi, de asta mă plătesc atât de bine."

Jane dormea și ea. „Da, Janie, cam sforăi." Întinsă peste așternuturi, doar în sutien și chiloței. „Nu-i un top-model, conchise Reparatorul, dar are niște picioare mișto pentru un medic."

Se așeză lângă ea pe pat privind-o cum respiră. „Dumnezeule, doarme atât de adânc, de zici că-i moartă."

Îi puse o mână între picioare, ceea ce avu darul de a o trezi imediat – iritată și pusă pe harță.

– Hei! Ce dracu'? Cine ești? țipă, ridicându-și pumnii gata atac.

Însă apoi văzu arma, cu amortizorul atașat la capătul țevii lungi.

– Ești o femeie foarte isteață, un medic, așa că știi despre ce-i vorba, nu-i așa?

Dădu din cap, înghițindu-și un suspin.

– Da.

– Curând va fi o anchetă și deja ai fost contestată de unul dintre superiorii tăi. Asta ar trebui să-ți ușureze sarcina.

Apoi Reparatorul făcu ceva obraznic – împinse țeava armei între picioarele lui Jane Davis. O plimbă încetișor împrejur. Îi era ușor s-o facă.

– Îmi rămâi *datoare*, Jane, spuse, ridicându-se. Nu mă face să mă întorc. Pentru că mi-ar plăcea să-ți fac felul. A, și, Jane, în locul tău n-aș chema poliția. Și ei sunt implicați. Cheamă poliția și mă voi întoarce imediat.

Părăsi dormitorul și coborî scările. În sfârșit, Jane putu respira. După asta auzi zgomotul înfundat al unui glonț.

Își dădu seama ce făcuse nenorocitul, și-i dădură lacrimile în timp ce se grăbea în jos pe scări.

El era încă în casă, zâmbind amuzat, pentru că nu o împușcase pe Iris, așa cum se temuse Jane.

– Îmi ești *datoare*, Jane.

Capitolul 48

Mai întâi te omoară. *Apoi te denigrează.* Asta a fost „revelația de dimineață“ pe care am avut-o la Estia, despăturind ziarul *Star* lângă omleta de la micul dejun. Am oftat, am clătinat din cap și m-am întristat din nou. Trist și al dracului de amărât.

Peter apărea din nou într-un titlu cu litere groase, dar povestea căpătase cu totul altă turnură. Se făcea altă supoziție privind moartea lui Peter: „POLIȚIA SUSPECTEAZĂ BANDE RIVALE DE TRAFICANȚI DE DROGURI ÎN CAZUL MORȚII LUI PETER MULLEN“.

Primul paragraf dezvăluia:

> O luptă aprigă pentru teritoriu sau trafic de droguri scăpat de sub control sunt cele două posibilități pe care le întrevede poliția în cadrul investigației în curs de derulare cu privire la moartea unui localnic din Montauk în vârstă de douăzeci și unu de ani, pe nume Peter Mullen, după informațiile pe care le avem de la detectivul-șef Frank Volpi.

Mack avea dreptate. Viața e o luptă.

Volpi mai adăugase că exista posibilitatea ca Peter Mullen să fi fost sub influența drogurilor în momentul morții sale și că au fost cerute teste care să determine cu exactitate dacă așa au stat lucrurile.

„Am cerut teste care să detecteze prezența cocainei, a alcoolului sau a marijuanei în sângele victimei, a declarat Volpi, și ar trebui să le avem la dispoziție la timp în vederea anchetei."

Avocații lui Neubauer utilizau aceeași strategie care dăduse roade în cazul lui O.J. Simpson și cu mulți alții, adică emiteau o seamă de scenarii semiplauzibile, astfel încât era aproape imposibil să ajungi la concluzia că are rost să te îndoiești de vreunul dintre ele.

M-am dus la telefonul localului și într-un sfârșit am intrat în legătură cu editorul de la *Star.*

– Cine vă tot alimentează cu astfel de povești? l-am întrebat. Volpi, nu-i așa?

– Nimeni nu ne alimentează cu nimic. Luăm în considerare și publicăm tot ce are relevanță. Asta-i treaba ziarelor, domnule Mullen.

– Rahat. De ce nu încercați măcar o dată să publicați adevărul?

După ce editorul de doi bani mi-a închis telefonul, am sunat iar și am cerut să vorbesc cu Burt Kearns, reporterul care scrisese articolele precedente.

– Nu puteți vorbi cu Burt Kearns. Kearns a fost concediat acum trei zile.

Apoi editorul mi-a închis telefonul pentru a doua oară.

Capitolul 49

Lucrurile s-au înrăutățit și mai mult pe măsură ce se apropia prânzul. Făceam progrese – regresând.

Am aruncat o privire spre biroul lăcuit al Nadiei Alper și abia mi-am reprimat îngrijorarea. Alper era asistentul procurorului districtual însărcinat cu ancheta. Felul în care arăta biroul ei, îngrămădit la un etaj superior al vechii clădiri Seaford Town, nu dovedea un mare nivel de organizare și pregătire. Fiecare centimetru al biroului era acoperit cu rapoarte ale poliției și ale reprezentantului Parchetului, agende telefonice, carnețele, casete și ambalaje mototolite de la fast-foodurile din stațiile de metrou.

Scotocea prin hârțogăraie și mici coloane de praf se înălțau în razele oblice de soare.

– Știu că e aici, insistă Nadia. Doar m-am uitat prin el acum un minut.

– Te ocupi singură de toate astea? am întrebat-o cât de calm am putut.

Neubauer avea o armată de avocați din Ivy League pe care-i plătea cu cinci sute de dolari pe oră ca să-l protejeze ca o vestă antiglonț. Se pare că Peter avea parte de un avocat stagiar, tânăr și prost plătit care să-i facă dreptate.

– Am și un detectiv care-i acum în Montauk unde ia declarații oamenilor, a spus ea. Și nu, ăsta nu e primul meu caz.

– N-am vrut să sugerez...

– E al treilea.

Amândoi am deplâns faptul că multe dintre probele care demonstrau înșelătoria în cazul morții lui Peter erau privite drept neesențiale. Puteam miza doar pe raportul medico-legal al lui Jane și pe fotografiile cu cadavrul lui Peter bătut cu bestialitate. Într-un sfârșit, dezgropă dosarul care ne lipsea și am început să-l răsfoim împreună. Erau acolo atașate copii ale unor radiografii care arătau multiple fracturi de oase și ale câtorva vertebre, precum și fotografii cu țesutul pulmonar al lui Peter.

Având experiența unei bătăi în toată regula, aveam o vagă noțiune despre cum trebuie să fi arătat ultimele minute de viață ale fratelui meu. Asta mi-a făcut greață pentru a nu știu câta oară.

De undeva de sub teancul de hârtii, a sunat un telefon. Scormonind după el, Nadia a răsturnat cu cotul o ceașcă de cafea, trimițând un jet de lichid peste fotografii. Înainte să le pot salva, câteva dintre ele s-au pătat. A încercat să le tamponeze cu grijă cu un șervețel pentru a repara ce mai putea fi reparat, dar simțeam impulsul să iau fotografiile cu mine acasă.

– Cu ce pot fi de folos? am întrebat într-un final.

– Cu nimic. Ești student la Drept, domnule Mullen. Noi ne descurcăm aici. Vorbesc serios.

– În regulă, am răspuns cu un oftat.

Ce altceva puteam să spun?

– Aș putea să te ajut, Nadia. Pot să mă ocup de cafea și de sandviciuri la nevoie.

– Ce-ai pățit? m-a întrebat în sfârșit.

Mi-am dat seama că luase deja o decizie și că acum încerca să schimbe subiectul.

– Am fost bătut. Foarte posibil de aceiași oameni care l-au omorât pe Peter. Neubauer mi-a făcut asta.

– De ce nu-l dai în judecată? mi-a sugerat.

Am strâmbat din nas, clătinând din cap.

– Se pare că ai și așa destule pe cap.

Capitolul 50

Sammy Giamalva avea din nou același coșmar, unul în care cădea și cădea și tot timpul se pregătea pentru un impact care nu venea niciodată. Era a treia oară în săptămâna respectivă, așa că pe undeva știa că era doar un vis.

Deschise ochii și se trezi într-un coșmar cu totul diferit. Unul real de data asta.

Pe scaunul de lângă pat stătea un bărbat masiv, cu ochi mici și răi ca de porc. Purta un costum negru bine croit. Stătea relaxat picior peste picior, ca și cum ar fi fost invitat la o șuetă. În loc de pahar ținea o armă îndreptată spre el, la fel ca și zâmbetul lui îngrozitor.

– Hai, sus, Sammy, spuse Reparatorul. Am nevoie de o tunsoare.

Îi vârî țeava pistolului pe gât și-l înghionti pe scări în jos, până-n bucătărie. Cu arma ațintită spre Sammy, Reparatorul se așeză confortabil într-un scaun încăpător din fața unei oglinzi înalte. Cu degetele de la mâna liberă începu să se scarpine în părul lui rar de culoare castaniu-deschis.

– Ce tunsoare crezi că m-ar avantaja, Sammy? întrebă. Cu părul foarte scurt, aș arăta ca un nazist. Cu el mai lung, aș semăna cu un fraier cu coamă.

– Mai scurt e cel mai bine, încercă să spună Sammy, dar gura îi era atât de uscată, încât îi ieși mai degrabă un fel de tuse.

– Nu pari prea sigur, Sammy.

– Dar chiar sunt.

De data asta Sammy, reuși să vorbească limpede. Încerca disperat o evaluare a situației în care se afla. Își amintea ce i se întâmplase lui Peter. Ca să nu mai vorbim de Fenton Gidley. Tipul din fața lui se potrivea descrierii lui Fenton până la ultima cicatrice de pe obraz.

– Bănuiesc că ți-ai dat seama că nu am venit hăt de la Fag Harbour numai pentru o tunsoare.

Sammy dădu din cap și începu să despăturească pelerina albă de plastic de pus pe umeri. Încerca să schițeze un plan. Orice să-l țină în viață. Bărbatul cu ochi obraznici se cam umfla în pene. Poate putea să-l lucreze pe chestia asta.

– E din cauza celor petrecute la Memory? spuse Sammy într-un final.

– De treaba aia m-am ocupat deja. N-a fost cine știe ce ciomăgeală. Mă aflu aici pentru ce s-a întâmplat pe plajă.

Pentru că Sammy rămăsese perplex, bărbatul zise:

– Nu fi atât de trist. Nu vrem decât negativele. N-are rost să cerem altceva. Jocul s-a sfârșit. Eu am câștigat. Tu ai pierdut.

Tipul de pe scaun lansă aceste ultime cuvinte pe un ton teribil de categoric. Situația era mai dramatică decât își închipuise Sammy. Nu venise să-l amenințe. N-avea nici o legătură cu ancheta.

– Ce aștepți? întrebă Reparatorul. Chiar am nevoie de o tunsoare. Și voi ține cont de sfatul tău în ce privește lungimea.

În scurt timp, părul bărbatului cădea pe prelata de plastic întinsă peste scaun, și, în ciuda celor întâmplate mai devreme, Sammy intră în ritmul competent pe care i-l

impunea ocupația de frizer. Taie, mișcă și trage. Taie, mișcă și trage. Uită că tipul avea o armă în mână.

O frază simplă îi pulsa în cap: „Fă ceva sau mori. Fă ceva sau mori".

Sammy se concentra la lucru ca și cum viața lui ar fi depins de asta, iar când Reparatorul se aplecă în față ca Sammy să-i poată scoate pelerina de plastic se vedea că era impresionat.

– Acum știu de ce toate femeile alea bogate veneau până aici.

„Fă ceva sau mori."

– Ultima tușă, spuse Sammy, bătându-l ușor pe umăr. Bărbatul chicoti satisfăcut, apoi își reluă locul. Când se uită în oglindă, văzu mâna dreaptă a lui Sammy umbrindu-i rapid pieptul.

Doamne Dumnezeule, nu-i venea să creadă. „Nu poponarul ăsta firav. Nu aici – nu așa. O, Doamne, nu."

Tăietura lăsată de lamă fusese făcută atât de rapid și de curat, încât Reparatorul nu știu dacă-i fusese tăiat gâtul până când nu văzu o a doua pereche de buze deschizându-i-se sub bărbie. Apoi, când frizerul veni în spatele scaunului și-l țintui cu o furie ce părea ultima surpriză a vieții lui, Reparatorul simți cum se scurge viața din el.

– Cine se va ocupa de treaba asta? au fost ultimele lui cuvinte.

Când Sammy îl eliberă din strânsoare, bărbatul masiv alunecă din scaun pe prelata de plastic de pe linoleum. Sammy respiră adânc și încercă să-și adune gândurile, să găsească o soluție. Și asta repede. Isuse, îl omorâse pe tipul ăsta. Nu se mai putea face nimic.

Odată ce hotărâse ce are de făcut, merse sus și-și făcu bagajul. Apoi se duse în garaj și scoase cu furtunul câțiva litri de benzină din rezervorul mașinii. Udă cu ea casa, metru cu metru. Apoi aruncă înăuntru o brichetă Zippo aprinsă.

La sosirea primei mașini de pompieri, nu mai rămăsese nimic din prăvălia lui Sammy. Absolut nimic.

Capitolul 51

Mă chinuiam să scriu câteva rânduri pentru Nadia Alper, când am auzit vocea puternică a lui Mack.

– Jack, vino afară. A venit prietena ta. Bineînțeles, drăguță ca întotdeauna.

Pauline tocmai ieșea din mașină când Mack a rugat-o insistent să rămână la cină. Zece minute mai târziu a anunțat că îi părăsește pe „amorezi" ca să studieze diversele oferte de la tarabele locale cu verdețuri și pește.

– *Rămâi* la cină, i-a spus lui Pauline, care nu s-a obosit să obiecteze.

Peste vreo două ore, când soarele se îndrepta către apus, a reapărut triumfător. Într-o mână ținea primul porumb al verii. În cealaltă, trei bucăți grase de pește-spadă.

– Sal jură pe sufletu' maică-sii că a tăiat bucățile astea dintr-un pește de o sută șaptezeci de kile, s-a făLit Mack.

După ce și-a pus jos comoara, a deschis trei beri și ni s-a alăturat pe verandă, unde l-am pus rapid la curent cu ultimele descoperiri ale lui Pauline.

După ce a ascultat mizeriile, Mack ne-a evaluat cunoștințele gastronomice, apoi ne-a împărțit sarcinile. Eu m-am îndreptat spre garaj să caut vechiul grătar japonez. El și Pauline au dispărut în bucătărie.

Cu Pauline în preajmă, toată lumea era fericită. Pentru prima oară de ani buni, am simțit că acel loc era un cămin și nu un adăpost pentru băieți pierduți.

Mack era euforic. Se purta ca și cum cineva i-ar fi strecurat o pastilă de Ecstasy în bere. La răstimpuri, ieșea din bucătărie numai ca să se așeze lângă mine și să-și manifeste afecțiunea în timp ce eu vâram cărbuni în cuptor.

– Știu că mori să-mi spui cât de mult îți place Pauline, așa că de ce nu o spui odată? i-am zis.

– Ar trebui să o vezi ocupându-se de sosul de salată, Jackson. Madam Curie în blugi tăiați. Te somez să o iei degrabă în căsătorie pe această femeie. În seara asta, dacă se poate.

– Nici nu ne-am sărutat până acum.

– Ei, și! E timpul pierdut?

– Macklin, pot să-ți pun o întrebare personală, dar să rămână numai între noi? Ca de la Mullen la Mullen?

– Te rog. Zi.

– Crezi că s-au încălzit suficient cărbunii ăștia?

– Eu îți vorbesc despre năzuințele sufletului uman și tu mă întrebi de cărbuni. Prăjește afurisitul ăsta de pește, Jack. Arată că poți face și tu ceva ca la carte.

– Dar o plac, OK? am spus într-un final exasperat.

– Asta nu-i de-ajuns, Jack. Femeia asta merită mai mult decât s-o „placi"!

– Mack, crede-mă că știu.

Jumătate de oră mai târziu, stăteam cu toții pe terasa din spate savurând o cină perfectă de vară.

Totul ieșise exact cum trebuie – peștele-spadă, porumbul, vinul. Chiar și sosul de salată făcut de Pauline era la înălțime.

Eram cu toții relaxați după masă. M-am uitat la fața ca o hartă cu asperități a lui Mack. Părea luminată dinăuntru,

ca o lanternă. Pauline arăta mai relaxată și mai încântătoare decât o văzusem vreodată.

Mack a întrebat-o pe Pauline despre copilăria ei în Michigan. Ne-a povestit că batrânu' era un polițist retras din activitate din Detroit, iar maică-sa preda engleza într-un liceu din oraș. Majoritatea mătușilor și a unchilor ei lucrau în domeniul automobilelor.

– Cum s-au cunoscut ai tăi? a fost Mack curios, impunând un anumit curs conversației.

– *Tatăl* meu este cel de-al doilea soț al mamei, spuse Pauline. Primul a fost un tip mare, rău, dar charismatic din cartier, pe nume Alvin Craig. Craig era pilot de curse, scandalagiu, mereu certat cu legea, și o dată, după ce se făcuse criță, a bătut-o pe mama. Ultima dată când a mai încercat asta, ea era însărcinată în cinci luni cu mine. A chemat poliția. Polițistul care a venit acasă era și el un tip mare și dur. I-a aruncat o privire mamei și i-a cerut lui Alvin să iasă afară pentru o mică discuție. Părinții meu trăiau într-o căsuță mică dintr-un șir de case, și pentru o oră Alvin și polițistul au stat în pridvor. N-a avut loc nici o luptă. Nu s-a auzit nici un strigăt. Nici unul n-a ridicat glasul. După ce au terminat, tatăl meu s-a dus sus, și-a aruncat boarfele în două valize și ne-a părăsit pentru totdeauna. Polițistul a rămas la o cafea și câteva luni mai târziu mama avea un nou soț. Aveam mari șanse să nu fi aflat niciodată adevărata poveste, dar odată, când aveam cincisprezece ani și mă purtam ca o pușloaică cretină, l-am făcut pe tata jegos. Mama era furioasă. Atunci s-a hotărât că era timpul să aflu cum s-au întâlnit și s-au îndrăgostit. Una peste alta, sunt un cuplu tare drăguț.

Era o poveste prea frumoasă pentru a fi egalată, așa că Mack nici nu s-a obosit s-o facă. În schimb, a povestit întâmplări din copilăria lui, inclusiv una de pe vremea în

care el și prietenul lui cel mai bun, Tommy McGoey, au sărit într-un camion și au umblat trei zile prin Dublin, dormind pe unde apucau și trăind cu lapte furat și chifle, vrăjiți de toate lucrurile pe care le întâlneau. Pauline îl inspirase să țeasă povești pe care nici măcar eu nu le auzisem înainte.

Cam așa am petrecut o seară magică și liniștită, una dintre acelea în care prietenia pare la fel de solidă ca familia, iar familia la fel de luminoasă și fără griji ca prietenia. Probabil era prea frumos ca să dureze. Chiar înainte ca ceasul să bată miezul nopții, am auzit portiera unei mașini trântindu-se în fața casei. Apoi sunetul unor pași scârțâind pe pietriș.

Când m-am întors să văd cine e, am zărit-o pe Dana venind spre noi ca o nălucă înaltă și blondă.

– Vorbești de lup și lupu'-i la ușă, spuse Mack.

Capitolul 52

După treizeci de secunde agonizante, privirile din jurul mesei se succedară rapid și de furios, ca într-o dramă Kabuki.

– Nu-i nevoie să fiți atât de entuziasmați că mă vedeți, a rupt Dana tăcerea. S-a întors spre străina cu păr închis la culoare. Eu sunt Dana, iubita lui Jack. Cel puțin așa cred.

– Pauline.

După ce am ridicat din umeri împăciuitor spre Pauline, m-am întors către așa-zisa mea iubită.

– Pauline este o foarte bună prietenă de la Nelson, Goodwin & Mickel, am spus, regretând imediat.

– Unde, din câte am înțeles, nu mai figurezi ca angajat.

– Mi s-a oferit un sac de bani în schimb.

– Deci, ce faci acolo? a întrebat-o Dana pe Pauline. Ești avocat?

– Sunt anchetator, a răspuns Pauline, cu o voce egală și neutră.

– Ce anume investighezi?

– Văd că și tu ai veleități de anchetator, a remarcat Pauline, rupând vraja acelei seri liniștite.

– Îmi pare rău, nu încercam decât să fac, stângaci ce-i drept, puțină conversație.

Cât despre Mack, nu scosese încă nici o vorbă. Ca să nu lase loc la interpretări de partea cui era, nici măcar nu se

uitase la Dana. Nu mă privea nici pe mine, dar nu trebuia să-i văd fața ca să-mi dau seama cât de supărat era. Considera că toată povestea asta se petrecea din vina mea.

Pauline, care asistase destul la acea telenovelă de prost gust, s-a ridicat să plece.

– Cina a fost delicioasă, a spus, zâmbindu-i lui Mack. La fel ca tot restul.

– Tu ai făcut-o să fie așa, dragă Paulie, a răspuns Mack, ridicându-se și îmbrățișând-o. Hai să te conduc la mașină.

– Nu e nevoie să pleci, am spus.

– Oh, dar trebuie, a răspuns Pauline.

Apoi a plecat împreună cu Mack, braț la braț, ca și cum eu și Dana nici nu am fi fost acolo.

– Lasă-mă să te însoțesc, Pauline, am zis. Te rog. Trebuie să-ți vorbesc.

– Nu, m-a refuzat ea, fără să se întoarcă. Rămâi să discuți cu iubita ta. Sunt convinsă că aveți multe să vă spuneți.

Capitolul 53

– Sper că n-am întrerupt nimic, a spus Dana.

Părea bosumflată, însă ochii îi zâmbeau cu viclenie.

– Și vrei să te și cred! Ce cauți aici, Dana?

– Ei bine, nu te poți aștepta ca o fată să renunțe fără să lupte, a spus ea, însoțindu-și vorbele cu unul dintre zâmbetele ei fermecătoare și sfielnice.

– Nu m-ai căutat două luni de zile. A fost ideea ta, îți aduci aminte?

– Știu asta, Jack. Am fost la Paris. La Florența. La Barcelona. Aveam nevoie de timp de gândire.

– Așa, și ce ai rezolvat mergând prin Europa? Ai descoperit cumva că nu te placi?

– M-ai pus într-o situație imposibilă, Jack. Tu sau tatăl meu.

– Am fost un cretin, evident. Doar tăticu' te-a plimbat prin Europa, nu?

– Câteodată nu știi despre ce vorbești, Jack. Tatăl meu este un om minunat în multe privințe. Se poartă remarcabil cu mama. M-a susținut în toate proiectele. În plus, e taică-meu până la urmă. Ce vrei de la mine?

Fidelitatea ei filială m-a făcut să-mi fie dor de propriul tată.

– OK, și ce cauți aici în seara asta?

– Pe tine, a spus Dana privindu-mă intens. Mi-ai lipsit chiar mai mult decât mă gândeam. *Ești* special, Jack.

Când mi-a atins brațul aproape că am sărit în sus.

– Dumnezeule, mă urăști, nu? A început să plângă. Oh, Jack. Nu ai chiar nimic să-mi spui?

– Bănuiesc că ai auzit despre anchetă, am spus.

Și-a dat capul pe spate, iar părul blond s-a unduit.

– Nu pot să-mi imaginez că cineva se poate gândi că familia mea a avut de-a face cu moartea lui Peter. Tu chiar crezi asta, Jack? Ce te face să crezi că Peter a fost omorât?

– Cadavrul îi era plin de contuzii, Dana. A fost bătut pe plaja voastră. Aș fi vrut să-l fi văzut.

– Multă lume zice că furtuna ar fi putut fi cauza.

Nici acum nu-mi venea să cred că Dana trecuse de partea cealaltă. Pe de altă parte, realizam că ar fi curată nebunie din partea mea să dau pe goarnă chestii pe care eu și Pauline ne chinuiserăm să le aflăm în ultimele două luni.

– Dana, n-ai fost prin preajmă când aveam realmente nevoie de tine, și am avut *într-adevăr* nevoie de tine, i-am spus.

Lacrimile încă îi brăzdau obrajii.

– Îmi pare rău, Jack. Ce pot să fac să îndrept lucrurile?

– Înainte să pleci ai promis ceva. Apoi n-ai sunat și nici nu mi-ai scris. Nici măcar o ilustrată. Iar acum mă trezesc pur și simplu cu tine aici?

Și-a șters fața.

– Jack, hai să mergem undeva împreună. Am putea lua o cameră. La Memory. Te rog, vreau să-ți vorbesc.

A venit spre mine și m-a înlănțuit cu brațele. Nu era deloc în regulă. Am îndepărtat-o ușor.

– Nu merg la Memory, Dana. Cred că ar trebui să pleci.

Dana și-a împreunat mâinile și m-a fixat furioasă. Transformarea era remarcabilă.

– Despre cine-i vorba, Jack? Curva aia care a fost aici mai înainte?

– O foarte bună prietenă. Mă ajută la caz. Și, apropo, ce mai face Volpi?

Dana a tresărit, apoi a sărit din scaun. Nu se mai smiorcăia. Era nervoasă la culme. Fata tatii semăna bine de tot cu Tati.

După ce a plecat, am intrat în casă, am trecut pe lângă Mack ursuz, care se uita la meciul dintre Yankees și Red Sox, și am încercat să dau de Pauline telefonându-i pe mobil.

Ori îl închisese, ori nu voia să-mi răspundă.

Capitolul 54

Am ieșit cu o sticlă de Guinness pe verandă privind la întârziații care se întorceau în oraș din destinațiile turistice de weekend. În curând, Hampton avea să fie iar adăpost pentru localnicii cu somn pe la gene. În așteptarea somnului, m-am așezat pe dalele reci de piatră gândindu-mă la cele întâmplate. Un dezastru. Începeam chiar să mă îndoiesc că Dana nu știa că Pauline era la noi. O credeam în stare de așa ceva.

Se făcea târziu, iar urmărirea SUV-urilor semăna cu număratul oilor. Ațipisem, când o mașină de poliție a virat în mare viteză intrând pe contrasens.

Spre surpriza mea, s-a oprit în fața casei. Frank Volpi și un ofițer de poliție pe care nu-l știam au ieșit din mașină. Ce dracu'?

– Te superi dacă-ți pun câteva întrebări? m-a întrebat Volpi când a ajuns pe verandă.

– Contează ce am eu de spus, Frank?

– Nu chiar. Unde ai fost în seara asta?

– Aici. De ce?

– Cineva a prefăcut casa lui Sammy Giamalva în scrum. La modul profesionist. Cu Sammy înăuntru după toate estimările.

Parcă fusesem lovit în cap cu o cratiță de bucătărie. M-am gândit la fotografiile cu Sammy în prăvălia lui – cele

care ne fuseseră lăsate la Memory. Sammy, cu o țigară în gură și cu o cană de cafea în mână. Un băiat de douăzeci și trei de ani străduindu-se să facă ce-i plăcea. Portretul stilistului în tinerețe.

Atunci mi-am amintit de perechile mici de numere mâzgălite cu creionul sub fiecare fotografie.

Dintr-odată, am realizat că erau *ciudate* și că a lui Sammy – 6-5 – era cea mai scurtă.

Volpi se afla încă în fața mea.

– Există cineva care poate confirma că ai fost aici în ultimele ore?

– Ce te-a apucat, Frank, tu chiar crezi că eu am dat foc casei lui Sammy? Acum nu mai am familie și mă apuc să-mi omor prietenii?

Toată furia mea legată de supozițiile lui Volpi era o nimica toată comparativ cu panica iscată de pericolul la care îmi expusesem prietenii.

– Te deranjează dacă eu și ofițerul Jordan ne uităm puțin pe aici? întrebă Volpi.

– Ca să fiu sincer, da, am răspuns, dar Jordan se îndrepta deja spre garaj. Hei! i-am strigat. N-ai voie să intri acolo.

L-am urmat și am stat lângă el cât a ridicat ușa garajului și a plimbat lumina lanternei peste dezordinea de acolo. Raza ei s-a mișcat încet peste strălucirea albastră a motocicletei lui Peter.

– Ce scooter tare, a spus cu un zâmbet de atotcunoscător. Face cam douăzeci de miare, nu?

– Ce faci tu aici este ilegal, am spus. Hai. Șterge-o din garaj!

S-a aplecat să deschidă mica și imaculata trusă de scule a BMW-ului. Ce dracu' tot căuta?

Am făcut un pas înainte și l-am apucat de mână.

– Ți-aș rămâne recunoscător dacă ai pleca imediat. Lasă motocicleta în pace.

Jordan s-a ridicat și m-a împins în Frank Volpi, care ne urmase în garaj. Volpi m-a imobilizat cât ai zice pește. Apoi l-a lăsat pe Jordan să-și facă treaba.

Dacă primul pumn nu mi-a rupt din nou coastele aproape vindecate, cel de-al doilea a făcut-o în mod sigur.

– Ești arestat pentru lipsă de cooperare într-o investigație a poliției și pentru atac asupra unui polițist, a spus Volpi.

Rânjea punându-mi cătușele pentru ca apoi să mă târască la mașină. Nu s-a obosit să-mi citească drepturile, iar eu am priceput mesajul: *Nu aveam nici unul.*

Capitolul 55

Hopa sus, trezirea.

O cană de cositor zăngănind pe gratiile de oțel m-a trezit brusc dintr-un vis în care încercam să-i salvez pe Peter și Sammy. Am sărit în sus ca ars cercetând frenetic celula. Abia atunci am văzut zâmbetul silit al lui Mack, cu mica pungă de hârtie plină de pete unsuroase la subraț și cu vechea cană de metal de campanie în mână, pe care probabil că a căutat-o toată dimineața.

– Dă-te jos din pat, leneșule. Tocmai ți-am plătit cauțiunea.

– Ce bine că ești aici, Macklin! Și mulțumesc pentru senzația de revoltă în închisoare pe care mi-ai oferit-o.

Mi-am aruncat hainele pe mine, iar Paul Infante, polițistul care lucrase în tura de noapte, a apărut în fața celulei. A ales o cheie atașată de curea printr-un lanț lung și subțire și marele zăvor s-a deschis cu un zăngănit care a produs ecou. A tras ușa greoaie spre el, iar eu am pășit înapoi în lume.

– Jack „Uraganul" Mullen, a spus Macklin, bătându-mă pe umăr. Nici măcar șase ore în East Hampton Hilton n-ar putea să-l dărâme pe acest bărbat.

– Adevăr grăiești.

Ajunși sus, Infante mi-a dat un plic în care erau ceasul și portofelul meu. Am semnat un proces-verbal în care

eram convocat să mă prezint la judecătorie pentru lipsă de cooperare cu poliția în cadrul unei investigații. Acuzația de atac fusese retrasă.

– Ar trebui să mergem s-o vedem pe mama lui Sammy în după-amiaza asta, a spus Mack sumbru. Suntem singurii care îi înțelegem suferința.

– Presupun că vor spune că și ăsta a fost un accident, am spus. O sinucidere, de ce nu.

I-am povestit despre vizita lui Volpi și a lui Jordan, despre cât de incredibil de nerușinați și de aroganți fuseseră.

– Pot să iasă basma curată din asta?

– Bineînțeles. Mi se pare că tocmai au făcut-o.

Ieșind de pe șosea, am înșfăcat punga cu gogoși cumpărată de la Dreesen din poala lui Mack. Înăuntru erau trei gogoși – închise la culoare, moi și stropite cu scorțișoară. Să vezi minune, cred că faptul că tocmai petrecusem prima mea noapte în închisoare le făcuse și mai bune la gust.

– Deci, spune-mi tu mie, m-a privit Mack luându-mi de la gură ultima gogoașă, încă te mai simți în stare să fii ăla care îngenunchează nenorocitul de sistem?

Capitolul 56

Eram pe cale să aflu. Ancheta în cazul morții fratelui meu se ținea în sala de gimnastică a Școlii Generale din Montauk. Nu se putea o alegere mai proastă. Ani buni eu și Peter am jucat baschet acolo sâmbăta. *În fiecare* sâmbătă. Mergând alături de Mack spre locurile noastre, auzeam în urechi *pocnitura* mingilor reverberând în pereții văruiți.

În timp ce mă așezam, mi-am amintit cum ne-am strecurat în sala de gimnastică prima oară, pe vremea când eram puștani. Fenton făcuse rost de o cheie și, după ce ne-am ascuns bicicletele în pădure, ne-am adunat în jurul lui, iar el a introdus cheia în broască. În mod miraculos, se potrivea. Am intrat pe mica ușă de serviciu în întunericul greu și tăcut cu mai multă pioșenie decât dacă am fi vizitat Catedrala Sfântul Patrick. Hank a găsit întrerupătorul și încăperea în care intrasem fără permisiune, cu podeaua din lemn de esență tare ceruită și panouri din fibră de sticlă albe, s-a luminat ca un vis Tehnicolor.

În dimineața anchetei, peste două sute de scaune pliante fuseseră așezate în rânduri lungi de-a lungul sălii. Toți oamenii care le ocupau mai fuseseră acolo înainte, fie în calitate de absolvenți, fie de părinți mândri, sau ambele.

Marci reușise să păstreze pentru mine și pentru Mack ultimele două scaune din primul rând. M-am uitat în jur și i-am văzut pe Fenton, Molly, Hank cu nevastă-sa, precum

și incredibil de mulți prieteni din oraș. Dar, desigur, nu și pe bietul Sammy Giamalva. N-a fost nevoie să așteptăm prea mult începutul acțiunii.

– Atențiune! Atențiune! a vestit aprodul care venise cu mașina în acea dimineață tocmai din Riverhead. Toți cei care se află în sala Curții Supreme din districtul Sufflok să se ridice pentru intrarea distinsului judecător Robert P. Lillian.

În rigida lui robă neagră, judecătorul arăta ca un crainic de dimineață. A intrat în sală venind dinspre micuța cafenea aflată în spatele ei și s-a așezat în jilțul înalt. La o privire mai atentă, chiar dacă era vorba de o mulțime de localnici, balanța puterii înclina greu în partea opusă. Stând umăr la umăr la o masă lungă și subțire, în fața judecătorului, erau trei membri fondatori de la Nelson, Goodwin & Mickel, conduși de nimeni altul decât de Bill Montrose. În spatele lor, asemenea unor fii mândri, stăteau trei dintre cei mai promițători asociați ai firmei.

La masa de vizavi, stătea avocatul districtual asistent, de douăzeci și patru de ani, Nadia Alper. În jurul ei, patru scaune goale. Alper sorbea dintr-o Cola uriașă și scria notițe scurte într-un carnețel galben.

– Nu are nici măcar o coafură ca lumea, a observat Mack.

Lillian, un bărbat mic și robust de aproape șaizeci de ani, ne-a informat că, deși nu exista nici un inculpat, ancheta judiciară avea să se desfășoare ca o judecată fără juraţi. Urmau să fie chemați martori care să declare sub jurământ, iar interogarea încrucișată a martorilor avea să fie permisă în măsura în care acest lucru era necesar. Cu alte cuvinte, el era Dumnezeu acolo.

Lillian a dat cuvântul echipei de avocați a lui Neubauer, iar Montrose a convocat-o pe o anume Tricia Powell, o tânără cu părul închis la culoare, de vreo douăzeci de ani.

Nu o mai văzusem niciodată, și mă întrebam oare ce legătură are ea cu Peter.

Sub călăuzirea lui Montrose, Tricia Powell a mărturisit că se numărase printre invitați la petrecerea dată de familia Neubauer. Pe la sfârșitul serii, ieșise la plimbare pe plajă.

– Ai văzut pe cineva în drumul tău? a chestionat-o Montrose.

– Până să ajung pe plajă, nu, a răspuns Powell. Dar când am ajuns, l-am văzut pe Peter Mullen.

Am tresărit dureros. De două luni încoace ăsta era primul semn că cineva l-a văzut pe Peter după ce și-a luat pauza de masă. Depoziția ei stârni un val de șoapte în sala de gimnastică.

– Ce făcea în momentul în care l-ai văzut? a întrebă Montrose.

– Se uita la valuri, a răspuns Powell. Nu părea în apele lui.

– Îl cunoșteai?

– Nu, dar l-am recunoscut ca fiind bărbatul care-mi parcase mașina. Apoi, evident, i-am văzut fotografia în ziar.

– Ce s-a întâmplat în acea noapte? Spune-ne exact ce ai văzut.

– Am fumat o țigară și am vrut să mă întorc. Dar în acel moment, am auzit un plescăit, m-am întors și l-am văzut pe Peter Mullen înotând prin valuri.

– Ți s-a părut un pic neobișnuit?

– Bineînțeles. Nu numai din cauza mărimii valurilor, dar și pentru că apa era foarte rece. Îmi băgasem un deget de la picior în apă, dar l-am retras imediat, șocată.

În aceeași stare eram și eu. Femeia aia, oricine era, mințea de rupea. M-am aplecat spre Nadia Alper și i-am șoptit un mic mesaj.

După ce Montrose a terminat, Alper s-a ridicat să-i pună întrebări lui Powell.

– De unde îl cunoașteți pe Barry Neubauer? a întrebat ea.

– Suntem colegi, a spus, foarte calmă.

Voiam să mă duc la ea să-i trag o palmă.

– Ești și dumneata implicată în afacerea cu jucării, doamnă Powell?

– Lucrez la Departamentul de promovare în cadrul companiei Mayflower.

– Altfel spus, lucrezi *pentru* Barry Neubauer.

– Vreau să cred că suntem de asemenea și prieteni.

– Sunt sigură că cel puțin de acum încolo veți fi, a răspuns Nadia Alper.

Râsetele batjocoritoare din sală au fost întrerupte de mustrarea ascuțită venită din partea lui Lillian.

– Vreau să cred, doamnă Alper, că nu voi mai fi nevoit să-ți cer să te abții de la digresiuni personale.

Alper s-a întors spre martor.

– Am aici o listă a tuturor persoanelor care au fost invitate la petrecerea din acea seară. Numele dumitale nu se află pe listă, doamnă Powell. Aveți idee de ce?

– L-am întâlnit pe domnul Neubauer la o ședință cu câteva zile înainte. A avut bunătatea să mă invite atunci.

– Înțeleg, și pe la ce oră ați ajuns? a întrebat Nadia.

– Neelegant de devreme, mărturisesc. Pe la șapte seara, maximum șapte și cinci. Cu toate celebritățile prezente acolo, nu voiam să pierd o secundă.

– Și cel care v-a parcat mașina a fost Peter Mullen?

– Da.

– Sunteți absolut sigură, doamnă Powell?

– Absolut. Era... de neuitat.

Alper s-a duse la pupitru de unde a luat un dosar și s-a apropiat de scaunul judecătoresc.

– Aș dori să supun curții spre examinare declarații scrise date de trei dintre cei care au lucrat alături de Peter Mullen în acea seară. Ei au declarat că decedatul a ajuns la muncă cu cel puțin patruzeci de minute mai târziu. În consecință, era imposibil ca el să-i fi parcat doamnei Powell sau oricui altcuiva mașina înainte de ora șapte și patruzeci de minute.

Cei adunați au început din nou să se agite. Șoaptele s-au întețit. Oamenii erau iritați.

– Aveți vreo explicație pentru această discrepanță, doamnă Powell? a întrebat judecătorul.

– Am crezut că el mi-a parcat mașina, domnule judecător. Bănuiesc că e posibil să-l fi văzut în alt moment al petrecerii. Arăta foarte bine. Poate că de aceea figura lui mi s-a întipărit atât de bine în minte.

Sala fremăta atât de tare când Nadia Alper s-a întors la locul ei, încât Lillian a trebuit să izbească tare cu ciocănelul și să ceară din nou liniște.

– Alper asta are ceva vână, mi-a decretat Mack în ureche. Am să consider runda asta drept una câștigătoare.

Capitolul 57

Era de-a dreptul chinuitor.

Voiam să fiu eu cel care se ocupă de examinarea martorilor, să obiectez la fiecare frază scoasă de Bill Montrose, mă scotea din minți atitudinea lui blazată, până și afurisitul lui de sacou albastru de cașmir și pantalonii cenușiu-metalic. Arăta de parcă se pregătea să meargă la Bath & Tennis Club de îndată ce problema asta neînsemnată se va fi rezolvat.

Următorul martor al lui Montrose era domnul doctor Ishier Jacobson, care demisionase din postul de medic legist la Los Angeles în urmă cu zece ani, când descoperise că se poate descurca de cinci ori mai bine ca martor expert.

– Domnule doctor, cât timp ați funcționat ca medic-șef legist în cadrul spitalului Cook Claremont din Los Angeles?

– Douăzeci și unu de ani, domnule.

– Și în această perioadă, doctore, cu aproximație, cam câte victime înecate ați examinat?

– O droaie, o spun cu regret. În Los Angeles, plajele sunt foarte multe și foarte pline de surferi. Atât timp cât am lucrat acolo, am făcut autopsia a peste două sute de cadavre de înecați.

Montrose i-a zâmbit judecătorului, apoi doctorului Jacobson.

– Deci nu exagerez cu nimic afirmând că ăsta e un domeniu în care dumneata ai un nivel de expertiză excepțional.

– Tind să cred că am examinat mai mulți înecați decât orice alt medic legist din Statele Unite.

– Și care au fost concluziile dumneavoastră în cazul morții lui Peter Mullen?

– În primul rând, că s-a înecat. În al doilea, că moartea a survenit fie ca urmare a unui accident, fie a unei sinucideri.

Știam cât de ușor poate fi cumpărat un martor expert. Dacă clientul își poate permite, întotdeauna poate avea o altă opinie care să contrazică puternic orice obține acuzarea. Amânarea, acest artificiu al avocaților, pare un pic nefericită când victima omorului este propriul frate.

– Cum explicați starea cadavrului, domnule doctor Jacobson? Fotografiile făcute decedatului odată adus de valuri pe mal arată faptul că era plin de contuzii și se speculează că a fost bătut.

– După cum știți, în acel weekend asupra orașului se abătuse o furtună. Cu asemenea valuri, un cadavru plin de contuzii este o regulă, nu o excepție. Am examinat zeci de înecați. Credeți-mă, arătau cel puțin la fel de bătuți ca Peter Mullen. Unii chiar mai rău.

– Ăsta mănâncă rahat cu lingura, spuse Hank, aplecându-se spre noi. Omul ăsta e dezgustător. Cumpărat și plătit pentru asta.

Montrose și-a continuat șarada. Dezgustător și el.

– După cum știți, v-am rugat să prezentați câteva fotografii ale unor astfel de victime pentru a vă ilustra depoziția. Sunteți amabil să le arătați Curții, doctore Jacobson?

Jacobson a ridicat două fotografii, iar Montrose, ca și cum nu le-ar mai fi văzut înainte, se înfioră.

– Ambii surferi erau cam de vârsta domnului Mullen, a spus. După cum puteți vedea, prezintă aproape la fel de multe contuzii ca domnul Mullen și, după câte știu, condițiile climaterice nu erau nici pe departe atât de severe.

Montrose a dus fotografiile judecătorului, care le-a așezat lângă declarația primită de la Alper.

– Ați mai găsit ceva prin arhive care să aducă puțină lumină în acest tragic deces? a întrebat Monty.

Jacobson a dat din cap.

– Autopsia a scos la iveală urme semnificative de marijuana în sânge, trebuie să fi fumat una, poate chiar două țigări cu marijuana cu puțin timp înainte de a intra în apă.

– Domnule judecător, l-a întrerupt Alper, acest efort nerușinat de a păta reputația *victimei* se face încă din ziua în care aceasta a decedat. Când oare va înceta?

– Rugămintea mea, doamnă Alper, spuse judecătorul, este să luați loc și să așteptați să vină rândul dumneavoastră.

– În ce măsură consumul de marijuana poate fi relevant, domnule doctor? a întrebat Montrose.

– Studii recente au arătat că, imediat după ce se consumă marijuana, riscul unui atac de cord crește dramatic. Adăugați la asta o temperatură a apei de mai puțin de cinci grade, și devine astfel o posibilitate de luat în seamă. Consider că exact asta i s-a întâmplat și lui Peter Mullen.

– Vă mulțumesc, domnule doctor Jacobson. Nu mai am întrebări.

Capitolul 58

Era deja prea mult pentru mine. Să fi fost în locul procurorului, l-aș fi interogat pe doctorul Jacobson până în pânzele albe. L-aș fi pus să spună Curții câte zile de mărturie expertă au fost trecute pe nota de plată de la Nelson, Goodwin & Mickel în ultimii cinci ani (patruzeci și opt), cât făcea în medie pe zi (șapte mii cinci sute de dolari) și cât i se dădea zilnic pentru cheltuieli (trei sute de dolari), precum și numele restaurantului lui preferat din New York (Gothtam Bar & Grill, cel cu cele mai scumpe aperitive, printre care un medalion de vițel la patruzeci și opt de dolari porția).

Ca să intru în detalii, l-aș fi întrebat dacă aceste patruzeci și opt de zile l-au calificat pentru planul de pensii la Nelson, Goodwin & Mickel (nu), dacă a reușit să-și păstreze bonusul (nu, de asemenea) și dacă a emis vreodată vreo opinie expertă alta decât cele pentru care a fost plătit (bineînțeles că nu).

Nadia Alper a ales să nu adreseze aceste întrebări dure. Poate că s-a gândit că Lillian ar fi întrerupt-o. Poate s-a gândit că, pe cât de repede aducem și noi expertul nostru în boxă, pe atât mai bine. Oricare i-ar fi fost motivele, indignarea justificată a întregii săli s-a intensificat, moment în care a chemat-o ca martor pe Jane Davis.

Cel puțin urma să auzim o mărturie care nu fusese cumpărată, iar oamenii din Montauk aveau să îl asculte pe unul de-al lor. De asta luam parte la această anchetă – să mai auzim și adevărul.

Până și Nadia Alper părea mai optimistă când a pus întrebarea:

– Doamnă doctor Davis, vă rog să ne confirmați rolul dumneavoastră în această investigație.

– Sunt medicul patolog de la Spitalul Huntington și medic legist șef pentru Suffolk County, a spus Jane.

– Deci, spre deosebire de doctorul Jacobson, dumneavoastră chiar ați examinat cadavrul lui Peter Mullen, corect?

– Da.

– Cât timp ați consacrat acestei examinări?

– Peste șaizeci de ore.

– Nu e cumva mai mult decât se obișnuiește?

– Am crescut în Montauk și cunosc familia Mullen, așa că am făcut o cercetare extrem de minuțioasă, a spus Jane.

– La ce probe v-ați gândit?

– Pe lângă un examen fizic amănunțit al cadavrului, am făcut multiple radiografii, am prelevat și am comparat țesut pulmonar.

– Iar concluzia raportului, pe care-l țin acum în mână, este că domnul Mullen nu s-a înecat deloc, ba dimpotrivă, a fost omorât în bătaie. Citez din raportul dumneavoastră: „Moartea lui Peter Mullen este rezultatul multiplelor lovituri la ceafă și cap, lovituri date cu pumnii, picioarele sau alte obiecte necontondente. Expunerea la raze X arată două vertebre complet secționate, iar gradul de decolorare al țesutului pulmonar indică faptul că victima a încetat să mai respire cu mult timp înainte de a lua contact cu apa".

– Acestea au fost concluziile mele, a recunoscut Davis, care părea nervoasă și trăgea adânc aer în piept. Însă ca

urmare a unor investigații ulterioare și cu aportul bogatei experiențe a domnului doctor Jacobson, am ajuns la concluzia că aceste prime opinii au fost incorecte, că evidența indică înecul. Realizez acum că judecata mea a fost influențată de relațiile apropiate pe care le aveam cu familia decedatului.

Davis făcea acea declarație năucitoare cu o voce gâtuită și părea că se face mică, mică în boxa martorilor. Alper gesticula aiurea, mută. Nici mie nu-mi venea să cred. Nici oamenilor din sală. Toată lumea dădea din cap a neîncredere.

– Cât ți-au dat aștia, dragă? a întrebat o femeie al cărui băiat fusese coleg de clasă cu Peter.

– Sper că mai mult decât i-au dat doctorului Jacobson, a strigat Bob Shaw, care deținea un magazin de delicatese pe Main Street. El nu trebuia să-și vândă prietenii.

– Las-o în pace, s-a auzit într-un sfârșit glasul lui Macklin. Au fost la ea. Au amenințat-o. Ce naiba, se vede de la o poștă.

Lillian a izbit cu ciocănelul cerând liniște, dar văzând că n-are nici un efect, a anunțat o pauză de o oră.

În confuzia iscată, Jane Davis părăsise deja boxa martorilor. Am fugit afară, dar mașina ei demara de pe aleea din spate.

Capitolul 59

Eu și Mack am ieșit clătinându-ne din sala de gimnastică pe durata pauzei. Ajunși în parcare, ne-am prăbușit pe o bancă micuță. Mă simțeam de parcă tocmai o încasasem din nou, numai că ciomăgeala asta era mai nasoală decât celelalte.

– Probabil ai învățat mai multe în ultimele două ore decât în doi ani la facultatea aia a ta de drept, a spus Mack. Asta dacă cei de acolo nu oferă stagii de practică în cumpărarea martorilor, mită și intimidare corporală. Poate ar trebui.

Mack contempla încântătoarea dimineață de august și scuipă între ghetele lui negre lipsite de formă. Din multe puncte de vedere, asta era o scenă idilică. O școală mică și drăguță, bine întreținută, cu terenuri de sport verzi. Era genul de loc unde televiziunile trimiteau câte o echipă cu camera de filmat în dimineața alegerilor. Captarea pitorescului mașinii democratice la lucru. Filmarea localnicilor umplând sala de gimnastică a micii școli a orășelului cu ghetele lor grele, intrând în spatele cortinei ca să-și exprime liber votul.

Când vii într-o asemenea sală de gimnastică într-o dimineață ca asta, îți dai seama că se întâmplă ceva, ceva ce nu poate fi catalogat drept drăguț sau idilic, și în nici un

caz democratic. *E vorba de Marea Minciună, Zgomotul Alb, Rețeaua.*

Marci ne-a reperat și a venit la noi ca să fumeze o țigară.

– Tipii ăștia din New York nu iau prizonieri, nu-i așa? a spus, scoțându-și pachetul de țigări.

Am clătinat din cap.

– Ești sigur? E o zi demențială pentru un obicei care zice-se scurtează viața, a adăugat ea.

Pe vremuri, de fiecare dată când mă uitam la locul ăsta de parcare, era de obicei gol, cu excepția unui rând modest de mașini care aparțineau profesorilor. Privindu-l acum, am văzut un Mercedes învârtindu-se ușurel pe asfalt. Lung și argintiu, cu ferestre negre, s-a oprit la douăzeci de metri de noi.

Niște oameni solizi în costume negre au coborât din față. S-au grăbit să deschidă ușile din spate.

Într-o fulgerare de picioare albe, lungi, și păr blond, a coborât Dana. Își pusese pe ea o rochie de culoare închisă și, nu puteam nega, arăta la fel de bine ca întotdeauna. Pe partea cealaltă a mașinii a apărut tatăl ei. Și el arăta extraordinar. Atotputernic și atotștiutor. A luat-o de mână și, flancați în față și în spate de bodyguarzi, au intrat în sala de gimnastică.

– Ia te uită, fosta ta prietenă, a spus Mack. Probabil că am judecat-o greșit, căci iată că a venit în sprijinul tău și al fratelui tău.

Capitolul 60

Marci și-a stins țigara și i-am urmat pe Neubaueri cu bodyguarzi cu tot înapoi în sala de gimnastică. Judecătorul Lillian încerca să facă ordine în sală. A lovit cu ciocănelul de câteva ori și localnicii din Montauk au pus capăt discuțiilor lor amare și și-au târșâit picioarele până la scaunele lor de metal.

Tocmai se așezau când Montrose a chemat-o pe Dana Neubauer în boxa martorilor. Mi s-a strâns stomacul.

– Dumnezeule mare, a bolborosit Mack. Ce are de spus?

Dana s-a îndreptat solemnă spre boxă. După cum am mai spus, era foarte atrăgătoare. Acum îmi dau seama că arăta și foarte cu dare de mână, serioasă și complet credibilă.

– L-ai cunoscut pe decedat, Peter Mullen? a întrebat Montrose.

– Da, chiar foarte bine.

– De cât timp?

– Vin aici în fiecare vară de douăzeci și unu de ani. L-am cunoscut pe Peter și pe restul familiei lui mai demult.

– Îmi pare rău că trebuie să te întreb asta, Dana, dar ai fost vreodată implicată într-o relație intimă cu Peter Mullen?

Dana a dat din cap.

– Da.

S-a auzit un murmur, dar sala se gândea încă la celelalte mărturii. Știam deja despre Peter și Dana, dar mă scotea din minți s-o aud în plin proces.

– Cât timp a durat relația? a întrebat el.

– Aproape șase luni, a spus Dana, răsucindu-se în scaunul devenit inconfortabil.

Montrose a oftat, ca și cum și lui îi era la fel de greu ca și Danei.

– Erați împreună când a murit?

„O, Doamne, mă gândeam, e din ce în ce mai urât."

– Tocmai ne despărțiserăm, a spus Dana, privind în direcția mea.

Știam că mințea. Cel puțin, așa credeam. Dar când am încercat să-i prind privirea, se uită înapoi la Montrose.

– Când v-ați despărțit, mai exact? a întrebat el. Știu cât de greu trebuie să-ți fie.

– În seara aceea, a spus Dana cu un suspin dramatic, în seara cu petrecerea.

– Ce femeie minunată ai acolo, Jack, a zis Mack, fără să-mi arunce măcar o privire.

Dana s-a uitat la mine temătoare și a început să plângă încetișor. I-am întors privirea îngrozit. Cine era femeia asta din boxă? Era oare *vreun dram de adevăr* în spusele ei?

– Peter a primit vestea despărțirii destul de rău, a rezumat ea. Parcă o luase razna. A spart o veioză. a dărâmat un scaun și s-a repezit afară. Mi-a telefonat o oră mai târziu și mi-a spus că fac o mare greșeală, că noi doi eram făcuți unul pentru celălalt. Știam că era supărat, dar nici o clipă nu m-am gândit că va face ceva necugetat. Nici unul dintre cei care l-au cunoscut nu s-ar fi gândit la una ca asta. Se purta mereu ca și cum nimic nu l-ar doborî. Evident, m-am înșelat. Îmi pare așa de rău pentru ce s-a întâmplat.

Apoi Dana și-a lăsat capul în mâini și a început să plângă cu sughițuri.

– Bravo! a strigat Gidley din spate. Bravissimo!

Apoi a sărit în picioare și a început să aplaude frenetic jocul Danei demn de o mare actriță.

Capitolul 61

Odată, un bun prieten de-al meu a petrecut o vară ca stagiar la un post de televiziune de știri din New York. Șeful echipei îl plăcea și i-a destăinuit la o bere secretul succesului în direct. „Totul în afacerea asta este sinceritatea. Odată ce ai învățat să te prefaci sincer, restul e foarte ușor."

Barry Neubauer a fost următorul martor. Specialitatea lui Neubauer nu era fabricarea empatiei, ci proiecția propriului statut. Fiecare detaliu sub care se prezenta, de la croiala costumului gri și scrâșnitul maxilarului, până la părul lui grizonant întărea mesajul că acolo se afla un bărbat căruia trebuia să i te subordonezi.

– Domnule Neubauer, a început Nadia Alper, după spusele unui barman care aranja barul la dumneavoastră acasă în după-amiaza de dinaintea petrecerii, dumneavoastră și doamna Neubauer v-ați angajat atunci într-o dispută lungă și nu tocmai elegantă. Ne puteți spune care a fost motivul acestei dispute?

– Îmi amintesc într-adevăr de o ciorovăială, a spus Neubauer ridicând din umeri, dar nu cred să fi fost o dispută serioasă. Drept urmare, nici nu-mi aduc bine aminte despre ce era vorba. Probabil din cauza agitației de dinainte de petrecere. Bănuiesc că barmanul în chestiune nu știe ce înseamnă să fii căsătorit de douăzeci și șase de ani.

– V-ar reveni memoria, domnule Neubauer, dacă v-aș spune că același barman v-a auzit pronunțând numele Peter Mullen de câteva ori în cursul disputei, însoțit de multe ori de un cuvânt obscen?

Neubauer s-a încruntat, forțându-se să-și aducă aminte incidentul.

– Nu, îmi pare rău. Nu-mi pot imagina nici o situație în care numele lui să apară în vreo dispută dintre mine și Campion. Peter Mullen a fost un prieten al familiei de când mă știu. Privim moartea lui, oricare ar fi fost circumstanțele, ca pe un fapt extrem de tragic. Am transmis condoleanțele noastre familiei îndoliate. L-am vizitat pe fratele lui mai mare, Jack, la firma de avocatură unde a lucrat și am vorbit cu el pe îndelete.

Ca martor, Neubauer avea ceea ce poate fi descris drept postura perfectă. Poziție dreaptă, privire directă, voce profundă și un discurs rațional, toate combinate astfel încât să creeze senzația unei credibilități absolute. Să judeci ce spunea ca nefiind adevărat părea cinic și conspirativ.

Alper a insistat. Spre meritul ei, nu părea intimidată de el.

– Ați putea să ne spuneți cu ce v-ați îndeletnicit în ziua morții lui Peter Mullen?

– Am rezolvat niște treburi dimineața, apoi am jucat golf pe rupte la Maidstone toată după-amiaza. Apoi eu și Campion ne-am pregătit pentru petrecere.

– Ne puteți spune ce făceați pe la ora zece și jumătate în acea seară, ora la care a murit Peter Mullen?

– Eram în biroul meu de la etaj și vorbeam la telefon, a spus Neubauer fără nici o urmă de ezitare. Asta îmi amintesc perfect.

Nadia Alper a clătinat din cap a surpriză. Așa am făcut și eu și cu Mack.

– Există vreun motiv pentru care vă amintiți atât de bine un telefon, dar nu și disputa cu soția?

Nimic nu părea să-l atingă pe Barry Neubauer.

– În primul rând, a fost un telefon care a durat foarte mult timp, un pic mai mult de o oră. Îmi amintesc chiar că mă simțeam puțin vinovat că-mi neglijez musafirii.

– Pentru că e o ființă umană căreia îi pasă, a spus Macklin printre buze.

– Aveți dovada că această convorbire telefonică a existat?

– Da, am adus cu mine o copie a facturii telefonice. Arată o convorbire de șaptezeci și patru de minute, de la ora zece și trei minute până la unsprezece și șaptesprezece minute seara. Neubauer i-a dat factura lui Alper.

– Ne puteți spune cu cine vorbeați, domnule Neubauer? a întrebat Alper.

Neubauer a ezitat puțin și imediat Montrose a început să latre.

– Obiecție.

Cei doi avocați și-au îndreptat privirile spre Lillian.

– Se respinge, a spus judecătorul. Vă rog să răspundeți la întrebare.

– Robert Crassweller Junior, spuse Neubauer.

Urma unui zâmbet i-a străbătut fața.

– Procurorul general al Statelor Unite, a adăugat.

Acest răspuns epuiză și ultima picătură de energie și de tensiune din sală. Câțiva se ridicară și părăsiră încăperea, ca și cum ancheta era un joc pe o insulă care tocmai se scufundase. Barry Neubauer trecea neatent în revistă auditoriul. Când a ajuns la mine, mi-a oferit un zâmbet leneș. *Ora dedicată amatorilor s-a încheiat, băieți.*

După alte câteva întrebări, Nadia Alper l-a lăsat să plece pe Neubauer. Apoi avocații au informat Curtea că prezentaseră toată listă de martori.

Judecătorul Lillian și-a aranjat ritualic cutele robei înainte de a se adresa sobru Curții.

– În mod normal, a spus Lillian, aș amâna decizia până mâine-dimineață. În acest caz însă, nu mă găsesc la nimic care să necesite timp de gândire. Concluzia acestei anchete este că pe data de douăzeci și nouă mai, Peter Mullen s-a înecat ca urmare a unui accident sau a unei sinucideri. Această anchetă judecătorească este încheiată, iar Curtea se retrage.

Capitolul 62

Curtea s-a retras în jurul orei 16.40. Când am ajuns la Shagwong era 17. M-am așezat pe un scaun în fundul barului și l-am rugat pe Mike să-mi toarne șase pahare de Jameson.

Fără să se mire, a luat niște pahare și, cu o precizie îndelung șlefuită, le-a aliniat și le-a umplut.

– Fac eu cinste, a spus.

– Aș fi cerut șapte dacă știam, i-am răspuns. Am zâmbit pentru prima dată în ziua aceea.

Mike mai aduse un pahar pe care-l umplu.

– Glumeam.

– Și eu.

În timp ce Mike turna în pahare doctoria irlandeză, mi-am amintit micul zâmbet îngâmfat pe care Montrose mi-l fluturase la ieșirea din sala de judecată. Era mai mult silă decât bucurie. De ce, părea că întreabă, eram singurul din sală care nu putea înțelege că justiția nu e nici mister, nici aruncare de zaruri, ci o chestie care se cumpără? Cheltuiește-ți banii cu cap și discret, și ești liber. Așa stăteau lucrurile în America zilelor noastre. Sau, cine știe? Poate așa a fost mereu.

Pentru următoarele două ore am muncit îndelung de la un capăt la altul al mesei. Am dat pe gât câte un pahar pentru fiecare martor cumpărat. Am ridicat un pahar pentru

Tricia Powell, fără îndoială Angajatul Lunii la Mayflower, altul pentru bunul doctor Jacobson, magicianul legist din Los Angeles. Sau cum îl descria Mack, „o curvă cu o acreditare".

Fosta mea drăguță, Dana, a bifat două pahare de Jameson. Primul pentru că a venit tocmai hăt din Europa numai pentru că îi era dor de mine. Al doilea pentru interpretarea ei demnă de Oscar din acea după-amiază.

Nerecunoscând aproape pe nimeni în jur, am sorbit și am fiert până când furia acumulată a izbucnit. Cred că asta s-a întâmplat pe undeva pe la al doilea pahar dedicat Danei și al patrulea dat pe gât în patruzeci de minute.

Cu toate că nu eram chiar cel mai de încredere martor al acelor momente, îmi aduc aminte cum Fenton și Hank au venit și cum m-au luat de după umeri, dar simțind că nu era momentul îmbrățișării de grup m-au lăsat să-mi administrez singur medicamentul. Încercau și ei cum puteau mai bine să facă exact ce trebuie.

Când m-am gândit la numărul de pahare, aveam în minte și unul pentru Jane Davis, dar când a venit rândul ei mă simțeam mai degrabă îngrijorat pentru ea decât furios. Întorcându-mă de la toaletă, m-am oprit la telefonul din bar și i-am lăsat un mesaj destul de incoerent pe robot.

– Nu e vina ta, Jane, am strigat ca să acopăr zgomotul de fond, ci a mea. N-ar fi trebuit niciodată să te implic în rahatul ăsta.

Atunci l-am văzut pe nimeni altul decât pe Frank Volpi. Stătea în spate așteptând să termin de vorbit la telefon.

– Felicitări, boule, a spus. Apoi a rânjit și a plecat înainte să pot da pe gât un pahar.

Înapoi la bar, am închinat pentru Frank. Fusese acolo de la început, și jucase comedia fără greșeală.

– Volpi, am spus, și am ras o dușcă.

Numărul șase era pentru însuși Barry Neubauer. Râul de whisky îmi mângâiase coarda poetică și am născocit un cuplet cu această ocazie. *Neubauer Barry, secătura serii.*

Ăsta trebuia să fie ultimul, dar, mulțumită lui Mike, mai aveam încă un glonț de argint sclipitor pe țeavă. Mă temeam că trebuie să beau pentru ceva vag și amorf ca, de pildă, Sistemul. Apoi m-am gândit la procurorul general Robert Crassweller Junior. Cu toate că meritul era al lui Montrose, cum a pregătit el marele knockout de final cu falsa lui obiecție. Câtă eleganță pompoasă. A strunit-o pe Nadia Alper ca pe un Stradivarius. Câtă clasă! Ce învingător!

După ultimul toast, nu mai puteam să merg drept. Ca s-o zic p-aia dreaptă, toată încăperea se învârtea cu mine. Am tratat problema cu vreo două beri. Cui pe cui se scoate. Apoi am încercat de câteva ori să-i las lui Mike un bacșiș de patruzeci de dolari. Mi l-a tot vârât înapoi în buzunarul de la cămașă până când într-un sfârșit m-am rostogolit afară pe ușa barului.

Două străzi mai încolo, m-am oprit la un telefon public și am sunat-o pe Jane din nou. Privirea aia terifiată a ei nu-mi ieșea din cap. Plănuiam să las o versiune ceva mai inteligibilă a primului meu mesaj când mi-a răspuns.

– E în regulă, Jane, am spus.

– Nu, nu e deloc în regulă. Of, Doamne, Jack. Îmi pare rău. *Îmi pare rău.* M-au căutat acasă.

– N-ar fi fost oricum un verdict diferit.

– Și ce!

Era isterică.

Patru turiști de weekend trecură pe lângă mine și intrară într-un Saab decapotat.

– Jane, trebuie să-mi juri că n-ai să faci nimic periculos.

– Fii pe pace. Dar există un lucru pe care trebuie să ți-l spun. Nu ți-am spus înainte, pentru că nu vedeam ce rost ar avea. Când i-am făcut testele alea lui Peter, am făcut de asemenea și analize de sânge. Jack, fratele tău era infectat cu HIV.

Capitolul 63

Plimbarea de trei kilometri și briza oceanului mi-au prins bine. Când am trecut de parcarea dinspre plaja Ditch Plains și am traversat pajiștea jilavă din fața casei, eram aproape treaz.

Am văzut ceva pentru care voi fi veșnic recunoscător. Stând pe verandă cu spatele la intrare, într-unul dintre puloverele mele vechi se afla Pauline.

Era aproape 20.30. Strada și peluza erau acoperite de un strat subțire de brumă. Poate părea o comparație ciudată și habar n-am de ce mi s-a năzărit asta, dar văzând-o pe Pauline blocându-mi intrarea în casă m-am gândit la Gary Cooper așteptând răbdător în stradă în *High Noon*[1]. Era ceva în legătură cu nemișcarea și cu zâmbetul ei care spunea: „Iată-mă, ce ai de gând să faci în acest sens?"

– Ești o binecuvântare pentru doi ochi obosiți, Pauline.

– Și tu, Jack. Am fost și eu în sala de sport azi. Apoi am condus spre oraș. Apoi m-am întors aici. Nebunie curată, nu? Nu încerca să negi.

– Ai făcut ceva teribil care l-a determinat pe Mack să te dea afară din casă?

---

[1] Western american, realizat în 1952, regizat de Fred Zinnemann, cu Gary Cooper și Grace Kelly, în care șeriful unui oraș este pus în situația de a lupta de unul singur împotriva unei bande de ucigași. (n.tr.)

– Nu.

– Voiai doar să iei o gură de aer?

– Nu.

– Măcar sunt pe aproape?

– Nu.

În general, prea multe nu-uri nu-s bune, dar astea erau pe atât de bune pe cât pot fi nu-urile. M-am așezat pe dalele de piatră și m-am sprijinit de ușa roșie de lemn a casei noastre. I-am atins brațul Paulinei. Am simțit o furnicătură. Mi-a luat mâna într-a ei, și mi s-a uscat gura.

– Dar când am vorbit cu Macklin, ceva mi-a apărut foarte clar, a șoptit ea.

– Ce anume, Pauline? am șoptit la rândul meu.

– Cât de mult țin la tine.

Am privit-o din nou și am făcut ceea ce probabil voiam să fac de mult timp. Am sărutat-o ușor pe gură. Buzele îi erau moi și se mulau perfect pe ale mele. Am rămas așa un dulce moment apoi ne-am retras privindu-ne.

– A meritat așteptarea, am spus.

– N-ar fi trebuit să aștepți, Jack.

– Promit că n-o să mai aștept așa de mult pentru următorul.

Am început să ne sărutăm iarăși și nu ne-am mai oprit.

Acum apreciez faptul că pentru aceia dintre voi care m-au urmărit până acum nu e nimic prea surprinzător în această evoluție romantică a lucrurilor. Probabil vă așteptați la asta. Eu însă nu.

Nu până am traversat peluza din fața casei în acea noapte. Nu pentru că nu aș fi vrut să se întâmple. Mi-am dorit să se întâmple așa din primul moment în care Pauline a intrat în micul meu birou. Doream lucrul ăsta atât de mult, încât mă temeam până să și sper.

– Ești un om bun. Și foarte plăcut, spuse Pauline în timp ce ne îmbrățișam pe peluza din fața casei.

– Să nu mi-o iei în nume de rău.

– N-am s-o fac. Mi-a arătat o pătură pe care o luase cu ea din casă. Hai să mergem pe plajă, Jack. Mai e ceva ce vreau să fac cu tine, și asta tot de mult timp.

PARTEA A PATRA

ABSOLVENTUL

Capitolul 64

Soarele împrăștiindu-și razele peste Queens și East River poate că nu creează aceeași simfonie ca răsăritul lui din Atlantic, dar nici imaginea asta nu este de lepădat. Nici faptul că am reușit să mă apropii și să-mi strecor brațul în jurul Paulinei care dormea liniștită alături de mine nu era. Mă gândisem eu că ne-ar sta bine împreună, dar habar n-aveam că ne putea fi atât de bine. Pentru prima oară în viață eram îndrăgostit.

La sfârșitul verii, l-am abandonat pe Mack în Montauk și m-am mutat cu Pauline pe B. Street. În fiecare zi a următoarelor cinci luni am luat metroul spre centrul Manhattanului ca să îndeplinesc condițiile de obținere a unei diplome la Facultatea de Drept Columbia.

Cu toate că vara aceea îmi domolise entuziasmul pentru practicarea avocaturii, nu făceam o treabă de mântuială. Mânat de furie și dezgust la fel cum alți colegi de-ai mei erau motivați de ambiție, am muncit mai mult decât niciodată. Ancheta judecătorească îmi dezvoltase în mod pervers o înclinație către litigii și am studiat *Tehnici de pledoarie* de Thomas Mauet ca și cum ar fi fost Biblia. Am făcut la fel cu *Drept Constituțional* și *Cazuri și probe ca dovezi.*

Am muncit atât de mult și la celelalte lucrări de la cursuri, încât, atunci când s-au afișat notele finale, am aflat că absolvisem al treilea din grupa mea.

Cu toate că perspectivele de obținere a unei slujbe erau incerte, m-am gândit că meritam o pauză. Așa că, în timp ce alți studenți în anul trei se băteau pentru poziții de asociați la firme de avocatură de prestigiu sau studiau pentru intrarea în barou, eu mă bucuram de viață la East Village. Era un loc potrivit pentru cultivarea sufletului, care-i permitea unui bărbat de douăzeci și nouă de ani furios și supraeducat să înțeleagă ce trebuie făcut mai depare.

Starea mea de spirit întoarsă pe dos a fost echilibrată de un e-mail primit de la Huntsville, Texas. Mudman se hotărâse să dea curs ofertei mele de a menține legătura. Îmi trimise vești crunte, cum că premisele efectuării analizelor ADN în vederea unei rejudecări erau minime. Nimic însă din ce-mi spusese nu mă pregătise pentru conținutul celei de-a doua misive primite de la el.

Tocmai se stabilise data execuției.

Capitolul 65

Prima oară când l-am văzut pe Mudman, era într-o dimineață amarnic de friguroasă de februarie. Era cu puțin timp înainte să fie condamnat la moarte de statul Texas. Eram despărțiți de geamul de plexiglas care separa camera de unde puteai privi de camera unde urma să fie executat.

Eu și Pauline zburaserăm cu avionul la Dallas în dimineața de dinainte și închiriaserăm o mașină cu care am ajuns în Huntsville după o călătorie de trei ore. În ultimul minut, funcționarii închisorii au revocat permisiunea vizitelor private. Din vreme ce eram pe lista de vizitatori privați ai lui Mudman, ne era permis să asistăm la execuție.

Împreună cu sora uneia din bunicile lui Mudman și cu un și mai vârstnic reporter care stăteau lângă noi pe o banchetă cu trei scânduri, l-am văzut pe Mudman când a fost adus în scaunul lui cu rotile în camera de execuție, cu câteva minute înainte de ora opt dimineața.

Mudman stătuse în secția închisorii rezervate pentru condamnații la moarte douăzeci de ani. O viață de om. Ultima fotografie pe care am văzut-o cu el, fost angajat la un bar, însărcinat cu înlăturarea scandalagiilor, data de aproape douăzeci și unu de ani deja, și chiar dacă încă era un bărbat masiv care cântărea cam o sută treizeci și cinci de kilograme, arăta îmbătrânit înainte de vreme. Părul și barba îi încărunțiseră. O artrită degenerativă care-i atacase

șoldurile îl imobilizase într-un scaun cu rotile în urmă cu trei ani.

La sosirea custodelui și a preotului, un supraveghetor i-a pus lui Mudman niște ochelari pentru citit. Apoi gardianul a ridicat o bucată de hârtie la nivelul pieptului lui Mudman. Cu toate că era sedat, a început să citească.

– Această închisoare precum și guvernul care mă reprezintă, a rostit cu o voce surprinzător de exaltată, mi-au luat deja cei mai frumoși ani din viață. În această dimineață îmi vor lua și ceea ce mi-a mai rămas. Vor comite o crimă. Dumnezeu să aibă milă de sufletele lor.

Și-a întors capul și m-a văzut în rândul din față. Mi-a trimis un zâmbet recunoscător de o blândețe care m-a mișcat profund. A trebuit să-mi înghit un suspin, moment în care Pauline m-a luat de braț.

Următoarele minute au fost de coșmar. În vreme ce rafale reci de ploaie bombardau acoperișul, preotul a început să cânte Psalmul 23. Apoi gardienii l-au săltat pe Mudman din scaun pe brancardă.

Fragilitatea lui de om cărunt, scaunul cu rotile al închisorii și blândețea exersată a gardienilor creau impresia înșelătoare că eram martorii unei proceduri medicale care avea să însănătoșească un om bolnav. Această impresie a fost întărită de apariția unui infirmier care a pus un manșon alb în jurul brațului viguros al lui Mudman. A găsit vena, a curățat zona cu un tampon, apoi a injectat un intravenos.

Când custodele, un om cu o alură surprinzător de blândă, trecut de cincizeci de ani, a văzut că injecția a fost făcută, a ridicat brațul drept. Asta semnala administrarea primei doze de otravă.

Treizeci de secunde mai târziu, a ridicat din nou brațul, ordonând administrarea clorurii care urma să-i curme viața lui Mudman.

Pe toată durata procesului, ochii lui Mudman au rămas fixați asupra mea. În ultima lui scrisoare, m-a rugat să-i fiu martor la execuție. Mă voia acolo ca să poată privi într-o pereche de ochi care-l știau nevinovat. Am făcut tot ce mi-a stat în putință să fiu demn de privirea lui oțelită.

În ultimul lui minut de viață, Mudman a încercat să cânte începutul unui vechi cântec semnat Allman Brothers, care-i plăcuse încă de pe vremea când era copil.

Să mergem la țară, iubito,
Vrei să mergem la țară?

Cumva, reuși să-l fredoneze.

În cele din urmă, clorura l-a doborât. Expira aerul din plămânii lui uriași atât de violent, ca și cum ar fi primit un pumn. S-a aplecat în față atât de mult, încât ochelarii i-au căzut pe podea.

Medicul închisorii l-a declarat mort prin execuție ordonată de stat la ora 8.17 a.m.

Eu și Pauline am părăsit închisoarea în tăcere. Mă simțeam găunos și lipsit de valoare. Eram într-o stare aproape la fel de jalnică ca în noaptea în care l-am văzut pe Peter pe plajă. Simțeam că i-am dezamăgit pe amândoi.

– Omul ăsta era nevinovat, i-am spus Paulinei mergând înapoi cu mașina spre Dallas. Iar Barry Neubauer este un criminal. Trebuie să-l înfundăm cumva pe nenorocit. O doză de clorură i-ar prinde bine.

S-a apropiat de mine și mi-a luat mâna într-a ei cu blândețe. Apoi a început să cânte foarte încet:

Să mergem la țară, iubito,
Vrei să mergem la țară?

Capitolul 66

Într-o dimineață de marți, la începutul lunii mai am căzut în aceeași rutină contemplativă pe care o cizelam încă de la întoarcerea din Texas. Am ieșit să cumpăr ziarele, am făcut niște cafea pentru Pauline și am îmbrățișat-o înainte să plece la noua ei slujbă la mica firmă de avocatură MacMilan & Hart. Apoi, după douăzeci de minute de flotări și scârțâituri pe covorul din sufragerie, am ieșit afară.

Mai întâi, m-am întâlnit cu Philip K, fost redactor-șef la o revistă. Fost dependent de heroină în cură de dezintoxicare și tratament ambulatoriu cu metadonă, Philip avea o mică afacere cu cărți vechi și-și petrecea timpul la o măsuță pentru jocul de cărți situată în colțul de nord al parcului Thompson Square. Estet și snob, Philip vindea numai cărți pe care le considera demne de a fi citite. În multe dimineți nu găseai pe masă mai mult de trei, patru volume ferfeniță.

În acea dimineață, Philip făcea reclamă unui volum broșat, pătat de cafea, numit *Câinii nopții.* I-am dat pe el cât cerea și l-am băgat în buzunarul din spate oprindu-mă într-un restaurant pe Second Avenue, unde am început să-l citesc stând la o tejghea în fața unei cafele și a unei pâinițe nedospite.

Cu toate că nu aveam cercei și tatuaje, mă transformam, subtil ce-i drept, într-un adevărat locuitor din East

Village. Începuseră să-mi placă plăcintele și clătitele și alte feluri de mâncare dulci, est-europene, care se vindeau în birturi înghesuite și veșnic deschise din Second Street până pe C Street. Îmi plăceau barurile autohtone întunecoase ale căror tonomate muzicale erau burdușite cu piese pe care nu le mai auzisem niciodată. Și lui Mack îi plăceau și, din când în când, lua autobuzul și ne însoțea într-un tur al barurilor locale.

Macklin era în pas cu moda, și părea să se simtă mai mult decât mine acasă în Village. Cu pălăria de fetru șic, aidoma celei purtate de Indiana Jones, pe care i-o cumpărasem, arăta ca Henry Miller revenit din morți pentru un ultim chef boem.

Pentru că tot veni vorba despre pălărie, mai nou îmi cumpăram lucruri de la second-hand. În acea dimineață, nimic din ce purtam nu costa mai mult de șase dolari, așa că, după micul dejun și cincizeci de pagini din ultima achiziție de la Philip, m-am decis să-mi pierd timpul pe la magazinul de haine retro al lui Ferdi de pe Seventh, unde-mi făcusem unele dintre cele mai inspirate cumpărături.

Mă fâțâiam printre rafturile cu tricouri când un tip micuț cu părul scurt și țăcălie, ambele vopsite blond, a intrat în magazin.

L-am privit răscolind printre niște costume vechi. M-a făcut să-mi fie dor de Sammy. Era cam de aceeași înălțime și avea aceeași construcție. Avea până și aceeași alură obraznică.

Asemănarea era atât de izbitoare, încât am început să mă întreb dacă nu avem toți câte o clonă umblând pe străzi în varii orașe din întreaga lume.

Tipul mic și slăbănog mi-a simțit probabil privirea ațintită asupra lui pentru că s-a întors să mă înfrunte.

Tocmai schițam o scuză când uimirea îl făcu să tresară și să se dea câțiva pași înapoi.

– Sammy!

Mi-a tras un pumn și m-am trezit pe podea, cu ochii la tivurile descusute ale unor tricouri ponosite.

Capitolul 67

Sammy era în viață? Nu era posibil. Pe naiba nu se putea, chiar era!

M-am ridicat la fel de repede cum căzusem. Am ieșit în fugă din magazin și l-am văzut sprintând spre vest, pe Seventh. A luat-o spre sud pe First și a dispărut. Fugea de parcă ar fi văzut o fantomă. Eu la fel.

În colț, se afla un bar pentru homosexuali, fereastra din față tăinuind ce se întâmpla înăuntru cu ajutorul unor perdele de un roșu-închis. Când am deschis ușa, lumina de pe First Street îl surprinse pe Sammy tulind-o prin spatele barului.

– Sammy, oprește-te! am țipat. Trebuie să-ți vorbesc.

L-am urmat prin întuneric până aproape m-am ciocnit de un barman masiv care sărise cu agilitate din spatele barului. Îmi bloca trecerea.

– Încerc doar să vorbesc cu un vechi prieten pe care-l credeam mort.

– Nu asta vrem cu toții, drăguță? el mi-a tăiat-o. Dar câteodată trebuie să ne mulțumim și cu un refuz.

M-am întors și am dat de ușa de la intrare. Sammy traversa First Street, spre sud. Șocul pe care l-am resimțit când l-am văzut prima dată se transforma în furie.

Am luat-o repede după el. Când i-am văzut din nou ceafa albă, încetinise viteza și avea un mers vioi.

Abia am reușit să nu-l pierd din vedere în timp ce o lua pe Sixth Street, trecând de frizeria indiană, de vechea biserică ucraineană și de un magazin de cadouri ținut de un guatemalez. Apoi l-am urmărit pe Second și Third Street, lăsând în urmă Cooper Union, alergând printre pierde-vară pe skateboarduri care executau onduleuri în umbra cubului de antracit deschis la culoare din piața Astor.

Sammy se îndrepta spre canionul de pe Fourth Street, capul lui alb legănându-se prin roiul de albine lucrătoare în comerțul pe internet, lăsate libere pentru prânz.

De fiecare dată când privea peste umăr, mă făceam că-mi leg șiretul sau intram în vreun magazin. La zece secunde în spatele lui, am traversat Fourteenth Street spre Circuit City, apoi Union Square, unde era să-l pierd în furnicarul de femei șic înveșmântate în negru vociferând după fructe proaspete și zarzavaturi.

Certitudinea că Sammy era în viață începea să dea naștere unor întrebări. Ce se întâmplase în casa lui în acea noapte? Cine murise în incendiu? De ce fugise Sammy? Și ce naiba făcea în New York?

Am lăsat răspunsurile să mai aștepte și m-am concentrat pe ceafa blondă a lui Sammy. La o stradă de Paragon, a luat-o iar spre vest. L-am urmărit spre Chelsea, unde toate barurile sunt pentru gay și manechinele din ferestre au capul ras și se țin de mână.

La intersecția dintre Eighth și Eighteenth Street, aproape de Covenant House, s-au interpus între noi niște cărăuși care livrau un set de canapele Art Deco. Până să fac eu vreo manevră, Sammy se făcuse nevăzut pentru a doua oară.

Capitolul 68

După ce părăsi Union Square, Sammy aruncă o privire înapoi și-l reperă pe Jack la o stradă în spatele lui, lângă City Bakery.

Fără a grăbi pasul, o luă spre vest. Exact înainte de a o coti pe Seventh, se ascunse sub o scară joasă de ciment și așteptă ca vechiul lui amic să treacă de el.

Odată ce Jack traversă strada, Sammy o luă la fugă spre centru. Parcurse vreo cinci străzi fără să se uite înapoi. Apoi o luă spre vest pentru ultima oară. La capătul următoarei intersecții, se afla un mic parc. Dibui o bancă într-un colț și-și lipi spatele de ea.

Timp de vreo oră stătu în umbră la fel de invizibil ca un vagabond. Ascultă șuieratul taxiurilor îndreptându-se spre Tenth Street, câte patru, bară la bară, și țipetele țâncilor aduși în parc și lăsați în voia lor ca porumbeii de către bonele lor masive și impasibile.

„Care sunt șansele, se gândi Sammy, să-l văd pe Jack scotocind printre rafturile unui magazin de haine purtate în East Village? Sau să dau peste el într-un bar gay?“ Ei bine, viața era plină de surprize și ghici? Majoritatea erau de rahat. Ar trebui să fie mai cu băgare de seamă. Serios. În ultima vreme avusese sentimentul că era urmărit.

Își odihni picioarele preț de două ture făcute de bone. Apoi ieși din parc și merse pe Tenth, pe trotuare pline de

frunze și clădiri în care se țineau seminarii. Rătăci în umbra unui depou de tren, unde chiar și după-amiaza devreme travestiți cu picioare lungi și umeri largi ieșeau la agățat navetiști dispuși să aleagă drumul mai lung către casă.

Ajuns pe Eighteenth Street, coti spre est, trecu de garajele de taxiuri și câteva minute mai târziu intră în propria locuință. Avea un apartament subînchiriat într-un bloc dintr-un ansamblu de locuințe din Chelsea și era singurul alb de pe acolo. Dar, cum aveau vecinii lui obiceiul să spună, era un bordei în regulă. Unde în altă parte găsești un apartament cu un dormitor și o mică terasă la etajul douăzeci și patru pentru o chirie de numai patru sute de dolari? În Akron[1]?

Luă ascensorul gol până la etajul douăzeci și patru gândindu-se la întâlnirea întâmplătoare cu Jack Mullen. Doamne! Poate era un semn să părăsească orașul, să se mute la South Beach și să-și găsească o slujbă într-un salon excentric pe Collins Avenue. Ieși din lift la etajul douăzeci și patru, același număr de ani, având-l și el pentru încă trei zile, și merse până la capătul unui culoar nesfârșit, singurul lucru din clădire care-i dădea fiori.

În momentul în care vârî cheia în broască, doi bărbați se iviră din spațiul destinat ghenei. Îl recunoscu pe Frank Volpi.

– Vai, doamne, Frank, ai nevoie de o tunsoare.

Volpi îl împinse cu fața în ușă și celălalt nenorocit îl lovi în coaste. Partenerul lui Volpi era unul dintre ticăloșii care-l omorâseră pe Peter. Dintr-odată, realiză că nu avea să ajungă să trăiască în South Beach.

Poate de aceea se hotărî să nu le spună nimic. În următoarea oră, Volpi și tipul care-l însoțea îl ciomăgiră pe rând, și se pricepeau de minune la această operațiune. Dar

---

[1] Oraș în nordul statului american Ohio (n.tr.)

Sammy se ținu de cuvânt. Poate din respect pentru Peter, sau chiar pentru Jack, abia dacă scoase vreun sunet.

Nici când l-au băgat cu capul în veceu. Nici când i-au gătit mâna în flăcările aragazului. Nici măcar când l-au dus în balconul de ciment lucitor cu vedere spre Eighteenth Street.

Și l-au aruncat de acolo.

Capitolul 69

La o jumătate de oră după ce l-am pierdut pe Sammy încă rătăceam, ametit, prin Chelsea. Într-un final, m-am prăbușit într-un separeu dintr-o cafenea de pe Ninth Street. M-am simțit dator să-i mulțumesc lui Dumnezeu. Trecuse ceva timp de când cineva pe care-l consideram mort se dovedea a trăi.

După cafea, m-am întors la Ferdi. Poate Sammy mai cumpărase haine de pe-acolo. Poate a folosit o carte de credit sau a lăsat vreun număr de telefon. Puțin probabil, dar era singura chestie la care puteam spera, și pe deasupra simțeam nevoia să mă deplasez.

La colțul cu Eighteenth Street, o tânără mamă ședea pe un vas lat de ciment pentru plante. Imita triluri de păsări săltându-și bebelușul deasupra capului.

Pentru o secundă, întruchipa extazul Fecioarei cu copilul. Imediat, mama țipă uitându-se spre cer, și-a apucat copilul și a alergat ca din calea unui pericol mortal.

Am privit în sus.

La început, am crezut că o mare pungă de plastic de gunoi, neagră, fusese aruncată de la balconul unui etaj superior. În plină cădere, am distins brațe și picioare fluturând ca o morișcă și o fulgerare de carne. Cred că am înțeles că era vorba de Sammy încă înainte de a lovi trotuarul.

Oribilul, jilavul *bum* al impactului i-a împietrit pe trecători. Preț de câteva bătăi de inimă, Chelsea a fost mai tăcută decât fusese vreodată într-o după-amiază însorită de weekend.

Un Lexus alb parcat în apropiere și-a aprins farurile a panică, iar imediat după aceea alarma pentru hoți a început să urle.

Un puști din vecini a venit pedalând pe o bicicletă BMX strălucitoare, s-a holbat la străinul mototolit și la pata roșie care înflorea sub el după care s-a îndepărtat rapid. M-am apropiat și un minut am fost singur cu el. Numele din carnetul de șofer din portofelul lui era Vincenzo Nicolo. Dar era Sammy. Vânătăile de pe brațele și fața lui arătau la fel de rău ca cele de pe cadavrul lui Peter. Pe mâini avea arsuri proaspete.

– Îmi pare rău, am șoptit.

Un minut mai târziu, eram singur în mijlocul unui cerc de curioși. După cinci minute mai rămăseseră doar trei. Când am auzit țiuitul sirenei mașinii de poliție apropiindu-se, m-am strecurat prin mulțime și m-am îndepărtat.

Eram chiar bucuros că, în cădere, Sammy mă lovise. Cel puțin avusesem șansa de a-l atinge o ultimă oară înainte de a muri.

Capitolul 70

O oră mai târziu, picioarele mele s-au oprit în sfârșit din tremurat. Mă aflam la colțul unei clădiri dezafectate cu lacătul pus de pe D Avenue. Am tras prelata de pe motocicletă.

Chiar dacă nu mai fusese atinsă de două luni, a pornit de îndată. Am ambalat motorul, am trecut în viteză de Parcul Național și am lăsat în urmă orașul. Îl vedeam pe Sammy căzând întruna, ca și cum stătuse în aer minute întregi. Imaginea lui nu voia să mă părăsească. Deloc.

M-am oprit undeva pe drum ca s-o sun pe Isabel Giamalva. I-am spus că s-ar putea să trec pe la ea, iar Isabel mi-a răspuns:

– Cum să nu, a trecut ceva timp, Jack.

Trei ore mai târziu, băteam la ușa casei din modesta ei fermă, la o stradă depărtare de artera principală din Montauk. Mama lui Sammy încă purta pantalonii marinărești negri și jacheta de serviciu, pentru că abia ieșise din tura de la Gordon, în Amagansett. Am încercat să mă prefac că eram numai într-o vizită de curtoazie, dar nu reușeam să mă amăgesc singur.

– Bacșișuri grase azi? am întrebat, forțându-mă s-o privesc pe Isabel în ochi.

– Ei, știi cum e, a răspuns ea.

Isabel era brunetă, un pic rotunjoară, dar minionă. Fusese mereu bună cu noi – cu Peter, cu Sammy și cu mine.

– Oamenii vin mai devreme pe an ce trece. Dacă nu erau șalurile de cașmir, puteai să juri că-i o sâmbătă de august. Deci cine-i această Pauline, pe care Mack nu prididește s-o slăvească de câte ori are ocazia?

– Presupun că are în vedere o nouă generație de Mulleni, cu toate că te-ai gândi că a văzut destule până acum. Am s-o aduc să o cunoașteți, odată. Și tu o s-o placi.

– Ei bine, care-i treaba, Jack? a întrebat ea în sfârșit.

Nu aveam de gând să-i spun Isabelei ce se întâmplase cu fiul ei. Ce rost ar fi avut? Cu actele false ale lui Sammy și un pic de noroc, poate nu avea să afle niciodată. Dar i-am spus că eram convins că cel care l-a omorât pe Peter l-a ucis și pe Sammy. Am întrebat-o dacă vreodată i-a bănuit pe Sammy și pe Peter că sunt implicați în ceva necurat.

– Nu, niciodată, spuse Isabel. Asta face din mine o mamă denaturată? Sammy muncea de când împlinise șaisprezece ani și dintotdeauna a fost un copil tare secretos. M-am gândit că era din cauză că era gay și voia să mă scutească de detalii, detalii pe care nu aș fi vrut să le știu, de altfel. Nu mi-a făcut niciodată cunoștință cu vreunul dintre prietenii lui, Jack. Nici acum nu știu dacă a avut vreodată vreo relație serioasă.

– Dacă a avut, nici eu n-am știut, Isabel.

– Ești bine-venit să te uiți prin camera lui, a spus, dar nu prea e mare lucru acolo.

M-a condus la capătul unui mic hol și s-a așezat pe pat, în timp ce eu am căutat prin sertare și pe masa neagră lungă cât camera. Sammy nu mai locuia acasă de ani de zile. Singura urmă palpabilă a șederii lui era un vraf de reviste *Vogue* și *Harper's Bazaar*. În afară de ele se mai aflau niște

rămășițe ale unei educații americane de liceu: o veche gramatică franceză, un manual de algebră, reproduceri după *A Separate Peace*[1] și *Regele Lear*.

Celelalte cărți erau manuale de fotografie. Înghesuite lângă perete se aflau manuale despre portretistică, tehnici de lumină pentru interior și exterior, folosirea lentilelor telefotografice pentru fotografierea animalelor sălbatice.

– N-am știut că Sammy cocheta cu fotografia, am spus.

– Da. Nimeni n-a știut, m-a asigurat Isabel. Iată un alt lucru pe care-l ținea pentru el. Dar înainte ca Peter să moară venea aici una sau două nopți pe lună. Lucra toată noaptea.

– Aici? În casa ta?

– A construit o cameră obscură în beci. Acum vreo cinci ani. Am vrut să dau un anunț în *Star* să vând echipamentul, dar îmi vine foarte greu să fac asta.

---

[1] Roman de John Knowles, apărut în 1959, a cărei acțiune este plasată într-o școală fictivă din New Hampshire, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n.tr.)

Capitolul 71

Lumina nu voia să se aprindă în beci. Sărise siguranța. Isabel nu apucase să o înlocuiască. Așa că, înainte să cobor scările de lemn, mi-a dat o lanternă antică. Am plimbat raza ei slabă prin camera mirosind a mucegai. Am văzut contururile unei vechi lămpi de gaz, o pereche de schiuri de apă din lemn mâncat de carii și o masă de ping-pong nedesfăcută.

În mijlocul acestor resturi numai bune de vândut în fața casei pe nimica toată, am deslușit camera obscură. Se întindea pe jumătate de perete și era încadrată de scânduri înguste și placaj. Era aproape de dimensiunea unei săli de baie spațioase. O ușă rotativă din cauciuc îți permitea să intri și să ieși fără să pătrundă lumina.

Ajuns înăuntru, am luminat suprafața mesei negre, mate. Era acoperită cu tăvițe de plastic unsuroase pentru developat. Am văzut și un aparat de mărit impozant, multietajat.

Lipite de perete, se aflau recipiente cu revelator și un vraf înalt de cutii nedeschise pline cu hârtie de imprimat Kodak de calitate superioară. Din nu știu ce motive, începusem să urăsc Kodakul cam de pe vremea când au început să facă acele calde și lingușitoare reclame TV.

M-am așezat pe singurul scaun existent și am proiectat lumina lămpii pe perete. Era căptușit cu lambriuri ieftine care se deformaseră de la umezeală. Plimbând alene

lanterna de-a lungul lambriurilor, am putut vedea că partea de sus din stânga era serios deteriorată și crestată. Probabil fusese smulsă și fixată de nenumărate ori.

M-am lăsat pe spate și m-am uitat sub masă. Mirosul de mucegai era mult mai puternic acolo, iar blugii mei se udaseră de la mâzga formată.

Ținând lanterna într-o mână, am încercat din greu să smulg lambriul cu cealaltă. Nu-mi puteam vârî degetele sub nici unul din capete.

În acest loc fixat cu scoabe și neluminat, și cea mai mică manevră era incomodă. Am pus jos lanterna și, sprijinindu-mă într-o mână, am încercat să scot cheile din buzunarul de la spate cu cealaltă.

Ar fi trebuit să mă retrag de sub masă. Cum mă chinuiam să scot cheile, un șoarece a țopăit peste mâna mea și și-a continuat drumul. Nu puteam face nici cea mai mică mișcare fără riscul de a cădea cu fața-n podea.

Am reușit să scot cheile și am fost în sfârșit capabil să ridic capătul crăpat suficient pentru a putea strecura înăuntru un deget. Cu o smucitură puternică, bucata de lemn a ieșit cu zgomot în afară. A dat la iveală un spațiu mucegăit între temeliile fundației.

Am întins mâna în întuneric și degetele mele au aterizat pe ceva moale și umed. Am tras-o repede înapoi. Poate era un șobolan mort, sau o veveriță. Oricum, ceva foarte scabros.

Am luminat locul și am reușit să disting ceva alb. Ținându-mi respirația, mi-am vârât din nou mâna.

De data asta obiectul îmbibat de apă nu mai părea a fi un cadavru în putrefacție, ci mai degrabă o cutie de carton înmuiată. Am apucat-o de un colț și am scos-o cu grijă afară.

Mi-am purtat comoara pe brațe, făcându-mi drum prin întuneric spre locul unde știam că se află masa. Era o cutie

Kodak ca cele de lângă perete. Ridicând încet capacul – era atât de ud, încât m-am temut că se va desprinde – am luminat interiorul cu lanterna și am văzut că era burdușit cu fotografii.

Deasupra era un index de fotografii înțesat cu o grilă de instantanee micuțe, aproape identice, cam de mărimea a două timbre poștale.

La lumina lanternei, am văzut că în toate pozele era vorba de un cuplu care și-o trăgea în poziția capră. Trecând cu lanterna de la o poză la alta, ochii mei păreau să animeze imaginile, până când au început să se suprapună unele peste altele, asemenea unor actori într-un film mut la cinematograf.

Nu o știam pe femeia roșcată îngenuncheată, dar nu am avut nici o problemă în a-l recunoaște pe bărbatul din spatele ei.

Era fratele meu.

Capitolul 72

Am urcat scările beciului ca un adolescent speriat ieșind dintr-un magazin, având mână un *Penthouse*. Țineam albumul de familie pornografic strâns la subraț. Isabel aștepta la capătul scărilor.

– Ești bine? m-a întrebat aplecându-se. Arăți ca naiba, Jack.

– E din cauza chimicalelor. Am nevoie doar de o gură de aer proaspăt. Apoi am adăugat nonșalant: Am găsit niște fotografii vechi pe care i le-a făcut Sammy lui Peter. Speram să mă uit pe ele mai pe îndelete acasă. Mi-au stârnit o grămadă de amintiri.

– Bineînțeles, Jack. Păstrează tot ce dorești. Nu trebuie să-mi aduci înapoi nimic. Dar am să țin minte ce ai promis, de-abia aștept să mi-o prezinți pe Pauline.

Nici nu ieșisem bine de la Isabel, că mi se și făcuse pielea de găină. Eram confuz și copleșit de lucruri pe care nu le înțelegeam. Dar mai ales eram înfricoșat.

M-am gândit la necunoscutul care a pătruns în casa noastră vara trecută. Am hotărât că cei care i-au purtat sâmbetele lui Sammy căutau de fapt fotografiile. Și erau pregătiți să-l tortureze, să-l omoare chiar pentru a pune mâna pe ele. Am pus grijuliu fotografiile în punga atașată cu o curelușă de rezervorul de benzină al motocicletei.

Am gonit jumătate de kilometru până în oraș și am sunat-o pe Pauline de la primul telefon public pe care l-am găsit.

– Pauline, nu te întoarce în apartamentul nostru, i-am spus. Du-te la surorile tale. Sau aiurea. Numai nu te duce acasă!

După ce am închis, am parcat motocicleta în spate la Shagwong și am parcurs pe jos cele două străzi care mă despărțeau de motelul Memory.

Am închiriat o cameră în spate, am încuiat ușile de două ori și am tras draperiile. Dacă cei care îl omorâseră pe Sammy mă reperaseră, nu aveam prea mult timp la dispoziție.

Am început să golesc cutia îmbibată de apă, poză apoasă după poză. În vârful vrafului se aflau mai multe indexuri aidoma celui pe care l-am văzut în beci.

Am desprins cel puțin douăzeci ca să ajung în cele din urmă la primul set de fotografii cu dimensiunea douăzeci pe douăzeci și cinci.

Îl înfățișau pe Peter stând pe marginea patului, schimonosindu-se inconștient în lentila aparatului. O femeie de vreo patruzeci de ani îl călărea ca un jocheu.

Am scos toate fotografiile, una după alta, până când fiecare piesă de mobilier, fiecare centimetru al dormitorului cu iz de mucegai, fiecare placă crăpată de faianță din sala de baie fură exploatate cum trebuie de Sammy și de Peter, în plin avânt al unei cariere de succes. Fotografiile lucioase, amintind încă de chimicalele procesului de developare, captaseră grupuri de doi, de trei, de patru, una chiar reda sex în cinci. Era vorba de sex normal, raporturi homosexuale și bisexuale.

Munca lui Sammy nu era lucru de amator. Lumina era bună, focalizarea exactă, unghiurile aparatului clare.

Sammy avea un ochi bun, iar fratele meu era un model talentat. După o vreme, nu mai puteam privi nici o fotografie. Am sunat-o pe Pauline pe mobil. I-am spus ce am găsit și unde mă aflam.

A ajuns la miezul nopții și, după o lungă îmbrățișare, i-am arătat performanțele lui Sammy și ale lui Peter. Câteva ore am băut cafele și am studiat fotografiile. Când șocul a trecut, ne-am dat seama că aveam probe. Chiar aveam ceva puternic. Ca niște curatori pregătind o expoziție, luam notițe, făceam liste și estimam date.

Apoi le-am rearanjat cronologic. Am început cu Peter arătând nu mai mare de cincisprezece ani și am terminat cu poze care fuseseră făcute cu doar câteva săptămâni înainte să moară.

În ultimele fotografii, stătea într-un jacuzzi împreună cu un bărbat cărunt și o tânără femeie splendidă în bikini.

Barry și Dana Neubauer.

Mi-am dat seama că era într-adevăr fetița lu' tati. Credeți sau nu, nu fotografia cu Dana și tatăl ei m-a dat peste cap, ci instantaneele cu Peter la paisprezece și cincisprezece ani. Era în anul doi de liceu când se apucase de chestiile astea.

În noaptea aceea, regulile s-au schimbat definitiv. L-am sunat mai întâi pe Fenton, apoi pe Hank și pe Marci. La urmă, l-am sunat și pe Mack.

Douăzeci de minute mai târziu, eram toți adunați în aceeași jerpelită cameră de motel. Înainte ca soarele să apună, nu numai că am jurat să răzbunăm moartea fratelui mei, ci aveam deja o idee despre cum puteam s-o facem.

PARTEA A CINCEA

ADEVĂRUL ȘI NUMAI ADEVĂRUL

Capitolul 73

Pentru milionarii obișnuiți cu o avere medie din Hampton, începutul unui nou sezon estival în paradis este marcat de un ambuteiaj pe Ninety-sixth Street, urmat de o înaintare cu viteza melcului până pe Autostrada 27 și o oră de așteptare pentru o pizza de douăzeci și cinci de dolari la Sam. Pentru cei care ocolesc traficul zburând în avioane și cu elicoptere particulare, vara începe cu petrecerea de la Casa de pe Plajă a familiei Neubauer.

După spusele amicilor lui Marci și Hank, care făcuseră parte din vasta armată a furnizorilor de servicii, Barry Neubauer îi semnase organizatoarei petrecerii un cec în alb. Înainte cu o săptămână de petrecere, cheltuise deja un milion de dolari. Printre altele, pentru rafinamente de genul David Bouley[1] ca să mestece în sosuri, Yo-Yo Ma[2] să scârțâie la Stradivarius, precum și inimitabilul Johan Johan ca să taie cozile florilor și să facă buchetele. Și au rămas destui bani pentru șampania servită în pahare de cristal cu picior lung, de trei sute de mililitri, răcite; zece tipuri diferite de stridii; DJ-ul în vogă, Samantha Ronson; și un ring de dans de lemn, construit pe terasa din spatele casei.

---

[1] Reputat bucătar american (n.tr.)

[2] Cunoscut violonist de origine chineză, născut la Paris, care locuiește actualmente în Statele Unite (n.tr.)

Eu și Pauline am cheltuit și noi ceva bani. Ca să aflăm care sunt invitații de anul ăsta, Pauline a luat din nou legătura cu vechiul ei amic cunoscător în ale internetului. El a intrat iar nepoftit în fișierului cu planificarea petrecerii de unde a extras lista invitaților.

Compararea celor două liste ne-a permis o privire scurtă asupra diagramei interacțiunii dintre celebrități și personalitățile la modă. Dintre bogătanii anonimi care formau grosul invitaților de anul trecut, practic toți se aflau pe lista curentă. În schimb, în ceea ce le privește pe celebritățile proeminente, lucurile se schimbau radical. Maestrul de ceremonii, cântărețul de hip-hop de anul trecut, fusese înlocuit cu proaspeții câștigători ai premiilor Oscar. Locul creatorului de modă de anul trecut fusese luat de o tânără designer în vogă. Chiar dacă erai un artist al cărui succes era garantat pentru încă un an, nu te mai regăseai pe lista curentă. Invită desfrânații doi ani la rând și te-ai putea trezi că au sentimentul că acolo e casa lor. Și nu e. Pentru multimilionarii serioși, celebritățile sunt doar cu un cap deasupra angajaților de rând.

În ceea ce mă privea, singura diferență care conta pentru mine era că fratele meu, Peter Rabbit, nu avea să mai fie în fața casei, parcând mașini.

Capitolul 74

În schimb, Fenton Gidley era acolo.

Cu o săptămână înainte de petrecere, eram cu Fenton când l-a sunat pe amicul nostru din localitate, Bobby Hatfield. Bobby deținea franciza parcării la petrecerile date de Neubauer de ani buni, așa că atunci când Fenton îi spuse că nu mai prinsese un pește-spadă ca lumea de luni de zile, Bobby îl adăugă cu bucurie pe lista echipei.

În acea seară caldă, dar ploioasă de sfârșit de mai, Fenton stătea în spatele elegantei prelate cu dungi aurii care fusese repede înălțată pentru a oferi invitaților lui Barry și Campion Neubauer adăpost de ploaie de la mașină până la ușă.

Cât despre Fenton, era extrem de prezentabil. Purta pantofii de gală, cea mai bună pereche de blugi, precum și unul din cele două tricouri cu guler pe care le avea. Era de asemenea proaspăt bărbierit, spălat și parfumat. Arăta atât de bine, că eram tentat să-i fac o poză și să i-o trimit mamei lui.

Pe lângă sfaturi utile pentru meseria de garderobier și valet, i-am oferit lui Fenton manualul începătorului cum să te dai pe lângă cei bogați, ceva pentru care, deși sunt jenat s-o mărturisesc, manifest un talent înnăscut.

– Nu e musai vorba despre cât de rapid sari să le deschizi ușa sau despre cât de competent îți îndeplinești îndatoririle de valet, i-am explicat. În general, ultrabogații nu

caută o servitudine excesivă, nici măcar recunoștință. Asta îi jenează mai degrabă. Ce vor ei, i-am explicat lui Fenton, e ca tu să fii încântat. Vor să vadă că faptul că le periezi hainele de mii de dolari te excită.

Când Gidley s-a prezentat în fața lui Hatfield, punctual, la ora 19.15, primul lucru pe care l-a făcut a fost să examineze lista de invitați. Voia să fie sigur că este identică întru totul celei pe care o studiase cu mine și cu Pauline și că nu erau absenți de ultimă oră.

La 20.05, a început parada Audiurilor, Beemerilor și Mercedesurilor. În decurs de o oră, aproape toți cei o sută nouăzeci de invitați trecuseră de ușile falnice de stejar și ajunseseră pe terasa cu copertină încântătoare și cu dale luminate cu felinare.

Acolo, picoli și picolițe în sacouri sport de culoarea purpurii, purtând semnătura casei de modă Comme des Garçons, împărțeau sushi și șampanie de colecție. Cu alurile lor alungite, cu figurile lor frumoase și încrezute, păreau a fi fotomodele experimentând un al doilea job.

Printre primii sosiți se număra Patricia Powell. De la mărturia mincinoasă din ancheta judecătorească, cariera ei la Mayflower luase un avânt considerabil. Coborâse dintr-un Mercedes E430 într-o micuță rochie neagră semnată Armani, privise prin Gidley ca și cum ar fi fost un ochi de geam murdar și își făcuse intrarea în pantofi marca Manolo.

Avocatul lui Neubauer și fostul meu mentor, Bill Montrose, au sosit cu al doilea val de invitați. Când Jaguarul verde-închis al lui Montrose s-a oprit în fața casei, Gidley nu era primul din rândul de valeți, dar și-a croit imediat cale în față.

După ce i-a dat lui Montrose bonul, a scos mașina de pe șosea și a condus-o pe o pantă fină, către una din cele

două porțiuni defrișate luminate de razele lunii care servea drept loc de parcare. A parcat mașina la loc ferit, în colțul îndepărtat.

Înainte ca el și colegii lui să ia o pauză, Gidley a notat sosirea câtorva bărbați și femei din portofoliul pornografic al lui Sammy. Nu s-a putu abține să nu se gândească că arătau mult mai bine cu hainele pe ei.

Capitolul 75

Sarah Jessica și *Matthew* așteptau la rând. La fel și *Bill,* care stătea acasă la *Steven,* fără *Hillary. Richard* era și el acolo, fălindu-se cu noul lui copil. Se părea că pruncii sunt din nou cel mai la modă accesoriu estival. *Allen* era acolo, precum și *Kobe,* dar nu și *Shaq. Caroline, Patricia* și *Billy* erau și ei prezenți, ca și cei patru protagoniști ai serialului *Clanul Soprano.*

Pe la unsprezece noaptea, când petrecerea începuse să-și piardă un pic din magie, Bill Montrose a pornit în căutarea gazdelor. O ultimă îmbrățișare cordială (Barry), un sărut dat în fugă (Campion), și și-a anunțat retragerea.

Și-a făcut loc prin mulțimea sclipitoare spre ușile din dos ale casei. Imediat ce Montrose a ieșit, Fenton a țâșnit de pe bancheta cu structură de oțel de lângă șosea și a desprins din panou cheia cu numărul 115.

Montrose căuta încă prin buzunare bonul de parcare, când Gidley s-a apropiat de el.

– Nu vă faceți probleme, domnule, i-a spus. Un Jaguar verde, așa este?

Montrose i-a făcut cu ochiul.

– Te pricepi.

– Încerc, domnule.

Gidley s-a repezit spre locul unde parcase Jaguarul cu doar câteva ore în urmă. Fluierând vechea temă a emisiunii

lui Johnny Carson[1], s-a strecurat în spatele volanului din lemn de nuc și a adus mașina de pe terasă în fața casei.

– Strașnică mașină, i-a spus lui Montrose ieșind din ea, acceptând bacșișul de cinci dolari. Să aveți parte de o noapte excelentă.

Ușurat să poată părăsi în sfârșit petrecerea, Montrose și-a smuls cravata de mătase de la Hermès. A format apăsat un număr la telefonul din mașină. După câteva secunde de țârâit blând, vocea asistentei lui, Laura Richardson, a curs în receptor.

– Cine este?

– Laura, eu sunt. Chiar acum plec de la Neubaueri. Crede-mă, n-ai pierdut absolut nimic.

– Rahat, Monty. Pentru un avocat, minți teribil de prost. Toată lumea era acolo, așa e?

– Bine, adevărul este că am stat lângă Morgan Freeman.

– Lasă-mă să ghicesc. Are un metru șaizeci și un miros cel puțin bizar.

– Un metru șaptezeci și parfumat.

– Altcineva?

– Nimeni pe care să-l știi. Ascultă, Laura, nu pot veni la tine astă-seară.

– Ce surpriză, Monty. Ce mai e de data asta?

– În termeni de divorț pe cale amiabilă, custodie și altele, nu prea este bine să lipsesc de acasă weekendul ăsta.

– Vrei să spui că ar fi foarte nasol dacă se află că ți-o tragi cu asistenta ta neagră de trei ani de zile.

Montrose și-a stăpânit un căscat.

– Laura, chiar trebuie să purtăm această conversație acum?

– Nu, a zis Richardson. Tu ești șeful.

---

[1] Gazda unui show de televiziune american (n.tr.)

– Mersi, i-a întors-o Montrose, pentru că nici nu știi cât de epuizat sunt.

Când a auzit telefonul trântit, a lovit furios tabloul de bord.

– Să nu îndrăznești să-mi închizi telefonul! a zbierat. N-am nevoie de tot balamucul ăsta.

Am luat asta drept o sugestie să dau la o parte pătura care mă acoperea, să mă ridic în fund pe bancheta din spate și să-i apăs țeava unui pistol în ceafă.

– Am impresia că nu-i o noapte prea reușită pentru tine, Monty, i-am spus când privirile ni s-au întâlnit în oglindă.

Capitolul 76

I-am dat doar câteva secunde lui Montrose ca să-și revină din șoc. Apoi i-am vârât țeava pistolului în ceafă pentru a doua oară. Îmi plăcea.

– Fă dreapta din nou la stop, i-am ordonat. Fă exact ce-ți spun, Monty.

A încetinit ca să ia curba și privirile ni s-au întâlnit iar în oglindă. Era uluitor cât de repede reușise să-și șteargă panica de pe figură și să reafișeze masca lui de Om Mare într-o Lume Mare. În treizeci de secunde, reușise să se convingă că totul, în general, era încă sub control.

– Realizezi că ceea ce ai făcut tu se numește răpire, sau oricum poate fi prezentată ca atare. Ce dracu' crezi că faci, Jack?

– Fă dreapta, am spus.

Montrose a cotit ascultător spre Further Lane, luna urmărindu-ne printre crengile atârnânde ale unor ulmi uriași. Paradoxal, încrederea îi creștea. Era ca și cum s-ar fi aflat din nou în biroul lui lung cu ferestre opace și tot ce avea de făcut era să apese pe un buton pentru ca Laura Richardson să vină repede cu cei de la serviciul de pază.

– Ți-am oferit un birou de unde vedeai jumătate din Manhattan, mi-a reamintit el. Iar tu ți-ai bătut joc de asta cu nerușinare. Nu pricepi nimic, Mullen.

– Ai perfectă dreptate, Monty. Îmi amintesc foarte bine.

Am îndepărtat pistolul de ceafa lui, i l-am vârât în ureche și am apăsat pe trăgaci până când s-a auzit un *clic*.

– E o amărâtă de armă veche. Dacă aș fi în locul tău m-aș concentra să nu cumva să iau vreo groapă. Fă dreapta.

Montrose s-a înfiorat și a scheunat, iar când l-am privit în oglindă, figura i se transformase iarăși.

– Iar la stânga, am spus, și ne-am îndreptat către apă, pe DeForest Street. Al treilea loc de parcare pe dreapta.

S-a conformat cu strictețe și a oprit mașina în parcarea unei case aflate la o aruncătură de băț. I-am pus un bandaj pe ochi și i-am ordonat să și-l lege singur. Mâinile îi tremurau aproape la fel de rău ca ale lui Jane Davis în timpul anchetei.

– Un nod frumos și bine strâns, i-am spus. Vreau ca ce urmează să fie o surpriză.

L-am condus în casă, l-am învârtit de câteva ori în bucătărie și l-am dus în spate, într-o curte interioară cu ziduri de cărămidă roșie. Chiar în spatele ei, o camionetă veche pentru lapte era parcată pe iarbă.

Am deschis ușa din spate a camionetei și l-am îmbrâncit pe Montrose înăuntru, laolaltă cu ceilalți trei ostatici legați la mâini și la ochi. Unul era Tricia Powell, o stea la ancheta morții fratelui mei; ceilalți doi erau Tom și Stella Fitzharding, cei mai buni prieteni ai lui Neubauer.

Am trântit portiera camionetei, lăsându-i pe cei patru într-un întuneric total.

Capitolul 77

Am intrat din nou în Sedanul lui Montrose, am dat scaunul pe spate și am rearanjat oglinda retrovizoare. Îmi imaginam cum se simțise când s-a uitat în ea și a văzut fața mea. „Mă bucur că te simți bine, Jack."

Am condus Jaguarul lui Montrose pe drumuri lăturalnice până am văzut porțile Casei de pe Plajă strălucind prin parbrizul umezit de ploaie. Am coborât geamul să-l informez pe portar că am venit să iau un musafir. Se gândise deja la asta și m-a lăsat imediat să trec.

La jumătate de kilometru de casă, am părăsit șoseaua și am dispărut în spatele unui gard viu. Mi-am făcut loc spre terenul unde mașina fusese parcată prima oară. Am garat-o la locul ei și am aruncat cheile sub scaunul din față.

O singură mașină mai era parcată pe terenul special amenajat. Fenton era aplecat peste ea. Când am ieșit din Jaguar, m-a bătut pe umăr și m-a privit în ochi.

– A sosit vremea, Jack, a zis. Ești pregătit?

– Aproximativ. Cel puțin e o cauză dreaptă.

Fenton și-a scos jacheta roșie de angajat în parcare. Am îmbrăcat-o, mi-am pus o șapcă neagră de baseball pe cap, trăgând-o peste sprâncene, apoi m-am repezit spre bucătăria de serviciu, unde un roi de angajați se delectau cu resturile de la masa rafinată a bogaților. Camera era plină de oameni pe care-i știam încă de pe vremea gimnaziului.

Dar în delirul înfulecării, nimeni nu mi-a aruncat vreo privire când m-am învârtit pe acolo.

Fără să mă opresc, m-am repezit pe un hol întunecat și am urcat o scară spre un alt coridor lung, pe laturile căruia se aflau șase dormitoare pregătite pentru oaspeți.

Poate că Dana nu fusese niciodată a mea, dar pentru aproape un an de zile eu am fost cu siguranță al ei. În timpul relației noastre s-a întâmplat de câteva ori să ajungem într-unul din dormitoarele respective. Am fugit până la capătul culoarului și am pus o scară de aluminiu la gura unei trape care ducea pe acoperiș.

Apoi am urcat în pod și am tras scara după mine.

Într-un colț se afla un morman de saltele. M-am instalat pe una dintre ele, cu rucsacul drept pernă. Mi-am potrivit ceasul să sune la 3.15 și am încercat să trag un pui de somn.

Trebuia să mă odihnesc pentru ce avea să urmeze mai târziu.

Capitolul 78

Nimeni n-ar fi putut crea o scenă mai inocentă, nici dacă s-ar fi chinuit.

Abia depăși soarele linia orizontului că o camionetă demodată, din acelea care transportă laptele, înainta alene pe o splendidă străduță de țară. Era o imagine dulce a unei Americi demult dispărute.

La fiecare kilometru, camioneta se oprea în parcarea câte unei case ca apoi să se îndrepte spre alta. Cu motorul torcând liniștit, Hank sărea din ea în salopeta lui albastră cu emblema albă a lăptăriei din East Hampton cusută pe unul din umeri. Traversa iarba înrourată și ocolea casa până ajungea în spate. Lua sticlele goale dintr-un mic container aflat lângă ușa de la bucătărie și se întorcea cu trei, chiar patru sticle pline, reci, aburite.

Toată treaba era o glumă bine pusă la punct, bine-înțeles. La sfârșitul săptămânii, aproape fiecare picătură de lapte a ajuns prin țeava de la bucătărie direct în canalul de scurgere.

Dar era ceva cu capacele din carton cerat și cu sticlele cu gâtul larg cu câte o vacă desenată pe etichetă, care o făcea pe clientela de elită să se simtă la fel de acasă ca fermierii din Iowa.

Timp de o oră, camioneta cu lapte își duse încetișor la îndeplinire îndatoririle. Lăsând prețioasele fluide lactice

de-a lungul întregii coaste a East Hamptonului, abia dacă ținu pasul cu un câine de vânătoare ieșit la plimbarea de dimineață.

Finalmente, devreme în lumina dimineții, camioneta coti pe Bluff Street. După ce opri la alte trei case, Hank o conduse, prin porțile deschise, pe proprietatea familiei Neubauer.

Capitolul 79

Ora 3.15 a.m.

Ceasul meu Casio s-a oprit după o serie de bipuri ascuțite, și am clipit, deschizând ochii pe o grindă neregulată care cobora pieziș de pe creasta acoperișului.

Am alunecat până la marginea saltelei, mi-am așezat picioarele pe dușumea și am respirat adânc.

Nimic nu se compară cu trezitul în podul unei case în care ai intrat pe furiș pentru a face să curgă sânge. „Of, Doamne, Jack, m-am gândit iarăși. Chiar e singura cale prin care se poate duce treaba asta la bun sfârșit?“

Când mi s-au mai potolit bătăile inimii, mi-am legat șireturile de la adidași și am scos o lanternă din rucsac. Apoi, ținând într-o mână lanterna și sprijinindu-mă cu cealaltă de grinda de deasupra pentru a-mi menține echilibrul, am traversat podul.

Uriașa locuință cu două etaje, construită prin 1930, era orientată spre apă și fusese proiectată sub forma unui U ale cărui laturi erau puțin bombate peste nouăzeci de grade. Când am ajuns la capătul aripii destinate musafirilor, am înaintat șerpuit printr-un mănunchi de grinzi, am luat-o la dreapta și am traversat corpul principal al casei, care găzduia bucătăria, livingul și sufrageria. În fața mea se afla o cameră cu ecran pentru proiecții cu patruzeci și opt de locuri.

Dispozitive imense de capacitate industrială pentru aparate de aer condiționat erau înghesuite în acea parte a podului. A trebuit să ocolesc cu grijă carcasele din metal și ghemul de țevăraie din plastic care pompa aer rece în camerele de sub pod.

Aici sus, dimpotrivă, era sufocant ca într-o stație de metrou. Până să traversez centrul și să o iau la stânga pe deasupra dormitoarelor, sudoarea mi se scurgea de pe nas, picurând stropi pe podeaua fierbinte.

Am continuat să merg până când am ajuns la mica lucarnă de sub acoperișul triunghiular de la capătul casei.

Era ora 3.38. Eram cu cinci minute înainte față de plan.

De la fereastă puteam zări valurile oceanului spărgându-se de țărm într-o lumină misterioasă. Puteam vedea locul unde cadavrul maltratat al lui Peter fusese aruncat de valuri la țărm.

Era un lucru bun să-mi reamintesc motivul pentru care mă găseam în pod.

Am numărat cincisprezece pași până unde estimam că se află dormitorul Danei. Neputând găsi bucata de lemn dezlipită pe care o căutam, mi-am extins căutarea trei pași în toate direcțiile. Finalmente, am reperat bucata de lemn căutată care, odată desprinsă, dădea în debaraua Danei.

Așezat pe vine, mi-am vârât lanterna înapoi în rucsac și mi-am șters fața și gâtul cu tricoul. Când am îndepărtat bucata de lemn, un jet de aer răcoros mi-a suflat în față.

Susținându-mi greutatea cu palmele, m-am lăsat ușor în jos, intrând în întunericul răcoros din camera Danei.

Capitolul 80

M-am trezit în fundul unei debarale încăpătoare, printre rafturi parfumate pline cu bluze, rochii și pantaloni de firmă. Am folosit lanterna pentru a putea vedea prin întuneric. Fiecare raft era marcat cu numele unui creator de modă: Gucci, Vera Wang, Calvin, Ralph Lauren, Chanel. Mi-am făcut loc prin grămada de olandă, mătase și cașmir spre ușa dulapului ușor întredeschisă. Patru metri mai încolo, Dana dormea lungită pe pat.

Era timpul să iau o decizie rațională, și am făcut-o. Întrebarea era dacă Dana era direct implicată în uciderea lui Peter. Deja știam destule lucruri în legătură cu acea noapte din urmă cu un an. Știam că Peter primise un bilețel parfumat pe o hârtie care semăna cu cea pe care o folosea ea, și poate chiar era a ei. Dar eram aproape sigur că, orice relație ar fi avut cu Peter, aceasta era încheiată înainte de noaptea în care el a murit. Mințise pentru tatăl ei la anchetă.

Așa că am hotărât: Dana era mai mult o victimă decât un complice real. Poate nu-i cea mai bună persoană din lume, dar nu era o criminală. Fusese abuzată sexual chiar de tatăl ei. „Las-o așa cum este“, mi-am spus.

Fără să-mi iau privirea de la șirurile de pantofi scumpi și de la blugii împrăștiați în toate colțurile, m-am strecurat afară din dulap, apoi din dormitor. Mă aflam pe un culoar lung care ducea spre dormitoarele separate pe care

părinții ei le foloseau de zeci de ani. Era presărat cu tablouri de Pollock[1], Kooning[2] și Fairfield Porter[3], toate fiind pictate în Hampton. Micuțele lumini roșii ale alarmelor clipeau în întuneric.

La dreapta mea cineva tocmai trăgea apa la toaletă. Am înghețat lipit de perete.

Apoi un tip tânăr, cu pielea măslinie, în boxeri, a ieșit din baie. „Cine dracu' mai e și ăsta? Ce caută aici?"

Avea cam de nouăsprezece ani și era indian sau pakistanez. Arăta cel puțin la fel de bine ca Peter. Înconjurat de un halou postcoital se îndrepta ca prin vis spre aripa musafirilor. „Un amărât care îl înlocuiește pe Peter."

Câțiva pași și iată-mă în pragul dormitorului lui Barry Naubauer. Ultima zi – ultima săptămână chiar – fusese un coșmar nesfârșit. La fiecare câteva ore mă trezeam făcând ceva, sau dedicându-mă unui lucru pe care-l știam greșit. Aș putea încă să fac cale-ntoarsă. Nu era prea târziu. Era ca într-o scenă cu suspans dintr-un film în care vrei să strigi: „N-o face. Nu deschide ușa aceea, Jack!"

Evident, nu am ascultat.

Mi-am scos pistolul și am dat un ghiont ușii care s-a deschis. Inima mi-a zvâcnit în piept. Niciodată nu pusesem piciorul în camera lui Neubauer. Nici în timpurile când umblam cu Dana nu era permis accesul.

Camera era simplă și cu aspect de mansardă, cu pardoseală din bucăți de lemn albe neregulate. Lângă o oglindă, într-o nișă, erau un televizor cu ecran plat, o canapea de piele neagră și fotolii din același material și culoare.

---

[1] Jackson Pollock, cunoscut pictor american, unul dintre exponenții majori ai expresionismului abstract (n.tr.)

[2] Willem de Kooning, pictor olandez, exponent al expresionismului abstract (n.tr.)

[3] Fairfield Porter, critic de artă și pictor american, adept al expresionismului abstract (n.tr.)

Mă aflam la o distanță de cinci pași de patul uriaș sculptat, din lemn și oțel. Îl puteam auzi pe Neubauer respirând greu. Suna de parcă ar fi mestecat ceva în somn.

Am traversat cu grijă camera, într-un fel de transă. Dormea întins pe spate, cu mâinile acoperindu-și instinctiv chiloții din mătase neagră. Un firicel de salivă i se prelingea dintr-un colț al gurii. Imaterial cum mă simțeam, nu m-am putut abține să nu mă gândesc că prezenta toate datele unui portret remarcabil de director general odihnindu-se.

Mi-era teamă că dacă îl mai priveam mult, avea să-mi simtă prezența și să deschidă ochii, așa că m-am ghemuit jos lângă pat. Am scos din rucsac o rolă argintie de bandă. Inima era gata să-mi explodeze.

Am dezlipit cam cincisprezece centimetri de bandă. Cam asta era. Am numărat până la trei, am respirat adânc și am lipit banda pe gura lui Neubauer înainte să poată scoate vreun sunet. Tare. Am apăsat atât de tare pe obrajii lui mustăcioși, încât ceafa i s-a adâncit puternic în pernă. Cu cealaltă mână am apăsat țeava pistolului la rădăcina nasului.

Pentru o secundă nesfârșită, am fost închiși într-un fel de armonie negativă – șocul și furia lui se completau perfect cu furia mea.

Dintr-odată, a prins pistolul, dând startul luptei. Dar eu eram mult mai bine poziționat. De asemenea, eram și mai puternic. Am smuls arma, m-am tras înapoi și l-am pocnit puternic cu pistolul în ureche. Neubauer nu a mai opus nici o rezistență. Numai în ochi i se mai putea citi mânia și ura. *Cum naiba îndrăznești?*

L-am întors cu fața în jos și i-am pus cătușe. Apoi l-am îmbrâncit în picioare și i-am înfășurat niște bandă în jurul coapselor, limitându-i mișcările la mici țopăituri pline de efort.

– Bună dimineața, am spus într-un sfârșit. La anchetă ai spus că te-ai întors din drum ca să oferi condoleanțele tale pentru Peter. Acest lucru nu m-a satisfăcut pe de-a-ntregul, nici pe mine, nici pe familia mea. M-am întors să continuăm de unde am rămas.

Capitolul 81

O lumină slabă se strecura afară pe sub ușa dormitorului lui Campion. L-am întins pe Barry pe burtă și i-am înfășurat niște bandă în jurul gleznelor. Mi-era teamă ca încăierarea cu soțul să nu o fi trezit. Era bine că nu dormeau împreună.

Când am deschis ușa, am văzut că lumina provenea de la flacăruile tremurătoare ale unor lumânări care ardeau la baza unui tablou înfățișând un Krishna cu multe brațe. Camera lui Campion arăta mai degrabă a *ashram* decât a dormitor.

Dar nici o zeitate invocată nu o putea scuti pe Campion de a fi trezită brusc de zgomotul benzii pe care tocmai i-o puneam peste gură.

– Bună dimineața, Campion, am șoptit. N-am să-ți fac nici un rău.

„OK" a fost tot ce a spus. Era ciudat de calmă și mi-am dat seama că probabil era sedată.

Am lăsat-o să-și tragă un capot peste cămașa de noapte din mătase și să se încalțe cu niște adidași. Apoi i-am pus cătușele și am condus-o la locul unde soțul ei se zbătea întins pe pardoseală.

L-am tras pe Barry de picioare și am împins cuplul pe scara principală circulară, până la parter.

La jumătatea drumului, am auzit hârâitul motorului singurei camionete pentru lapte din East Hampton.

– Trăsura dumneavoastră, le-am comunicat celor doi.

Am părăsit proprietatea, dar mai aveam de oprit într-un loc până să ajungem în oraș. L-am săltat pe detectivul Frank Volpi.

Capitolul 82

Camioneta pentru lapte se târâia la vale pe drumurile lucitoare de țară ca un vehicul înghesuit și antropomorfic dintr-un desen animat duminical. „Priviți, fetițe și băieței, este prietenoasa camionetă a lăptăriei din East Hampton. Cel din spatele volanului este domnul Hank, frumosul și amabilul lăptar."

Credeam că o să-mi revin, dar n-a fost așa. Mă simțeam amorțit și băteam în retragere, iar greața din stomac nu voia cu nici un chip să dispară. Dimineața părea una de vis. Era greu de crezut că toate astea se întâmplau.

Făcând stânga la capătul Bluff Road și dreapta pe Autostrada 27, camioneta a trecut pe lângă un Amagansett care dormea liniștit. A lăsat în urmă restaurantele, magazinele închise și alimentara cu storurile lăsate.

Apoi, luând-o printre dunele palide și nivelate din Napeaque, a ajuns în Montauk. Cu excepția unui cuplu de pescari care-și mâncau sandviciurile cu ouă la John's Pancake House, nu era țipenie de om.

Motorul se opintea cu încărcătura lui grea, urcând dealul de la marginea orașului. Am accelerat trecând de librărie și de scurtătura familiară care ducea la casa mea de pe Ditch Plains Road.

La aproape un kilometru jumătate de far, camioneta a făcut la dreapta. A săltat peste un lanț greu care stătea neferecat în noroi, între gardurile vii neîngrijite.

După ce a sărit din mașină ca să încuie lacătul, Hank a continuat drumul lung și nisipos până am zărit valurile cu scufie albă dansând în lumina dimineții.

Abia după ce am urcat creasta, am întrezărit o casă de vis cuibărită printre dune, exact în vârful dealului. Era ca și cum Max Kleinerhunt, director general și fondator al website-ului numaiadevărul.com era foarte determinat să asigure pe toată lumea că soarele strălucea deasupra lui înainte de a străluci peste restului populației Americii de Nord.

Din nefericire pentru Max, acțiunile lui, care odată se vânduseră cu o sută optzeci și nouă de dolari bucata, se stabilizaseră la șaizeci și șapte de cenți. Cu toate că băgase douăzeci și două de milioane în casa lui de vacanță, Kleinerhunt era acum mult mai preocupat să-și salveze fundul decât să-l bronzeze. În ultimele șase luni, singurul vizitator fusese surferul ocazional sau biciclistul care urcaseră acolo la asfințit pentru a admira peisajul de la unul dintre nenumăratele balcoane.

Cea mai la modă sintagmă din afacerile imobiliare în primăvara asta era „Nu construi absolut nimic lângă altcineva". Lui Max Kleinerhunt îi reușise de minune.

Hank a apăsat un buton pe telecomanda agățată de parasolar. O poartă din oțel lustruit a răsărit dintre dune și camioneta a alunecat într-un imaculat garaj subteran cu o capacitate de douăsprezece mașini.

Înainte chiar de a opri motorul, Pauline a venit în fugă și m-a îmbrățișat prin geamul deschis al camionetei.

– Astea au fost cele mai lungi douăsprezece ore din viața mea, a șoptit ea.

– Și pentru mine, am asigurat-o.

În spatele ei stăteau Fenton, Molly și Marci.

Capitolul 83

Cei mai vechi prieteni ai mei s-au strâns ciorchine în spatele camionetei pentru lapte ca niște copii în jurul bradului în ajun de Crăciun. Am deschis ușa scârțâind din spate și am urcat înăuntru. Am început să dezlipesc banda de la gură, nu și pe cea din jurul încheieturilor.

– Cum îndrăznești să ne tratezi astfel! a spus Campion, pe când i-am smuls banda de pe buze. Ai fost musafir în casa noastră!

– Și acum tu ești musafirul nostru, i-am răspuns.

Tricia Powell a fost următoarea care și-a vărsat focul, arătând spre cutele și petele de pe rochia ei neagră, lungă, de seară. A șuierat:

– Asta-i Armani, animalelor.

Barry Neubauer n-a spus nimic după ce am smuls banda. L-am privit în ochii oțeliți și am știut că era prea ocupat să urzească planuri ca să mai spună ceva.

Frank Volpi m-a anunțat că eram „ca și mort", și am găsit amenințarea convingătoare, venind din partea lui.

În timp ce eu și Fenton îi ajutam să coboare din camionetă, Marci desfăcea niște scaune pliante. Hank a adus un cărucior pentru servit, pe care erau două pachete transparente: primul conținea seringi de unică folosință ambalate; cel de al doilea, fiole de plastic de o câte o sută de mililitri.

Barry Neubauer continua să mă privească fioros în timp ce le dădeam veşti bune şi veşti proaste.

– În câteva minute, veţi putea merge înăuntru unde vă veţi putea relaxa. Dar mai întâi, acest bărbat, care este asistent medical calificat, vă va recolta nişte probe de sânge, fiecăruia dintre voi, cu excepţia domnului Montrose. N-am de gând să vă explic motivele, aşa că nu puneţi întrebări.

Nu le-a picat deloc bine.

– Oricine mă *atinge* cu un ac va fi dat în judecată! a ţipat Tom Fitzharding. Mi-am amintit de fotografiile cu el, nevastă-sa şi Peter, când frate-meu avea şaisprezece sau şaptesprezece ani.

L-am plesnit pe Fitzharding peste faţă. Lovitura a scos un zgomot puternic care le-a închis tuturor gura. Şi asta mă făcea să mă simt bine. Nu-mi plăcea Fitzharding, nici nevastă-sa, din motive lesne de închipuit.

– Odată terminată această treabă neplăcută, puteţi merge înăuntru, am repetat. Puteţi face duş, vă puteţi schimba şi apoi puteţi trage un pui de somn. Dar, fie că veţi coopera sau nu, nimeni nu merge înăuntru până nu se rezolvă cu proba de sânge.

– Mucosule, spuse Stella Fitzharding.

M-am aplecat la urechea ei.

– Ştiu totul despre tine şi Peter. Aşa că taci naibii din gură.

– Trebuie să fac un duş. Puteţi începe cu mine, s-a oferit Tricia Powell, aşezându-se pe unul dintre scaunele pliante. Şi-a ridicat plictisită braţul.

Apoi lucrurile au mers surprinzător de bine. În garaj, Hank şi Marci au extras şi au etichetat cu grijă câte nouăzeci de mililitri de sânge de la fiecare. Apoi ostaticii au fost duşi înăuntru şi direcţionaţi spre aripa unde se afla

sala de sport. Pe dușumea erau aliniate saltele din spumă. Existau și dușuri, bineînțeles. Aveam până și cafea și chifle, precum și tone de lapte organic.

– Încercați să dormiți un pic, i-am sfătuit. Va fi o zi lungă.

Capitolul 84

În acea săptămână, Marci fusese la supermarket în Riverhead și scormonise prin standurile cu reduceri după haine, ca să-i îmbrăcăm pe ostaticii. Când cuplul Neubauer, cei doi Fitzharding, Volpi, Tricia Powell și Montrose s-au aliniat pentru micul dejun, erau îmbrăcați drăguț, modest și deloc scump. Mâncarea și somnul le mai ridicase moralul, dar pe fețele lor se putea citi confuzie și teamă. „De ce ne aflăm aici? Și acum ce se va întâmpla?“

Ne-am gândit mult cum să facem cu paza și am decis să nu complicăm lucrurile inutil. Fiecare ușă pe care o foloseam era încuiată cu lacătul. Câteva erau chiar încuiate cu câte două lacăte. Tuturor li se spusese că li se va pune căluș și vor fi legați dacă ne vor face probleme, ba chiar și dacă doar vom suspecta vreo cât de mică intenție în acest sens. Asta și pentru că Marci, Fenton și Hank aveau tot timpul la ei arme cu electroșocuri.

Puțin după micul dejun, a venit Macklin cu o femeie micuță, cu părul grizonant. Grupul de ostatici a schimbat mai multe priviri nedumerite părând înviorat de speranța că totul avea să se sfârșească în curând.

Apoi, în timp ce eu și Macklin ne sfătuiam într-un colț, Bill Montrose a făcut apel la discernământul buniculuí meu.

– Domnule Mullen, îmi pare foarte bine să vă văd, a spus Montrose. Sper că înțelegeți că dacă vom fi lăsați să plecăm înainte ca vreunuia dintre noi să i se întâmple ceva, cei implicați o vor duce mult mai bine. Aproape că pot promite asta.

– Tu te pricepi mai bine la asta decât mine, a spuse Macklin întorcându-i spatele.

Cu toate acestea, cei șase ostatici întrezăreau un licăr de speranță, până când au fost conduși într-o sufragerie mare cu vedere la ocean, ale cărei podea acoperită cu gresie, grinzi de pin și o vedere de-ți cădea fața constituiau inima casei.

Însă în acea dimineață draperiile erau trase. Camera era luminată de dispozitive puternice pe care Marci și Fenton le agățaseră de tavan.

Montrose a bolborosit:

– O, Doamne, nu.

Camera era mobilată doar cu două mese lungi din lemn și câteva scaune pliante. În fața lor, pe o platformă înaltă de vreo treizeci de centimetri, era un scaun de birou din piele neagră.

Între scaunul de pe platformă și mese mai erau două scaune. Pe unul se afla o Biblie, celălalt era rezemat de un mic birou. Pe el era o drăcie antică, semănând cu o mașină de scris, cu câteva piese lipsă.

În spatele scaunului înălțat erau agățate două steaguri lucitoare – drapelul Statelor Unite și cel verde, portocaliu și alb al Irlandei.

Exact în mijlocul camerei era un trepied pe rotile care avea montată o cameră de televiziune. Pe o latură a ei era ștanțat EH70.

Molly a îndreptat-o asupra invitaților noștri pe măsură ce intrau în cameră, legați cu cătușe și bodogănind, luând

loc pe scaunele pliante din spatele meselor. Toți păreau în stare de șoc. Apoi ușa camerei a fost închisă. Hank s-a așezat în fața ei cu o armă cu electroșocuri în mână și în cealaltă cu o bâtă de baseball.

Apoi Molly a învârtit camera ca să-l prindă pe Macklin traversând încăperea. A păşit cu grijă pe mica estradă și s-a așezat în scaunul din piele.

Cam în același timp, prietena lui și stenografa Curții, Mary Stevenson, și-a luat în primire locul din fața mașinii de scris antice.

La dreapta lui Macklin, un anunț scris de mână fusese lipit cu bandă adezivă pe imaculatul perete alb.

Molly a făcut zoom pe literele de tipar: POPORUL CONTRA LUI BARRY NEUBAUER.

Capitolul 85

Prima tulburare serioasă a ordinii a venit, deloc surprinzător, din partea lui Volpi. S-a ridicat și a țipat din toți bojocii:

– Ce-i rahatu' ăsta!

Hank a alergat la el de la ușă cu arma cu electroșocuri ridicată ca o sabie. L-a atins pe Volpi, care s-a scurs pe podea, zvârcolindu-se de durere. M-am gândit că era o lecție bună pentru tot grupul să-l vadă în halul ăsta. Știam că aparatul de filmat era tot în zoom pe înscrisul de pe perete. Nu înregistrase felul în care Hank ținea mulțimea sub control.

– Frank, tacă-ți gura, a țipat Hank. Asta-i valabil și pentru voi, ticăloșilor.

Cred că toți și-au dat seama că nu era de glumă.

Fără să dea de veste, Molly învârti camera din nou, de data asta îndreptând ochiul nemilos către mine. Am stat drept, am respirat adânc și am privit direct în obiectiv.

De la uciderea cu sânge rece a lui Sammy în Chelsea, mi-am pus capul la contribuție cum n-am putut s-o fac la Nelson, Goodwin & Mickel. Speram doar că fac ceea ce trebuie. Tocisem pentru asta tot anul terminal la Columbia. Și nu numai pentru că eram obsedat de moartea lui Peter și de lipsa de justețe care i-a urmat. Citisem și răscitisem *Fundamentele tehnicilor de pledoarie* și *Arta interogatoriului*

încrucișat, un clasic publicat în 1903, care era încă un model de urmat.

– Gata, a spus Molly, arătând lumina roșie de pe cameră. Transmitem. Începe, Jack.

– Numele meu este Jack Mullen, am spus, vocea sunând ușor răgușit ca și cum ar fi aparținut cuiva pe care abia dacă-l știam. M-am născut și am crescut în Montauk, și am trăit acolo toată viața mea.

Nimeni din încăpere nu era mai crispat decât mine, dar mi-am pus toată încrederea în cadența regulată, constantă pe care o exersasem cu atâta sârguință în timpul sesiunilor de practică la Columbia. Totul din tonul și ținuta mea încerca să transmită că eram sănătos mintal, esențialmente echitabil și meritam să fiu ascultat.

Știam de asemenea că era timpul să fac asta. Eram destul de sigur că o grămadă de oameni erau furioși și dați peste cap de ceea ce se considerau în ultimul timp a fi sentințe nedrepte: procesul lui Simpson, verdictul dat în New York în cazul Diallo, treaba de mântuială în cazul lui Benét Ramsey și altele în orășele și localități mici.

– Cu un an în urmă, am continuat, fratele meu a murit la o petrecere ținută la o casă de pe plaja din Hampton. Fusese angajat să parcheze mașini. A doua zi trupul lui neînsuflețit a fost adus de valuri pe plaja din fața proprietății respective. Ancheta judecătorească care a avut loc la sfârșitul acelei veri a conchis că fratele meu, care avea douăzeci și unu de ani, a murit accidental. N-a fost așa. A fost omorât în bătaie. În următoarele câteva ore am să dovedesc nu numai că a fost omorât, ci și de ce și de către cine. Bărbatul care stă în capătul mesei în stânga mea este proprietarul casei și gazda petrecerii respective. Numele lui este Barry Neubauer. Este director general la compania Mayflower. Probabil ați vizionat programele

posturilor de televiziune al căror patron este sau ați intrat pe site-urile lui, ori v-ați dus copiii la vreunul din parcurile lui tematice. Poate ați citit despre faptele lui de vitejie care-l consacră ca supraom în revistele de afaceri sau ați văzut vreo fotografie cu el făcută la vreo recepție caritabilă dată de vreo celebritate. Dar asta nu înseamnă că-l cunoașteți pe adevăratul Barry Neubauer. O veți face, însă. Mai mult decât v-ați putea închipui, pentru că Barry Neubauer este pe cale să fie supus unui proces pentru uciderea fratelui meu.

– Jack Mullen mă va da în judecată? a tunat Neubauer. O va face pe dracu'! Închide naibii aparatul ăla de filmat! Închide-l acum!

Izbucnirea lui a fost urmată de altele, așa că Macklin a trebuit să trântească puternic ciocănelul lui negru de spart nuci, făcând apel la liniște.

– Acest proces va începe în câteva minute, am spus finalmente către cameră. Transmitem în direct pe postul de televiziune Canal 70. Această mică pauză vă dă posibilitatea să vă chemați și prietenii.

Capitolul 86

Molly a închis camera, iar eu m-am îndreptat spre Fenton și Hank. Am mers împreună la Neubauer. Și-a întins mâinile încătușate.

– Scoate-le!

Am ignorat cererea ca și cum ar fi fost un puști răsfățat.

– Pentru mine nu contează deloc dacă voi cooperați în acest proces sau nu, i-am spus lui Barry pe cu ton categoric. Nu schimbă cu nimic lucrurile.

S-a înfuriat ca un director conștient de propria importanță.

– N-o să cooperăm. Și cum va arăta asta la TV? Vei arăta ca un dobitoc desăvârșit, Mullen, ceea ce și ești.

Am clătinat din cap spre Neubauer, apoi am scos din servietă un plic din hârtie de Manila.

I-am arătat ce era înăuntru.

– Iată cum vor arăta lucrurile, Barry. Ia uite-o și pe-asta. Și restul, am spus.

– N-ai să îndrăznești, a mormăit el arătându-și colții.

– Ba dimpotrivă. După cum am spus, tu alegi. Poți oferi versiunea ta de adevăr. Dacă nu vrei, e în regulă și-așa. Transmitem iar în direct.

Molly a început să filmeze din nou, iar eu am repetat comentariile introductive. De data asta, mai calm și mai convingător.

– Înainte ca acest proces să se încheie, am continuat, veți înțelege că Barry Neubauer este un ucigaș și că toți cei care stau pe scaunele acestea au contribuit fie la crimă, fie la ascunderea ei. Odată ce veți vedea ce au făcut, nu veți avea nici un grăunte de milă pentru ei. Credeți-mă pe cuvânt.

Poporul va vedea că Barry Neubauer l-a omorât pe fratele meu cu mâna lui sau a angajat pe cineva să-i ducă la îndeplinire demersul sângeros. Vom arăta de asemenea că, laolaltă cu mijloacele și ivirea ocaziei perfecte de a scăpa de el, a avut și un mare motiv s-o facă. Când veți auzi motivul, veți înțelege totul. Recunosc că acestea nu sunt niște circumstanțe ideale pentru stabilirea inocenței sau a culpabilității unui om, am spus.

– Serios? a spuse Bill Montrose. Ăsta-i primul lucru inteligent pe care l-ai spus până acum, Mullen.

L-am ignorat pe Montrose. Știam că lucrul cel mai important în acel moment era să merg înainte și să nu mă las cu nici un chip tras înapoi. Gura mi se uscase prea tare ca să pot continua. M-am oprit și am ridicat paharul meu cu apă. Mâna îmi tremura atât de rău, că era cât pe-aci să-l scap.

Însă vocea îmi era sigură.

– Dacă rămâneți cu mine, veți vedea că acest proces este cel puțin la fel de just ca orice alt proces pe care l-ați urmărit în ultimul timp. Tot ce urmărim aici este imparțialitatea.

În primul rând, domnul Neubauer va beneficia de consultanță. Și nu vorbesc de un avocat necopt, plătit prost și exploatat la greu, ca cei desemnați în cazul unor acuzați locali care sfârșesc pe scaunul electric. Este vorba despre distinsul domn Bill Montrose, asociat fondator și șef al comisiei manageriale de la o mare firmă de avocatură din New York. Și, de vreme ce domnul Montrose este de mult timp avocatul personal al domnului Neubauer și recent l-a reprezentat cu succes în anchetă, cunoaște extrem de bine

toate chichițele acestei spețe. Dacă vă gândiți că adversarul domnului Montrose voi fi eu, un mucos de douăzeci și nouă de ani abia ieșit de pe băncile facultății, această disproporție este, dacă ne gândim bine, în favoarea inculpatului.

Judecător în acest proces va fi bunicul meu, Macklin Reid Mullen, am spus, prilej pentru Montrose de a se înfuria din nou. Stenograful este Mary Stevenson, grefier la Tribunalul Municipal al orașului New York de treizeci și șapte de ani.

Încă o dată, îmi dau seama că ceea ce facem este mai mult decât neobișnuit. Tot ce pot spune este să urmăriți procesul. Dați-ne o șansă. Apoi judecați și singuri. Bunicul meu a venit în această țară din County Clare, Irlanda. Și-a petrecut ultimii douăzeci de ani lucrând ca jurisconsult și apără legea și dreptatea mai mult decât oricine altcineva, asta incluzând și profesorii mei de la facultate.

Într-un proces penal, judecătorul nu are ca atribuții hotărârea vinovăției sau a nevinovăției, ci girarea neînțelegerilor dintre avocați privind probele sau procedurile și menținerea unui proces corect. În acest caz, am spus, fixând intens obiectivul, voi veți fi jurații. Macklin nu este aici să emită un verdict, ci doar să gestioneze desfășurarea procesului. Și se va descurca de minune. Asta-i tot ce vă pot spune pentru moment. Următorul va vorbi domnul Montrose.

Capitolul 87

Bill Montrose era singurul dintre invitații noștri care nu purta cătușe. Stătea pe scaun gânditor. Apoi, ca orice jucător bun de pocher, s-a întors și m-a studiat.

Am făcut tot ce-mi stătea în putință să uit importanța crucială a următoarelor câteva secunde. Dacă ar fi fost într-adevăr interesat de binele clientului său, modul lui de a acționa ar fi fost curat. Dar ca mulți alți avocați de mare succes și cu toate astea relativ necunoscuți, Montrose ajunsese într-un punct în care tânjea după ceva faimă și glorie care să-i legitimeze bogăția și proprietățile. Știam lucrurile astea despre el încă de pe vremea când lucram la Nelson, Goodwin & Mickel. După spusele colegilor, se autoproclamase un avocat pledant mult mai bun decât Johnnie Cochran sau Robert Shapiro. Bill Montrose avea cumplit de multă încredere în el și era cel mai mândru avocat dintre cei pe care i-am cunoscut eu. Contam pe asta.

Am respirat adânc când Montrose s-a ridicat în picioare. Și-a îndreptat privirea către camera de luat vederi. Era marele lui moment. Și n-avea de gând să stea deoparte.

– Vă rog să nu înțelegeți sau să interpretați greșit, a început. Doar pentru că stau în fața dumneavoastră asta nu înseamnă că această procedură are vreun dram de legitimitate. Nu are. Nu vă lăsați înșelați, a continuat după o pauză retorică. Acesta *nu* este un proces. Aceasta *nu* este o sală

de judecată. Bărbatul mai în vârstă din spatele meu, în ciuda agilității și a bunei dispoziții pe care o afișează, *nu* este un judecător. Aceasta este o parodie de proces.

Trebuie să știți că s-a făcut deja dreptate în acest caz. Vara trecută o anchetă judecătorească a fost condusă pentru a elucida cauzele înecului lui Peter Mullen. În adevăratul proces – a prezidat distinsul Robert P. Lillian – clientul meu a fost găsit nevinovat.

Pe parcursul acestei anchete, Curtea a audiat un martor care a văzut decedatul scufundându-se într-un ocean cu valuri înalte, noaptea târziu. Nu unul, ci doi medici legiști au prezentat dovezi menite să dovedească faptul că nu a fost vorba de o crimă. După ce a cântărit mărturiile, judecătorul Lillian, într-o decizie disponibilă oricui dorește să o citească, a conchis că moartea lui Peter Mullen, deși regretabilă, nu s-a produs decât din vina lui.

Se pare însă că familiei lui îi este imposibil să accepte adevărul. Demarând acest nefericit demers, fratele și bunicul lui Peter Mullen transformă un accident într-o crimă.

Montrose a făcut o a doua pauză ca pentru a-și pune în ordine gândurile. Trebuia să recunosc că tipul era foarte bun.

– Acum ei vă cer să-i urmăriți. Vă rog să n-o faceți! Închideți televizorul sau schimbați canalul. Faceți-o acum. Faceți-o pentru că aveți încredere în justiție. Sunt sigur că aveți.

Montrose s-a așezat și m-am întrebat dacă puteam să-l mai facem să mai ia cuvântul.

Macklin a bătut cu ciocănelul în platforma de lemn.

– Această Curte, a spus, se va retrage pentru nouăzeci de minute pentru a permite procurorului și apărătorului să-și pregătească martorii. Vă sugerez să vă apucați de treabă.

Capitolul 88

După patruzeci de minute de la retragerea Curții, ABC și-a întrerupt reportajul despre turneul de golf de la clubul Riviera din L.A. și a dat legătura lui Peter Jennings în studioul de știri din Lincoln Center. O ȘTIRE ȘOC cu litere de-o șchioapă a apărut pe tot ecranul.

– Reporterii de la ABC tocmai au aflat, a spus Jennings cu un accent melodios foarte discret, că mogulul media Barry Neubauer, soția lui și cel puțin trei dintre invitații lor au fost răpiți noaptea trecută după petrecerea organizată la reședința lor de vară din Amagansett, Long Island. În conformitate cu o transmisie care rulează acum în direct pe Canalul 70 în East Hampton, răpitorii plănuiesc să-l supună unui proces pe Barry Neubauer pentru uciderea unui bărbat de douăzeci și unu de ani din Montauk. Procesul, care are loc într-o locație necunoscută, este programat să înceapă în mai puțin de o oră.

În timp ce Jennings vorbea cu accentul lui canadian, un cadran roșu a apărut în colțul din dreapta sus al ecranului. Arăta un contur al unui capăt al Long Island-ului și un titlu cu litere roșii, îngroșate: „CRIZĂ ÎN HAMPTON".

În câteva minute, posturile CBS („ASEDIU ÎN LONG ISLAND") și NBC („OSTATICI ÎN HAMPTON") au ridicat ancora, preluând subiectul, pentru a fi și ele părtașe la scandalul care tocmai izbucnise. Ca și Jennings, aveau să-și

petreacă următoarele patruzeci și cinci de minute bătând apa în piuă, în timp ce reporterii aveau să se agațe de orice detaliu al acestui subiect fierbinte.

Prima transmisiune ABC a fost un interviu cu detectivul de poliție Tommy Harrison în parcarea din spatele sediului Poliției din Hampton.

– Jack și Macklin Mullen, a spus Harrison, sunt vechi și cunoscuți locuitori ai Montaukului care se pare că au acționat ca urmare a frustrării acumulate în urma rezultatului unei anchete în legătură cu moartea lui Peter Mullen de astă-vară.

– Are vreunul din ei dosar penal? a întrebat reporterul.

– Nu înțelegeți, a spus Harrison. Cu excepția unui incident minor în care a fost implicat Jack Mullen după moartea fratelui său, nici unul dintre ei nu a fost arestat vreodată. Nici măcar nu au primit vreo amendă pentru depășirea vitezei legale.

Apoi ABC a dat legătura la Departamenul de Justiție din Washington unde abia începuse o conferință de presă unde un purtător de cuvânt declara:

–... al ostaticilor sechestrați în Long Island. Cinci dintre ei au fost identificați. Este vorba despre: Barry și Campion Neubauer, Tom și Stella Fitzharding, care au o casă în Southampton, și William Montrose, un renumit avocat din New York.

Când purtătorul de cuvânt s-a oprit pentru a se uita peste însemnările lui, a fost bombardat cu o mulțime de întrebări: „În ce scop au fost luați ostatici?“, „De ce nu puteți capta sursa transmisiunii?“, „Ce știți despre răpitori?“. A făcut încă o scurtă declarație, apoi a închis conferința de presă:

– Răpitorii folosesc un dispozitiv de bruiere care până acum ne-a împiedicat să localizăm sursa transmisiunii. Să

divulg mai multe ar fi în detrimentul eforturilor noastre de a rezolva aceasta situație pe cât mai repede posibil.

Apoi ABC a dat din nou legătura în studiourile Canalului 70 din Wainscott. Directorul postului, în vârstă de douăzeci și patru de ani, J.J. Hart, era alături de avocatul postului, Joshua Epstein. Hart a declarat că nu avea nici cea mai mică intenție să se lase intimidat de restricțiile guvernului.

– Reporterul nostru, Molly Ferrer, a scos la iveală un subiect extraordinar pentru jurnalismul de televiziune. Nu avem nici o intenție să *nu* facem cunoscut acest scandal publicului larg.

– Hotărârea este profund neconstituțională, a spus Epstein. Luni am de gând s-o contest oficial. Dacă nu cumva s-a întâmplat ceva azi-noapte și eu n-am fost anunțat, trăim încă în democrație.

– Ca să recapitulăm ce știm până acum, a spus Jennings, avem cinci ostatici, poate chiar mai mulți. Bunicul și nepotul care i-au răpit se pare că au fost scoși din țâțâni de moartea în condiții suspecte a unuia dintre membrii familiei. Și un proces penal absolut neobișnuit e pe cale să înceapă. În curând vom ști mai multe, dar acum vom da legătura Canalului 70 în East Hampton, unde o transmisiune în direct a procesului în cazul morții lui Peter Mullen e pe cale să înceapă.

Capitolul 89

– Tribunalul Poporului din Montauk, a spus Macklin cu o voce calmă și sigură, însărcinat cu aflarea adevărului și având zero toleranță pentru minciună, este chemat la ordine.

Apoi a bătut cu ciocănelul, scoțând un pocnet răsunător.

Eu și bunicul am schimbat o privire rapidă conștienți de importanța momentului, înainte s-o chem pe Tricia Powell la boxă. Cred că tânăra înțelesese însemnătatea unei apariții televizate, dar probabil nu și ce avea să i se întâmple. După ce a depus jurământul, am început.

– Doamnă Powell, am auzit că v-ați făcut o apariție strălucitoare și elegantă la petrecerea din acest an.

– Bănuiesc că te referi la noul meu Mercedes.

– E un progres fulminant, nu? Într-o vară sunteți asistent executiv la Mayflower. Vara următoare vă găsește conducând un sedan de patruzeci și cinci de mii de dolari.

– Am avut un an bun, a spus Tricia Powell cu ceva indignare în voce. În februarie am fost avansată în postul de director de protocol.

– Iertați-mă că-mi bag nasul, dar cât câștigați anul trecut?

– Treizeci și nouă de mii.

– Și acum?

– Nouăzeci, a spus cu mândrie.

– Deci, la câteva luni după ce ați mințit la anchetă că l-ați fi văzut pe fratele meu înotând în valurile reci ca gheața la petrecerea lui Neubauer, sunteți promovată și salariul aproape că vi se triplează. Sperjurul v-a folosit mai mult decât o diplomă MBA la Harvard.

– Domnule judecător, a lătrat Montrose.

– Se admite, a spus Macklin. Încetează, Jack.

– Îmi cer scuze. Luni, după ce ați depus mărturie că l-ați văzut pe fratele meu înotând în apa de un grad în timpul serviciului, salariul dumneavoastră a crescut cu cincizeci și unu de mii de dolari. Există și altceva în afara mărturiei dumneavoastră care să vă fi făcut infinit mai prețioasă pentru firmă?

– Da, există, dar nu cred că vreți s-o auziți, a spus Powell. Una peste alta, nu se potrivește cu teoria conspirației pe care o tot propovăduiți.

– Vă rog, doamnă Powell. Dați-mi o șansă. Curtea vrea să audă versiunea dumneavoastră.

– Am muncit între cincizeci și șaizeci de ore pe săptămână. Nu aveam cum să rămân în postul de asistentă pentru mult timp.

– Cred că aveți dreptate, am spus, deschizând dosarul pe care-l țineam în mână. Doamnă Powell, vă arăt ceea ce am marcat drept Proba Poporului A.

I-am înmânat documentul.

– Îl recunoașteți?

– Da.

– Ne puteți spune ce reprezintă?

– Este evaluarea mea pe șase luni la compania Mayflower. Cum ați intrat în posesia ei? a întrebat ea.

– În momentul de față asta nu are nici o relevanță, am spus. Recunoașteți semnătura din josul ultimei pagini? am întrebat, arătând spre semnătura ei.

– E a mea.

– Domnule judecător, am spus, privind spre Mack, Poporul oferă Proba Poporului A drept dovadă în acest caz.

Mack s-a întors către Montrose.

– Vreo obiecție?

– Obiectez contra întregii proceduri, a spus Montrose.

– Se respinge, a rostit Mack. Proba Poporului A se admite. Continuă, Jack.

– Am să trec peste partea de deschidere care precizează zilele în care ați ajuns târziu sau nu v-ați prezentat deloc, bolnavă fiind, și voi citi din partea denumită „Concluzie. Pașii următori". Cred să ar trebui să ne ofere o idee corectă despre impresia pe care i-ați făcut-o patronului înainte de data morții fratelui meu. Rugați să evalueze performanțele dumitale privind conduita, eforturile depuse și competența generală, cu note de la zero la zece, cei trei supervizori nu v-au dat note mai mari de șase, am spus. Citez din ultimul paragraf: „Doamna Powell primește un avertisment scris. În condițiile în care calitatea muncii depuse nu se ameliorează substanțial în următoarele luni, va fi concediată".

– Ei bine, cred că am evoluat uluitor de bine în munca mea, a spus Tricia Powell.

Capitolul 90

Bill Montrose a sărit din scaun într-o clipită. Cu claia lui de păr alb, trupul robust și mișcări smucite și hotărâte, semăna puțin cu un dirijor de la Lincoln Center. A stat nemișcat în fața camerei. Amintea de un dirijor concentrat care așteaptă ca orchestra să se așeze.

– Doamnă Powell, a spus, odată ieșit din transă, ați fost *în vreun fel* recompensată pentru mărturia de la ancheta de astă-vară?

– În mod cert, nu, a confirmat Powell. Cu nici un ban.

– Vi s-a promis ceva, orice, de către Barry Neubauer sau de vreo altă persoană care a acționat în numele său?

– Nu.

– Vi s-au fluturat perspectivele vreunei promovări, o creștere salarială, un birou mai bun, un instructor personal, sau chiar o pereche nouă de pantofi?

– Nu! a spus Powell indignată.

– Doamnă Powell, Jack Mullen pare să-și fi făcut o idee falsă cum că există ceva scandalos într-o persoană ambițioasă și talentată care a atras atenția directorului general. Nu există. Nu ați făcut nimic pentru care să vă simțiți datoare să vă cereți scuze.

– Mulțumesc.

Am țâșnit din scaun.

– Domnul Montrose are vreo întrebare?

– Evident că am. Doamnă Powell, permiteți-mi să vă întreb cum anume ați ajuns în această sală de judecată în această după-amiază. Nu sunteți aici din propria dumneavoastră voință, nu?

– Bineînțeles că nu, spuse Tricia. Nici unul dintre noi nu este.

– Ne puteți spune cum ați ajuns aici?

– Mergeam cu mașina spre casă, când un bărbat a răsărit de pe bancheta din spate. M-a amenințat.

– Erați speriată?

– Dumneavoastră n-ați fi fost? Era să fac un accident.

– Și apoi?

– M-a dus la o casă, unde m-a obligat să intru în spatele unei camionete pentru lapte urât mirositoare unde erați dumneavoastră și familia Fitzharding.

– Cât timp ați stat în camionetă?

– Aproape șapte ore.

– Și acum sunteți liberă să plecați? a întrebat Montrose.

– Nu.

– Dacă domnul Mullen v-o permite, vă puteți întoarce la locul dumneavoastră, doamnă Powell.

– Mulțumesc.

După ce Tricia Powell și-a reluat locul, Montrose s-a întors cu fața spre cameră. Era pe punctul de a ține un discurs, când fața i s-a schimonosit. Rămase efectiv cu gura căscată.

Capitolul 91

Montrose o urmărea alarmat pe Jane Davis păşind pe pardoseala de piatră, zgomotul paşilor ei reverberând în încăpere.

Jane era îmbrăcată în pantaloni şi o bluză neagră, şi nu părea nervoasă sau temătoare, cum fusese la anchetă. L-a fixat pe Montrose, apoi s-a întors şi a privit drept spre Barry Neubauer.

Pentru a-şi demonstra indiferenţa, Neubauer a afişat un zâmbet superior. Jane i-a întors zâmbetul liniştită.

– Poporul o convoacă pe doamna doctor Jane Davis, am anunţat, iar ea a mers până la locul unde Fenton aştepta în mână cu Biblia familiei.

Dacă la anchetă îi tremuraseră mâinile, acum părea extrem de calmă. A pus o mână pe coperta din imitaţie de piele a Bibliei şi a jurat să spună adevărul.

– Doamnă doctor Davis, i-am spus în timp ce lua loc, apreciem posibilele consecinţe ale declaraţiilor dumneavoastră de azi. Vă suntem recunoscători.

– Vreau să fiu aici, a afirmat. Nimeni nu trebuie să-mi mulţumească.

Apoi Jane şi-a dat capul pe spate şi a respirat adânc.

– Doamnă doctor Davis, am început, sunteți, vă rog, amabilă să vă treceți în revistă pregătirea, pentru cei prezenți?

– Bineînțeles. Am absolvit prima din clasă liceul din East Hampton în 1988 cu statutul de posesor al unei burse naționale. Tind să cred că am fost singurul elev, în zece ani, admis la Harvard de la liceul din East Hampton, însă nu mi-am permis plata taxelor și am mers la Universitatea Binghamton.

– Unde v-ați luat diploma de licență?

– La Facultatea de Medicină din cadrul Universității Harvard, apoi mi-am făcut rezidențiatul la spitalul UCLA din Los Angeles.

– Pe ce post sunteți angajată în prezent?

– De doi ani funcționez ca medic legist șef la spitalul din Long Island și de asemenea legist-șef specializat în decese survenite în urma unor agresiuni pentru districtul Suffolk.

– Domnule judecător, am spus, uitându-mă la Mack, Poporul o numește pe doamna doctor Jane Davis ca martor specialist în patologie și medicină judiciară.

Mack s-a întors spre Montrose, care era încă extrem de agitat.

– Sunt sigur că domnul Montrose nu are nici o obiecție împotriva mărturiei doamnei doctor Davis, dat fiind că a chemat-o ca martor specialist și în ancheta din vară. Corect, domnule avocat?

Montrose a dat din cap zăpăcit și a bolborosit:

– Nici o obiecție.

– Doamnă doctor Davis, am continuat, dumneavoastră ați făcut autopsia fratelui meu?

– Da.

– Doamnă Davis, înainte ca dumneavoastră să ajungeți în sala de judecată, doamna Powell a descris cum a fost răpită înainte de începerea acestui proces. Ne-ați putea împărtăși propria dumneavoastră experiență de dinainte de ancheta din vară?

A aprobat cu un semn din cap.

– În noaptea care preceda ziua depoziției, a spus, un bărbat a pătruns în casa mea. Eram în pat, dormeam. M-a trezit și mi-a pus o armă între picioare. A spus că era îngrijorat pentru mărturia mea. Fusese trimis să mă „instruiască". A spus că dacă voi sufla ceva la anchetă, va veni înapoi să mă violeze și să mă omoare.

Pentru prima oară de când intrase în cameră, Jane și-a plecat capul privind în podea.

– Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta, Jane, i-am spus.

– Știu.

– Ce ai făcut în sală a doua zi? am întrebat-o. La anchetă.

– Am comis sperjur, a spus Jane Davis, tare și răspicat. Și a continuat: În cadrul efectuării autopsiei fratelui dumneavoastră, am făcut douăzeci și șase de seturi de radiografii. Am făcut șase biopsii, analize de sânge și cercetări de laborator amănunțite. Peter avea nouăsprezece oase sfărâmate, inclusiv cele de la ambele brațe, plus încheieturile, opt degete și șase coaste. Craniul îi era fracturat în două locuri și avea trei vertebre fisurate. În câteva cazuri, bătaia administrată lăsase pe cadavrul lui niște urme atât de bine conturate de pumni și picioare, încât păreau desenate pe el. Mai mult decât atât, țesutul pulmonar al lui Peter nu arăta a țesut de înecat. Nivelul de saturație era al unei persoane care a fost aruncată în apă

după ce a încetat să mai respire. Dovezile că Peter fusese lovit și omorât în bătaie, apoi târât și aruncat în apă erau copleșitoare. Faptul că Peter Mullen a fost ucis este la fel de incontestabil ca prezența mea aici, în acest moment.

Capitolul 92

Montrose s-a ridicat de pe scaun. Încordarea i se citea în inflexibilitatea maxilarului. Aproape că-l auzeam repetându-și că el era marele Bill Montrose.

– Există oare un astfel de lucru, un proces curat care nu este tocmai curat? a întrebat. Bineînțeles că nu. Dar răpitorii noștri ar vrea să vă facă să credeți că există. „Știu că nu este tocmai procedura legală", sugerează domnul Mullen cu o ridicare de umeri în chip de scuză, „ca avocații să fie târâți din mașina lor sub amenințarea armei în mijlocul nopții. Dar dați-ne o șansă, suntem oameni obișnuiți ca și voi. Am fost nevoiți să acționăm astfel pentru că sistemul este viciat, sistemul este nedrept". Dar nu așa funcționează justiția. Cu siguranță nu cum ar trebui să funcționeze după Constituția și legile acestei țări.

Montrose a tresărit ca și cum s-ar fi simțit amenințat de pronunțarea cuvântului constituție ca de o lovitură fizică.

– Justiția, a continuat, nu înseamnă să fii un pic mai corect decât se așteaptă de la tine. Înseamnă să fii corect. Punct. Și cum poate fi ăsta un proces corect când procurorul poate ataca apărarea cu un martor surpriză ca Jane Davis?

Mă săturasem până peste cap de retorica lui Montrose. Dacă Macklin avea de gând să îngăduie discursuri, atunci aveam să țin și eu unul.

– Toți cei prezenți în această sală de judecată vă înțeleg frustrarea, am spus, ridicându-mă de pe scaun. Am fost în sală astă-vară când doamna doctor Davis, după ce a fost terorizată toată noaptea, a declarat că moartea fratelui meu fusese accidentală. Ca și dumneavoastră, tânăra procuroare Nadia Alper a rămas interzisă, nefiind pregătită să interogheze la rândul ei martorul. Dar, chiar dacă tacticile cu care aveți de furcă acum sunt aproape identice cu cele cărora și ea a trebuit să le facă față, există o diferență fundamentală, am spus simțind cum mi se aprind obrajii. La anchetă, procurorul a fost atacat printr-o minciună. Dumneavoastră vi s-a spus adevărul, un adevăr pe care probabil l-ați știut întotdeauna.

Vă place să tot bateți apa în piuă despre ce mascaradă este acest proces, domnule Montrose. Ce vă preocupă cu adevărat este faptul că nu se îndepărtează prea mult de unul corect. După ce, timp de douăzeci și cinci de ani, i-ați apărat neobosit pe cei bogați și puternici, ați devenit atât de pervertit încât orice aduce puțin cu un proces onest devine de-a dreptul jignitor. Vă sugerez să treceți peste asta.

– În ordine, e de ajuns, a rostit într-un final din scaunul lui Mack. Acest proces se amână pentru diseară.

Capitolul 93

De data asta, când POPORUL CONTRA LUI BARRY NEUBAUER a fost amânat, mașinăria de fabricat știri era alimentată cu combustibil și pregătită să pornească motorul. „Asediul din Long Island" era relatarea cu cea mai mare audiență de ani buni de zile. Și era și ușor de făcut. Jumătate dintre reporterii și producătorii care investigau subiecte în acea seară se aflau deja în Hampton încă de dimineață.

Din momentul în care Canalul 70 și-a încetat emisia, celelalte canale au început competiția adresându-se națiunii. Au dat pe post profile pe care rețelele lor le încropiseră în ultimele două ore. Țara a aflat cum Barry Neubauer intrase prin căsătorie într-una dintre cele mai distinse familii, deținătoare a mai multe edituri, cum își extinsese afacerile în radio și televiziune, parcuri tematice și internet. Discursuri laudative ale muncii lui au fost ținute de concurenți ca Ted Turner și Rupert Murdoch.

Lumea a mai aflat că avocatul lui personal, licențiat la Yale, Bill Montrose, nu mai pierduse un caz de șaptesprezece ani. Montrose își cimentase reputația într-o sală de judecată din Fort Worth în urmă cu nouă ani, apărând un fermier înstărit care omorâse un jucător profesionist de tenis pe care-l suspectase – pe nedrept – că se culcase cu amanta lui. Colegii de breaslă spuneau că Montrose l-a

hărțuit atât de rău pe procuror, încât statul, care insista ca acuzatul să fie încadrat la crimă de gradul doi, a trebuit să se mulțumească doar cu o amendă de o mie de dolari pentru posesie ilegală de armă.

Apoi a venit potopul de știri despre Mulleni. Interviuri cu localnici de vază mișcați de moartea mamei și a tatălui lui Jack, care arătau cât de puțin aveau Jack și Macklin din profilul unui terorist.

– Singurul motiv pentru care mai sunt acum primar în Montauk, a spus Peter Siegel, este pentru că Macklin nu a fugit. Iar Jack este un adevărat fiu al locului.

– Cei doi sunt niște Kennedy ai clasei muncitoare din Montauk, a completat Dominick Dunne, care venise în oraș în calitate de corespondent al revistei *Vanity Fair.* Aceeași mină sănătoasă și aceeași charismă, aceeași înclinație spre măgulire specifică irlandezilor catolici și același blestem tragic.

Reportajul arăta cât de repede se răspândise povestea în East End. Când un bancher bronzat care tocmai cobora dintr-un Porsche în fața unui magazin de vinuri din East Hampton a fost abordat de un reporter, a răspuns:

– Sper să scape cu viață.

Exprima sentimentul dominant al clasei bogate.

Localnicii vedeau diferit lucrurile. Puteau să se ascundă prin formule nepărtinitoare de genul „Sper ca toată lumea să ajungă acasă teafără", dar singurii de a căror siguranță le pasă erau cei doi Mullen și prietenii lor.

– Dacă ați ști cât a îndurat această familie în ultimii ani, a spus Denise Lowe, chelneriță la Pancake House, ați înțelege că este vorba despre o tragedie americană. E atât de trist. Cu toții îi iubim pe Jack și Macklin.

Dar abia aproape de miezul nopții, când crainicii de știri au plecat acasă și marii guru ai talk-show-urilor au preluat

ștafeta, a apărut primul comentariu editorial cu adevărat solidar. Ca și alte dăți, vocea din fața microfonului îi aparținea lui Geraldo.

În acea noapte, transmitea de la barul restaurantului Shagwong. Moderând emisiunea ca și cum ar fi fost o dezbatere locală, Geraldo a dat cuvântul localnicilor. I-a încurajat ca prin aduceri aminte să-și exprime sentimentele pe care le nutreau pentru Mack și Jack.

– Un motiv pentru care Macklin s-ar simți confortabil în noul lui rol, a spus Gary Miller, patronul unei creșe, este că, neoficial, el a fost judecător în acest oraș timp de douăzeci de ani. De fapt, chiar acum stăm în sala lui de judecată favorită.

Geraldo a intrat în direct cu Chauncy Howells, decan la Facultatea de Drept Columbia.

– Jack Mullen nu a fost un student bun, ci un student *excepțional,* a spus Howells. Unul cu cea mai ascuțită minte dintre toți studenții cărora le-am predat. Cu toate acestea, nu a aplicat pentru nici o slujbă de stagiar. Asta sugerează că plănuia procesul ăsta de ceva timp și că luase în calcul și consecințele. Nu am nici cea mai mică îndoială că pentru Jack Mullen asta a fost o decizie morală, etică și bine cumpănită.

Să nu interpretați greșit, a cerut Geraldo în încheiere, Jackson și Macklin Mullen nu sunt niște fanatici sau radicali, nici măcar niște nebuni. Sunt oameni care, asemenea mie și dumneavoastră, sunt sătui până peste cap de nedreptățile flagrante din sistemul penal. Singura diferență este că ei au simțit pe pielea lor aceste nedreptăți. Așa că s-au hotărât să facă ceva în sensul ăsta. Rugăciunile noastre sunt pentru *toți cei* implicați în această tragedie. Noapte bună, prieteni.

Și, în timp ce rețelele și stațiile de transmisie îi dădeau înainte cu POPORUL CONTRA BARRY NEUBAUER, FBI a descins în Hampton. În bocancii lor deformați cu talpă de cauciuc, cu tunsorile lor urâte și sedanuri dintre cele mai banale, arătau la fel de nepotriviți cu locul ca niște sărăntoci într-un palat.

Capitolul 94

– Dacă nu sunt suficient de atent, m-aș putea obișnui cu un loc ca ăsta, a spus Macklin, trecând un deget lung și osos peste lambriurile din mahon vechi care făceau ca încăperea să pară scoasă dintr-o casă parohială din miniserialele englezești.

Stăteam lângă biblioteca din colț, cea de lângă încăperea pe care o transformasem în sală de judecată. Eu și Mack ne-am trântit pe dușumeaua lustruită de stejar, cu fața la fereastra mare și înaltă cu vedere spre plaja pustie. Mă simțeam de parcă tocmai trecusem cu bine de prima zi de o sută de ore.

– Mă gândesc la Marci, Fenton și Hank, am spus. N-ar fi trebuit să îi lăsăm să se implice.

– E un pic cam târziu pentru asta, Jack. În afară de asta, ei au vrut să fie aici, spuse Macklin repezit. Și sper să ai mai multe atuuri în mână decât ai arătat astăzi.

– Ce zici despre depoziția lui Jane? l-am întrebat.

– Asta-i tot ce ai avut mai bun. Dar nu-l incrimina pe Neubauer. Nici măcar un pic. Unde-s dovezile zdrobitoare, Jack?

– Nu poți arde etapele, Mack, i-am spus. Cum spunea Fenning, vechiul meu profesor de tehnici de pledoarie, trebuie să construiești acuzarea „cărămidă cu cărămidă".

– Păi atunci construiește-o naibii odată și fii sigur că e solidă! Acum ajută-mă, Jack. Trebuie să mă bag în sacul de dormit. Oricum, n-ar trebui să stau de vorbă cu tine.

Am apucat o mână lungă și noduroasă și am tras zdravăn. De vreme ce era acolo, l-am îmbrățișat. Simțeam că strâng în brațe un sac cu oase.

– Să nu cumva să-mi îmbătrânești, Mack, i-am spus. Am prea mare nevoie de tine.

– Mă simt de parcă aș fi îmbătrânit cu zece ani în ultimele zece ore. Nu-i prea bine când îți începi ziua în fața microfonului.

Capitolul 95

Biblioteca avea un balcon și, odată Mack instalat, am deschis ușa de sticlă și am ieșit afară. Știam că nu trebuia să mă duc acolo, dar trebuia să-mi limpezesc gândurile. Voiam să mai trec totul prin filtrul gândirii încă o dată, în special motivul principal pentru care speram să scăpăm nepedepsiți.

Balconul era lipit de colțul casei. Oriunde ai fi privit, spre est către far sau spre vest către oraș, nu se vedea nici o locuință. În frumusețea ei rece, noaptea din Montauk te poate face să te simți la fel de insignifiant ca o muscă strivită de pervazul unei ferestre. Dar în acea noapte, senzația de micime era mângâietoare. Iar stelele sclipeau orbitor.

Unul dintre multele și fericitele efecte secundare ale gânditului în perspectivă este că te ajută să adormi. M-am întins pe scândurile de cedru și după câteva secunde pluteam pe aripile somnului.

Am fost smuls din somn de zgomotul unor pași la capătul culoarului.

Era prea târziu ca să mai fug. Am sărit în picioare, încercând să disting în întuneric. Poate era FBI-ul. O voce groasă, înspăimântătoare, urma să-mi ordoneze să mă așez pe burtă cu mâinile la spate.

Spusesem suficient de clar, speram, că nu aveam de gând să facem vreun rău ostaticilor. Nu era nevoie să mă împuște pe loc. Aproape că am spus cu voce tare:

– Nu e nevoie să trageți.

Am simțit parfumul delicat al Paulinei înainte de a o vedea.

– E o nebunie că te-ai întors aici, i-am spus când a ieșit din întuneric.

Dar nu am spus-o cu cine știe ce hotărâre. Am simțit că și ea s-a gândit la același lucru ca și mine, anume că ar putea fi ultima noastră noapte împreună pentru mult timp de acum încolo.

– Deci sunt nebună, a spuse ea.

– Dacă ești, atunci ai nimerit unde trebuie.

Pauline s-a întins și s-a aplecat peste mine și pentru câteva minute am uitat totul, în afară de cât de norocos eram că o aveam lângă mine. Gândul mă umplea de durere.

– N-am vrut să zic asta, Paulie dragă. Sunt chiar fericit că te-ai întors din New York.

– Știu, Jack. Așa că dă-i dragei tale o sărutare.

Capitolul 96

O oră mai târziu, eu și Pauline eram încă pe balcon la adăpostul acoperământului a o mie de stele orbitoare.

– Ai luat rezultatele analizelor de sânge de la Jane? m-a întrebat ea încetișor.

Eram atât de departe încât nu am înțeles ce voia să spună.

– Nu, mâine. Dimineață, sper. Dar tu? Cum ți-a mers în lumea mare și rea?

– Bine, a spus Pauline cu cel mai încântător surâs. Foarte bine, Jack. Ai să fii fericit.

– De câți ai reușit să dai?

– Doisprezece din doisprezece.

– Și câți au semnat?

– Toți. Până la unul, Jack. Îl urăsc pe nenorocitul ăla de Neubauer la fel de mult ca și noi.

– Se pare că am angajat investigatorul care trebuia, am spus, sărutând-o din nou.

– Miroși repede talentul. Ah, să nu uit, Jack, ești *faimos.*

– Faimos în sensul bun? Sau rău?

– Depinde de canal și de moderator. Tipul de la *Joacă dur* spune că tu și Mack ar trebui să fiți târâți în piața orașului și spânzurați.

– Ar face televiziunea prea puternică.

– Acum zece minute Geraldo v-a comparat cu niște eroi din Revoluția Americană.

– Întotdeauna am spus că Geraldo merită tot respectul.

– De când?

– Din seara asta.

– Și mai e și tipa aia care prezintă vremea pe Fox, care mi se pare că vrea să fie mama copilului tău.

– Ar trebui să-i spună cineva că sunt deja luat.

– Răspuns bun, Jack. Înveți.

– Adevărat. Dacă e vorba de facerea vreunui copil care să mă implice, are să fie cu o femeie care nu prezintă vremea și pe care o cheamă Pauline Grabowski.

A urmat o pauză plăcută.

– Pauline?

– Ce mai e, băiete avocat?

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc. De asta sunt aici, a șoptit ea. Probabil ăsta-i motivul pentru care toți ne aflăm aici, Jack.

– Te iubesc mai mult decât am crezut că pot vreodată iubi pe cineva. De fapt, te ador. Mă surprinzi, în sensul bun al cuvântului, aproape în fiecare zi. Îți iubesc entuziasmul, compasiunea, râsul ăla dulce și molipsitor. Nu mă satur niciodată să fiu cu tine. Îmi lipsești teribil când nu ești cu mine.

M-am oprit și am privit-o în ochi. Pauline îmi întoarse privirea fără să clipească.

– Vrei să fii soția mea? am șoptit.

De data asta tăcerea era înfricoșătoare. Mi-era teamă să fac o mișcare.

Într-un final, m-am ridicat sprijinindu-mă într-un cot și m-am aplecat peste ea. Fața îi strălucea pur și simplu. Era mai frumoasă ca niciodată.

Când a dat din cap printre lacrimi, încurcătura vieții mele fusese rezolvată.

Capitolul 97

Christopher Ames, locotenent în Garda de Coastă în vârstă de 29 de ani, stătea în spatele parbrizului conic al elicopterului Blackhawk 7000 cu reacție și se purta ca și cum noaptea ar fi fost jocul lui video preferat. Era în misiune, căutând milionarii dispăruți, dar nu o făcea cu tragere de inimă. Nu-i plăcuse în mod deosebit nici unul dintre milionarii pe care-i căuta. Nici unul dintre cei trei.

La douăzeci și șapte de kilometri depărtare de Montauk se afla Block Island. Ames își petrecuse ziua survolând fiecare centimetru pătrat. Zero. Asta nu prea-l surprindea.

Se grăbea să ajungă în Long Island, executând manevre ușoare, nimic care să-l aducă în fața Curții Marțiale. Aruncă o privire la indicatorul de viteză: 450. La naiba, simțea că zboară cu de două ori pe-atât. Zbura la mai puțin de cincisprezece metri de crestele albe tari ca piatra.

La farul din Montauk, o luă la dreapta și zbură de-a lungul coastei abrupte și ascuțite. La lumina lunii, părea că se prăbușește în valuri.

Se gândi să zboare deasupra stâncilor câțiva kilometri înainte să schimbe direcția și să aterizeze pe aeroportul MacArthur. Atunci descoperi clădirea întunecată și joasă dintre nisipuri.

Căutase după case de vacanță de multimilionari toată ziua, dar asta era prea de tot, chiar și după standardele

elevate ale investitorilor în imobile cu vedere la ocean de prin acele părți. Lucioasă și șerpuitoare, aluneca la nesfârșit printre stânci.

Cu toate astea, în primul weekend al verii, nu era aprinsă nici o lumină. Ciudat, și ce pierdere. *Cineva* trebuia să folosească casa asta mare.

Apăsă pe manetă și marea pasăre păru că scrâșnește în mijlocul aerului. Asta-l făcu să se gândească la un personaj de desene animate care-și dă seama puțin cam prea târziu că a depășit în viteză marginea unei stânci. Apoi, pentru a nu știu câta oară în acea zi, locotenentul Ames înclină aparatul de zbor spre vilă.

De aproape, putu vedea că vila nu era terminată. Se învârti în jurul zonei lipsite de iarbă ca o mașină de aprovizionare în jurul unui tir. Turbina motorului ciopârți un ciclon de praf care se așeza peste orice întâlnea în cale – de la terasa din fața casei până la mașina masivă de nivelat de la capătul aleii care duce spre garaj.

Tocmai se pregătea să se îndepărteze și să se îndrepte spre aeroport, când zări o bicicletă sprijinită de unul dintre puținii copaci.

O lumină cu lanterna lui de 8 000 de wați și văzu un lacăt deschis atârnând pe roata din spate.

„Ce avem noi aici?“

Înconjură din nou locul, de data asta cu mai multă băgare de seamă. Plană la înălțimea acoperișului și-și plimbă farurile de-a lungul șirului de ferestre negre.

În acel moment, îi văzu pe cei doi practic sub nasul lui, pe balcon. Amândoi goi pușcă.

Ames era pe punctul de a pune mâna pe radioul cu două canale când femeia se ridică și se întoarse în lumina farurilor. Era frumoasă, și nu în genul manechinelor cu buze țuguiate.

Timp de aproximativ zece secunde, femeia rămase cu mâinile în șolduri și se uită la el, de parcă încerca să îi transmită ceva important din priviri. Apoi își înălță brațele și ridică spre el degetele mijlocii de la ambele mâini.

Ames începu să râdă și își aminti de ce îi plăcea America.

„Probabil că am lucruri mai bune de făcut decât să arestez un cuplu pentru că face dragoste într-unul din cele mai frumoase locuri din America de Nord."

Puse casca la loc, apoi o luă spre aeroportul MacArthur.

Zâmbea încă, gândindu-se la fata care îi arătase ambele degete mijlocii.

Capitolul 98

Eu și Pauline eram pierduți în mica noastră lume, ținându-ne de mână și uitându-ne la valuri, când Fenton s-a năpustit pe ușă.

– Jack, Volpi a dispărut!

– Parcă stabilisem să verifici ce face din zece în zece minute, nu? Ușile erau încuiate de două ori?

– Chiar asta am făcut, Jack. Jur. N-a fugit de mult timp.

Din fericire, eu și Pauline eram deja îmbrăcați. L-am urmat pe Fenton afară, pe plajă. Ne-am tot uitat de-a lungul țărmului. *Nimic. Nici urmă de Volpi.*

– Probabil că a luat-o spre vest, spre Blakely. E singura direcție, am spus.

Toți trei am alergat spre garaj la mașina Paulinei. Pauline a urcat la volan și am ieșit de pe aleea noroioasă care ducea la garaj, apoi am făcut la stânga, spre oraș.

– Nu se poate termina așa, am spus.

Pauline, care mergea mai repede decât aș fi făcut-o eu, a accelerat la maximum. Era cu puțin înainte de două noaptea, iar strada era pustie. După aproape un kilometru a cotit rapid la stânga spre Franklin Cove.

– Oprește aici, i-am spus Paulinei. Țărmul e exact în spatele dunei ăsteia de nisip. Îl prindem aici sau ne-am dus naibii.

Am sărit din mașină și ne-am cățărat unul după altul până în vârful dunei. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

Ajunsesem prea târziu. Volpi era deja cu o sută de metri înaintea noastră, pufăind prin nisip și îndreptându-se încovoiat spre un grup de vile.

Oricum, ne-am grăbit să-l ajungem din urmă și am micșorat ›id distanța dintre noi. Dar Volpi, care tocmai ne zărise, alerga pentru viața lui și nu aveam să-l prindem înainte să ajungă la prima vilă.

În timp ce mă zbăteam prin nisip, un glonț mi-a șuierat pe la ureche venind din spate. Eu și Fenton ne-am întors și am văzut-o pe Pauline ținând în mâini pistolul ei Smith & Wesson. Imediat a mai tras un glonț în direcția lui Volpi.

Cel de-al doilea glonț a trecut probabil foarte aproape de el.

S-a oprit din cursă și a ridicat mâinile.

– Nu trage!

Am continuat să alergăm. Fenton a ajuns primul. I-a tras lui Volpi un pumn zdravăn care l-a trântit la pământ. Într-o secundă, am fost deasupra lui, și ne-am descărcat toată furia și frustrarea acumulate în ultimii ani luându-l la bătaie.

– De ajuns, a spus Pauline. Opriți-vă.

Dar Fenton nu terminase. A luat un pumn plin de nisip în mână și i l-a vârât în gură lui Volpi. Volpi s-a înecat încercând să respire, a scuipat și a reușit să îngaime câteva cuvinte.

Era rândul meu să fac același lucru.

– Ce s-a întâmplat cu Peter? i-am strigat în față. Ai fost de față, nu-i așa, Frank? Ce s-a întâmplat?

Încă scuipa nisip și încerca să tragă aer în piept.

– Nu... nu, a reușit să articuleze.

– Frank, eu vreau doar să aflu adevărul. Nu contează ce ne spui! Nimeni nu va afla nimic despre asta.

Volpi a scuturat din cap, iar Fenton i-a vârât alt pumn de nisip în gură. Volpi a respirat greu, a scuipat și a horcăit. Aproape că îmi părea rău pentru el.

De data asta l-am lăsat un minut să respire și să se concentreze.

Gidley însă nu-i dădea pace.

– Acum știi cum m-am simțit când m-a vizitat prietenului tău. A încercat să mă înece. Nu puteam să respir! Scuipam numai apă sărată. Cum e gustul de nisip, Frank? Mai vrei?

Volpi își ținea ambele mâini în fața gurii. Încă se îneca încercând să scape de nisipul din gură.

– Da, Neubauer și-a pus bătăușii să-l omoare pe fratele tău. Nici până acum nu știu de ce. N-am fost acolo, Jack. Cum poți crede una ca asta? Dumnezeule, îl plăceam pe Peter.

Doamne, ce bine era să aud lucrurile astea – să scot până la urmă adevărul. Să-l *aud* numai.

– Atât am vrut să știu, Frank. Adevărul. Termină cu smiorcăiala, javră ce ești.

Dar Volpi nu terminase.

– Tot n-ai cu ce să-l înfunzi. Neubauer e prea deștept pentru tine, Jack.

L-am lovit scurt cu dreapta, fără îndoială cel mai bun pumn al meu, și a căzut cu fața în nisip.

– Îți eram dator, nenorocitule.

Fenton l-a apucat de ceafă pe Volpi și i-a îndesat capul în nisip.

– Și eu.

Cel puțin știam adevărul. Era ceva. L-am târât pe nenorocit la mașina Paulinei și l-am adus înapoi.

Capitolul 99

Câteva ore mai târziu, după ce eu, Pauline și Molly am făcut ouă și cafea pentru toată lumea, ne-am întors în sala de judecată. Nu mai eram în vervă, însă adrenalina a început să pompeze și m-am înviorat.

După ce Macklin a bătut cu ciocănelul și a chemat sala la ordine, Montrose s-a lansat într-unul din discursurile lui pompoase, la care ar fi trebuit să lucrăm și noi toată noaptea.

Am obiectat, iar Mack ne-a cerut să ne apropiem.

– Știi asta foarte bine, i-a spus lui Montrose. Ar trebui să te axezi pe fapte în loc să filozofezi, dacă așa se cheamă ce faci tu în momentul ăsta. Și tu la fel, Jack. Dar din cauza celorlalte restricții care ți-au fost impuse, domnule Montrose, și în interesul echității și al aflării adevărului, dă-i înainte și ține-ți discursul. Dar fă-l mai scurt, pentru numele lui Dumnezeu. Nu întineresc, să știi.

Am scuturat din cap și m-am întors la locul meu. Montrose a acaparat scena din nou.

– Așa-zisul nostru procuror se delectează pătând cu nepăsare reputația clientului meu, a spus, aruncându-mi o privire fugară.

Mi s-a părut că se încălzea pentru ceea ce avea să urmeze.

– Până acum nu am recurs la represalii atrăgând atenția asupra detaliilor triste din viața defunctului său frate. Părea nepotrivit și, speram eu, deloc necesar.

Acum, a spus Montrose, ca și cum și-ar fi petrecut noaptea luptând cu propria conștiință, nu avem altă soluție. Dacă, de fapt, moartea lui Peter Mullen nu a fost un accident, ceea ce este puțin probabil, există oameni mult mai susceptibili de a-i fi dorit răul decât Barry Neubauer. Când Peter Mullen a murit la sfârșitul lui mai anul trecut, a turuit Montrose, dregându-și glasul, lumea nu a asistat la pierderea noii Maica Tereza. A pierdut un licean care renunțase la școală și care, la vârsta de treisprezece ani fusese deja arestat pentru posesie de droguri. Ar trebui de asemenea să știți că, în ciuda faptului că nu a avut în viața lui vreo slujbă permanentă, Peter Mullen avea aproape *două sute de mii de dolari* în cont atunci când a murit. Cu două luni înainte plătise o motocicletă de nouăsprezece mii de dolari cu un plic care conținea numai bancnote de o mie de dolari.

Cum se făcea că știau lucrurile astea? Oare mă urmărise cineva?

– Spre deosebire de domnul nostru procuror, nu sunt atât de iresponsabil încât să stau în fața dumneavoastră și să pretind că Peter Mullen a fost traficant de droguri. Nu am suficiente *dovezi* ca s-o afirm. Dar având în vedere trecutul lui, contul din bancă și modul de viață și neavând altă explicație pentru averea lui, ar fi putut fi, nu-i așa? Și dacă Peter Mullen își petrecea existența vânzând droguri probabil că avea și mulți dușmani. Așa se întâmplă în lumea drogurilor, chiar și în Hampton.

Auzind aceste acuzații false am sărit din scaun.

– Nimeni, am spus, nu pretinde că fratele meu a fost un candidat la sfințenie. Dar nu a fost traficant de droguri. Toată lumea din această încăpere știe lucrul acesta. Și nu

numai că știu asta, dar știu exact și modalitatea prin care acei două sute de mii de dolari au ajuns în contul lui bancar. Pentru că era vorba de banii *lor!*

– Domnule judecător, a protestat Montrose, procurorul nu are nici un drept să se dea astfel în spectacol. Chiar dacă vă este nepot.

Macklin a clătinat din cap.

– Dacă procurorul are ceva ce vrea să împărtășească totuși Curții, a spus el, ar trebui să înceteze cu peroratiile și s-o facă. Ar trebui de asemenea să i se comunice că orice nou comportament neprofesional nu va fi tolerat în acest tribunal. Se vrea un proces curat și, la dracu', chiar așa are să fie.

Capitolul 100

După luni în care mă gândisem numai la acest proces, studiind, investigând și adunând dovezi, în sfârșit sosise momentul adevărului. Voiam dreptate pentru Peter și poate aveam s-o obțin – *dacă* aveam să fiu suficient de bun, *dacă* aveam să-mi păstrez calmul și să-mi înfrânez indignarea, *dacă* reușeam realmente să-l surclasez pe Bill Montrose de data asta. Fără echivoc.

– Am o dovadă zdrobitoare pe care doresc să o prezint Curții, am spus. Dar mai întâi vreau să lămuresc ceva în legătură cu arestarea fratelui meu pentru posesie de droguri. S-a întâmplat în Vermont acum opt ani. Eu aveam douăzeci și unu de ani și eram în clasele superioare la colegiu, iar Peter, care avea treisprezece ani, venise în vizită la mine. Într-o noapte un polițist local ne-a oprit pentru un far spart. A găsit o scuză să ne percheziționeze mașina și a găsit un joint sub scaunul șoferului. Iată cum au stat lucrurile.

Știind că abia mă înscrisesem la Facultatea de Drept, cu toate că nu m-am dus la Columbia decât vreo câțiva ani mai târziu, Peter a declarat că jointul îi aparținea. Nu *era*. Era al meu. Vă spun toate astea ca să clarificăm lucrurile și pentru a ilustra că Peter nu era un sfânt, dar era un frate foarte bun. Nimic din ceea ce am să vă arăt nu-l recomandă altfel.

Acum, dacă se poate regla lumina, am continuat, Poporul are câteva probe pe care dorim să le facem cunoscute.

Marci s-a cățărat pe o mică scară mobilă și a refocalizat două reflectoare de 1 500 de wați până când acestea au inundat o porțiune de trei metri și jumătate de perete. În mijlocul suprafeței luminate am lipit o fotografie mare, colorată.

În ea se vedea un țânc cu obrăjorii roz, îmbrăcat într-un pulover călduros împodobit cu reni. Copilul era înconjurat de animale împăiate.

– Asta este coperta catalogului de Crăciun de anul trecut de la Bjorn Boontaag, companie deținută acum de Barry Neubauer. Voi citi ce scrie pe coperta catalogului: „Boontaag este cea mai profitabilă companie de jucării și mobilă din lume. Cele trei leoaice împăiate de pe copertă sunt foarte popularele Shena, Saydaa și Mehta, vândute în zeci de mii de exemplare părinților din întreaga lume. Catalogul conține două sute de pagini pline cu jucării, îmbrăcăminte și mobilă pentru copii". Poporul oferă această fotografie drept Proba B, am spus.

Apoi am privit de jur împrejurul camerei ca un luptător de guerillă în calmele și misterioasele secunde premergătoare lansării primei lui rachete.

– Poporul va oferi acum Proba C.

Capitolul 101

– Proba C, trebuie să vă previn, nu este nici pe departe la fel de sănătoasă precum catalogul Boontaag de Crăciun, am spus. De fapt, dacă priviți împreună cu copiii, ar trebui să le cereți să părăsească încăperea.

M-am întors încet la masa mea și am luat un plic de dimensiuni mari de pe ea. În timp ce efectuam această operație, i-am cercetat atent fața lui Neubauer până am văzut prima umbră de panică în ochii îngustați.

– Imaginile pe care le voi pune pe perete nu sunt calde și pufoase. Sunt fierbinți și crude, la o privire ascuțită. Dacă celebrează ceva, cu siguranță nu sunt copiii sau familia.

– Obiecție! a strigat Montrose. Obiectez cu vehemență!

– Lasă proba să hotărască, a spuse Macklin. Continuă, Jack.

Inima îmi bătea tare ca și cum m-aș fi luptat pentru propria viață, însă am vorbit cu un calm supranatural.

– Domnule judecător, am spus, Poporul o convoacă pe doamna Pauline Grabowski.

Pauline a înaintat sprinten spre boxa martorilor. Se vedea că abia aștepta să-și facă numărul, chiar dacă asta o implica personal.

– Doamnă Grabowski, am început, ce meserie aveți?

– Până de curând am lucrat ca investigator particular angajat la firma de avocatură a domnului Montrose.

– Cât timp ați lucrat acolo?

– Zece ani, apoi mi-am dat demisia.

– Cum erați văzută de șeful dumneavoastră?

– În zece ani am fost promovată de cinci ori. Mi s-au dat bonusuri de performanță în fiecare an. Domnul Montrose însuși mi-a spus că eram cel mai bun investigator cu care a lucrat în cei douăzeci și cinci de ani de practicare a avocaturii.

Nu mi-am putut reprima un zâmbet văzându-l pe Montrose foindu-se în scaun.

– Acum, doamnă Grabowski, ce rol ați jucat în investigarea acestui caz?

– Păi, am făcut cercetările obișnuite cu privire la dedesubturi, am vorbit cu potențiali martori, am adunat documente...

– Gândindu-vă la ziua de marți, trei mai. Ați fost la motelul Memory?

– Da.

– Ce ați găsit acolo?

– Am găsit colecția privată de fotografii a lui Sammy Giamalva. Am examinat câteva duzini de poze alb-negru.

Acum avea să înceapă.

M-am mișcat cu încetinitorul... luând fotografiile una câte una.

– Doamnă Grabowski, acestea sunt fotografiile?

– Da.

– Le regăsiți în aceleași condiții în care le-ați văzut prima oară?

– Da.

– Domnule judecător, Proba Poporului C, douăsprezece fotografii alb-negru, dimensiunea douăzeci pe douăzeci și cinci.

Montrose a strigat:

– Obiecție!

Macklin i-a făcut semn să tacă.

– Se respinge. E vorba de probe relevante care au fost autentificate de un martor autorizat. Poți continua, Jack.

Am ținut prima fotografie cu spatele la sală și am examinat-o cu atenție. Încă îmi provoca greață.

Apoi m-am dus spre perete și am lipit fotografia lângă coperta catalogului Boontaag de Crăciun. Doar când m-am asigurat că era bine lipită de perete și că nu stă strâmb m-am dat la o parte.

Am lăsat-o pe Molly să focalizeze pe ea, aparatul de filmat rămânând în acest prim-plan.

Primul lucru care i-a lovit pe cei care au văzut fotografia a fost intensitatea nefirească a luminii. Chiar și în această încăpere bine luminată strălucea ca un neon în noapte. Era tipul de lumină folosită în sălile de operație și morgi. Îți îngheța sângele în vene și te proiecta într-o hiperrealitate de coșmar.

În ton cu intensitatea crudă a luminii, se puteau vedea expresiile înnebunite a doi bărbați și a unei femei surprinși în plină acțiune. Erau îngrămădiți unul într-altul în centrul fotografiei, ca și cum femeia ar fi fost în flăcări și bărbații se înghesuiau în ea pentru a se încălzi.

Numai după ce te obișnuiai cu lumina îți dădeai seama că femeia dintre cei doi bărbați era Stella Fitzharding. Bărbatul care o sodomiza era Barry Neubauer, iar bărbatul din spatele lui, de sub ea, era fratele meu.

Capitolul 102

Fotografia alb-negru a zguduit încăperea ca suflul unei explozii puternice care-i rănește pe cei din jur, fără să lase urme. Neubauer a fost cel care a rupt tăcerea.

– Ticălos nenorocit! a strigat.

Montrose l-a secondat.

– Obiecție! Obiecție! Obiecție! ca și cum strigătul clientului său declanșase o alarmă mecanică în gâtul lui.

Scandalul lor l-a înfuriat pe Macklin. Era mânios și se vedea.

– Vă dau afară pe toți dacă nu tăceți din gură. Astea-s probe și în mod sigur sunt relevante. Se admit în proces.

Numai după ce a fost restabilită liniștea, m-am întors la treaba deloc ușoară de a lipi alte fotografii pe perete. Amintindu-mi neîncetat să nu ard etapele, să construiesc „cărămidă cu cărămidă", mi-am petrecut următoarele minute lipind fotografii cu Peter și diverși parteneri. În total am lipit treisprezece, colecția murdară a unui pornograf și cel mai trist album de familie pe care l-am văzut vreodată.

Chiar dacă existau și medalioane cu invitați ocazionali, componența trupei rămânea constantă: Barry și Peter, Stella și Tom – prietenii cei mai buni ai familiei Neubauer. În încăpere erau prezenți oamenii de care aveam nevoie. Profitaseră de fratele meu încă de pe vremea când era un copil.

Nu poate fi negată puterea pornografiei brute de a deconcerta. După ce fiecare fotografie era lipită pe perete, Molly făcea prim-plan pe ea și îl menținea zece secunde.

– Închide camera! a țipat Neubauer. Acum!

– Ne putem apropia, eu și procurorul? a întrebat Bill Montrose după ce s-a consultat cu Neubauer.

Când Mack ne-a făcut semn să ne apropiem, Montrose a spus:

– Domnul Neubauer are o ofertă care, crede dânsul, poate pune capăt acestui proces.

– Poporul nu este interesat, am spus categoric.

– În ce constă? a întrebat Macklin.

– Clientul meu insistă să o prezinte el însuși. Între patru ochi.

– Nu există nimic de valoare pe care să-l poată oferta Curții, i-am spus lui Macklin. Hai să continuăm.

Montrose i-a repetat cererea.

– Nu vă răpește decât un minut, domnule judecător. Sunt sigur că ne puteți oferi un pic din timpul dumnea-voastră – în numele echității, sau a ce naiba se presupune că ar trebui să simbolizeze asta.

– Curtea se retrage pentru două minute, a anunțat Macklin. Dați-le rețelelor de televiziune șansa să vândă niște bere.

S-a îndreptat spre Gidley, apoi ne-a condus pe toți patru într-o bibliotecă echipată cu o mașinuță mobilă și o scară pentru a putea avea acces la rafturile de sus. Bineînțeles, nu era nici o carte.

Să fiu în aceeași încăpere cu Neubauer, chiar dacă era cu cătușe la mâini, era tulburător. Era în pragul unei crize de nervi. Nu era obișnuit ca lucrurile să nu meargă după cum cânta el. Pupilele îi erau dilatate și nările îi fremătau. Răspândea un miros sălbatic, oțetit, greu de suportat.

– Zece milioane de dolari! a spus Neubauer de îndată ce ușa s-a închis în urma lui. Și nici unul dintre noi nu va coopera în nici un proces penal îndreptat împotriva ta, a bunicului sau a prietenilor tăi.

– Asta vă este oferta, domnule Neubauer? a întrebat Macklin.

– Zece milioane de dolari, a repetat, bani gheață depozitați într-un cont pe numele vostru în Grand Cayman din Bahamas. În plus, nici unul din voi nu stă o zi în închisoare. Aveți cuvântul meu. Acum îmi scoate și mie cineva cătușele astea odată? Ați primit ce doreați. Ați câștigat!

– Nu ne interesează banii tăi, i-am spus pe un ton hotărât.

Neubauer a dat din cap spre mine ca și cum ar fi alungat un gând neplăcut.

– Acum câțiva ani, a spus, câțiva dintre invitații mei s-au făcut praștie. O prostituată a căzut de pe iahtul meu. M-a costat cinci sute de mii de dolari. Acum o altă târfă a murit și vreau să reglez din nou conturile. Sunt un bărbat care-și plătește datoriile.

– Nu, Barry. Ești un ucigaș jegos. Frank Volpi a fost îndeajuns de amabil să mi-o confirme azi-noapte. Nu-ți poți plăti scăparea, javră!

Mi-am dat seama că-mi ieșisem prea tare din țâțâni. Figura lui Neubauer s-a contorsionat într-una din acele grimase preejaculatoare care puteau fi văzute și în câteva dintre fotografii. Apoi a șuierat:

– Mi-a plăcut să i-o trag lui frate-tău, Jack. Peter a fost unul dintre cururile mele preferate. În special când avea treisprezece ani, înțelegi, Mullen?

Eu mă sprijinisem de scară și Neubauer încălecase mașinuța de metal de pe podea la mai puțin de un metru de mine. Mașinuța îi ajungea exact la vintre. Tot ce trebuia să

fac era să apuc scara și să apăs puternic, dar m-am controlat. N-aveam de gând să-l las să intre în sala de judecată arătând bătut sau abuzat în vreun fel.

– Știu deja ce i-ai făcut fratelui meu, am spus într-un final. De aceea ne aflăm aici. Și asta te va costa mult mai mult decât un sac de bani, Barry.

– Înapoi la treabă, a spus Mack. Nu e politicos să lași o sută de milioane de oameni să aștepte și, chiar dacă avem lipsurile noastre, noi, cei din familia Mullen, stăm bine la capitolul onoare.

Capitolul 103

Stella Fitzharding nu corespundea profilului celei de-a treia neveste a unui miliardar din New York – Palm Beach. Nu era nici tânără, nici blondă, nici siliconată. Era o fostă profesoară de limbi romanice la micul colegiu din inima vestului, căruia bărbatul ei îi cărase milioane pentru a-și vedea numele pe frontispiciul bibliotecii. Chiar dacă se simțea jenată de apariția ei în fotografiile de pe perete, n-o arăta. Prima oară când și-o trăsese cu fratele meu, el avea paisprezece ani.

– Doamnă Fitzharding, am spus după ce ea a depus jurământul, am senzația că ați mai văzut aceste fotografii. Este adevărat?

Stella Fitzharding s-a încruntat, dar a dat din cap.

– Peter le folosea de vreo doi ani ca să ne șantajeze, a răspuns.

– Câți bani i-ați dat? am întrebat-o.

– Cinci mii de dolari pe lună? Șapte mii cinci sute? Nu-mi aduc aminte cu exactitate, dar îmi amintesc că îi dădeam atât cât îi dăm și grădinarului nostru.

Părea plictisită de întrebările mele. „Mai îndură puțin, Stella. Îți vei reveni repede."

– Nu v-ați plâns lui Barry Neubauer?

– Am fi putut să o facem, dar am găsit toată experiența asta cu șantajul atât de delicios de dramatică și, cum să

spun... ca într-un film. De îndată ce fotografiile erau lăsate pe terasa din fața casei, le înșfăcam și fugeam repede cu ele în casă, unde le studiam captivați, așa cum alți oameni se privesc zâmbind în fața cascadei Niagara. Era un joc pe care ne plăcea să-l jucăm.

Am vrut s-o plesnesc, dar m-am calmat.

– Unde făceați plățile? am întrebat-o.

A arătat spre banca martorilor.

– Detectivul Frank Volpi servea drept intermediar.

Volpi stătea acolo extrem de calm. Apoi i-a arătat Stellei degetul mijlociu.

– Deci făceați plata lunară prin Frank Volpi?

– Da. Dar când compania Mayflower a fuzionat cu Bjorn Boontaag, Peter și-a dat seama dintr-odată cât de discreditante pot fi fotografiile. În loc de câteva mii, voia milioane.

– Deci la ce v-ați gândit când cadavrul fratelui meu a fost împins de valuri la țărm?

– Că a jucat un joc periculos – și a pierdut, a răspuns Stella Fitzharding. Așa cum faci și tu, și așa cum ți se va întâmpla și ție.

Capitolul 104

– Îl convoc pe detectivul Frank Volpi.

Volpi nu s-a mișcat. Nu mă surprindea. De fapt, la asta mă așteptam din partea mai multor martori.

– Vă pot chestiona și așa, domnule Volpi, preferați astfel?

– Tot n-am să răspund întrebărilor tale, Jack.

– Măcar lasă-mă să încerc una.

– Cum dorești.

– Îți amintești conversația pe care am avut-o azi-noapte, domnule detectiv? l-am întrebat.

Volpi a rămas impasibil.

– Lasă-mă să-ți reîmprospătez memoria, domnule detectiv. Mă refer la discuția în care ai spus că Barry Neubauer și-a pus două dintre gorile să-l omoare pe fratele meu pe plajă acum un an.

– Obiecție! a țipat Montrose.

– Se admite! a țipat și Mack. Doamnă Stevenson, vă rog să nu consemnați aceste ultime două întrebări.

– Îmi cer scuze, domnule judecător, am spus. Poporul nu are alte întrebări.

– Bună treabă, Jack, a spus Volpi de la locul lui.

Capitolul 105

Ne-am retras pentru prânz și ne-am întors exact după patruzeci și cinci de minute. N-am putut mânca, în special pentru că mi-era teamă că n-am să pot avea o digestie decentă.

Martorul pe care aveam să-l chem reprezenta gradul acela de risc pe care un avocat pledant bun este sfătuit să nu și-l asume. Simțeam că nu aveam de ales. Era timpul să aflu dacă eram și un fin psiholog, pe lângă un potențial bun avocat.

Am respirat adânc.

– Campion Neubauer, am spus.

Sala s-a scufundat în tăcere. Campion s-a ridicat și a pășit în față. S-a uitat la ceilalți martori, ca și cum se aștepta ca unul dintre ei să-i arunce un colac de salvare.

Bill Montrose a țâșnit imediat din scaun.

– În nici un caz! Doamna Neubauer este în momentul de față sub tratament pentru depresie cronică. N-a putut să-și ia medicația de la începerea acetsui simulacru de proces.

M-am uitat la Campion, care deja se așezase în boxa martorilor.

– Cum vă simțiți? am întrebat-o. Puteți face asta?

A dat din cap.

– Sunt în regulă, Jack. De fapt, chiar vreau să spun ceva.

– Mă îndoiesc că asta ar avea vreun sens pentru tine, a urlat Neubauer din scaunul său, dar să știi că legea interzice să obligi o soție să depună mărturie împotriva soțului său!

– Numita excepție maritală, a răspuns Macklin, poate fi invocată de orice soț pentru propria protecție. Însă această excepție protejează numai mărturisiri făcute de un soț celuilalt, nu și faptele subiacente. Puteți depune mărturie, doamnă Neubauer.

Un surâs slab a apărut pe buzele lui Campion. O știam demult și o văzusem metamorfozându-se dintr-o femeie frumoasă și cu mintea deschisă într-una extrem de dezagreabilă. Ăsta era unul dintre motivele pentru care-mi încercam norocul cu ea acum.

– Nu-ți fă nici o grijă, dragă, i-a spus soțului ei. Nimeni nu mă obligă să fac declarații împotriva ta. Sunt aici din proprie voință.

După ce a jurat pe Biblia lui Gidley, am întrebat-o pe Campion dacă vrea să meargă cu mine să examinăm niște fotografii de pe perete. A acceptat.

Am arătat spre o femeie care părea că atinge extazul în cea de-a treia fotografie din șir.

– Cine este această persoană? am întrebat-o.

– Stella Fitzharding. E un monstru.

– Și femeia mai tânără în genunchi?

– Tricia Powell. Tânăra femeie de afaceri care o duce foarte bine la compania soțului meu.

– Și între ele două este fratele meu, Peter, care cu siguranță nu era un sfânt.

Campion a clătinat din cap.

– Nu era, dar n-a făcut niciodată rău nimănui. Și toată lumea îl iubea.

– Asta mă consolează, am spus.

Am condus-o de-a lungul șirului de fotografii. I-am arătat alte fotografii.

– Iar Peter, spuse Campion.

– Cam câți ani îi dai lui Peter în această fotografie?

– Nu știu – poate cincisprezece.

– Nu mai mare?

– Nu. Nu cred. Jack, trebuie să mă crezi – nu aveam nici o idee că lucrurile astea se petreceau la mine în casă. Cel puțin nu la început. Îmi pare rău. Îți cer iertare ție și familiei tale.

– Și mie îmi pare rău, Campion.

Am continuat de-a lungul șirului.

– În toate aceste douăsprezece fotografii făcute acum cinci ani, fratele meu, care în primele nu avea mai mult de cincisprezece ani, este călărit de un bărbat mult mai vârstnic.

– Soțul meu, Barry Neubauer, a spus ea, arătând spre bărbatul care strângea brațele unui scaun vechi la fel de tare cum îl strângea pe Peter în fotografii.

Am trecut de câteva fotografii, apoi ne-am oprit amândoi în fața ultimei din șir.

Peter și Barry erau însoțiți de un al treilea bărbat de vârstă mijlocie, care purta la gât o zgardă de câini cu ținte, prinsă de o lesă foarte puternică.

– Bărbatul în patru labe, am spus. Sunt aproape sigur că-l știu de undeva.

– Fără îndoială, a răspuns Campion. E Robert Crassweller Junior, procurorul general al Statelor Unite.

Capitolul 106

Am condus-o pe Campion înapoi în boxa martorilor. Dintr-odată arăta mai tânără și mai relaxată. Renunțase chiar să mai cerșească priviri aprobatoare sau dezaprobatoare de la Barry. Sau, mă rog, cum se numea ceea ce primea de la el.

– Te simți bine? am întrebat-o.

– Da. Mai departe.

Am arătat spre peretele cu fotografii.

– În afară de chipuri și trupuri, mai recunoști și altceva în fotografii?

– Camerele. Fotografiile au fost făcute toate în casa noastră. Am crescut în ea. Casa de pe plajă este în proprietatea familiei mele de aproape o sută de ani.

– Camere diferite sau aceleași? am întrebat.

– În general diferite.

– Un lucru pe care nu prea-l înțeleg, am spus, este unde s-a ascuns fotograful.

– Depinde de fotografie, dar putea să stea în mai multe locuri. Sunt multe unghere și crăpături. E o casă mare și veche.

– Dar cum știa unde să se ascundă și să revină în acel loc de mai multe ori fără să fie reperat?

Am auzit un zgomot în spatele meu și când m-am întors să văd ce este, Neubauer, care dărâmase masa din

talaș cu o izbitură puternică, se târa pe podea spre nevasta lui. În timp ce Fenton și Hank s-au repezit la el, ceva negru zbură prin încăpere, lăsând o urmă întunecată și urâtă pe perete la cincisprezece centimetri de capul lui Campion. Era pantoful stâng al Stellei Fitzharding.

– Soțul și prietena dumitale par destul de siguri că dumneata erai cea care îi ajuta pe șantajiști, doamnă Neubauer, am spus.

Scăpată nevătămată din ambele atacuri, Campion stătea în boxă calmă ca la început.

– Într-adevăr, a spus.

– Vă șantajați propriul soț, doamnă Neubauer? am întrebat-o. Dar în calitate de asociat cu drepturi depline la compania Mayflower, dumneavoastră aveați mai multe de pierdut decât el.

– Cred că va trebui să cădem de acord, Jack, că există lucruri mai importante decât banii. La început, voiam doar să am dovezi, a explicat Campion. Să știu ce se întâmplă în casa care aparținuse familiei mele timp de un secol. Însă apoi n-am putut rezista ideii de a-l vedea pe soțul meu dându-se de ceasul morții.

– Peter n-a știut de șantaj, nu-i așa?

– Nu ar fi fost niciodată de acord. Nu-l ura suficient de mult pe Barry. Peter nu ura pe nimeni cu excepția lui însuși. Ăsta era defectul lui cel mai încântător.

– Nu ar fi fost mai simplu să divorțați de soțul dumneavoastră?

– Mai simplu, poate, dar nu și mai înțelept. După cum ați avut ocazia să vedeți și dumneavoastră, când soțul meu se supără, oameni încep să fie aduși de valuri la țărm.

Mi-am astupat gura cu o mână și am respirat adânc. Apoi am pus următoarea întrebare, una esențială.

– Poate de aceea aveai nevoie de fotografii și mai incriminatoare decât acelea de pe pereți, Campion?

A înțepenit.

– Nu sunt sigură că înțeleg, a spus, plimbându-și nervos degetele pe amuleta neagră de cristal de la gât.

M-am apropiat de Campion.

– Ba cred că înțelegi. Una este să-l surprinzi pe Barry făcând sex cu minori, fete și băieți. Dar dacă, de exemplu, ai avea fotografii cu el comițând o crimă? Nu de aceea i-ai întins lui Peter o capcană?

– Nu știam că Barry avea de gând să-l omoare pe Peter în acea noapte. Cum aș fi putut ști?

– Bineînțeles că știai. Tocmai ai fi afirmat că „Atunci când Barry se supără, oameni încep să fie aduși de valuri la țărm". De fapt, l-ai trimis pe Sammy să imortalizeze crima.

– Dar *nu există nici o fotografie!* s-a apărat ea. N-am nici o fotografie!

Am ridicat un plic.

– Dar eu am, Campion. Am fotografiile chiar aici.

Capitolul 107

Toate tehnicile de pledoarie pe care am încercat atât de mult să le stăpânesc o iarnă și o primăvară întreagă m-au părăsit într-o fugă frenetică și generatoare de neliniște. Am deschis repede plicul în loc să storc momentul de toată încordarea lui. Inima îmi spărgea pieptul. Toate simțurile îmi erau ascuțite ca briciul. Am luat câteva fotografii din plic.

Am aruncat o privire rapidă fotografiilor, apoi le-am lipit de perete alături de celelalte. Erau probabil ultimele șapte poze pe care le făcuse Sammy și lucrul cel mai îngrozitor era faptul că într-un fel se putea spune că erau capodoperele lui.

Toate erau făcute orizontal, patruzeci și opt pe cincizeci și șase, și erau pe atât de negre și de întunecoase, pe cât de luminoasă era pornografia lui. Lipite de perete într-un șir în zigzag, arătau mai puțin a fotografii și mai mult a tablouri expresioniste cu vârtejuri violente de furie, frică și moarte.

Ca în majoritatea fotografiilor pornografice, acțiunea comporta patru protagoniști. Dar dorința era înlocuită de furie, penetrarea pelviană de pumni biciuitori și picioare.

Iată, puteam vedea cadranul estompat al ceasului Cartier al lui Neubauer în timp ce flutura un ciomag spre gâtul lui Peter.

Și *iată,* în timp ce alte două umbre voinice răsuceau la spate mâinile lui Peter, am depistat fulgerele argintii ale cataramei mocasinilor lui Neubauer, în timp ce-l lovea pe Peter în coaste.

Iată și o figură pe jumătate scufundată în umbră – , dar mi-am dat seama că era Frank Volpi. A mințit spunând că nu luase parte, dar, bineînțeles, de ce să nu mintă? Toți ceilalți o făcuseră.

Ultima fotografie era cea mai groaznică. Am trântit-o pe perete și am privit lentilele aparatului lui Molly focalizând-o. Știam că mi se va întipări pe retină pentru totdeauna.

În momentul în care fusese făcută această fotografie probabil că o rază pătrunsese prin nori. Cum Peter zăcea frânt la picioarele ucigașilor lui, fața îi fusese luminată pentru câteva secunde.

Semăna cu o față luminată de lumânare din tablourile lui Caravaggio, fața unui bărbat tânăr conștient că acelea erau ultimele secunde din viață și că nimeni nu avea să vină să-l salveze. Groaza din ochii lui era copleșitoare și, chiar dacă mai văzusem fotografia, a trebuit să întorc privirea.

– Există vreun sfârșit pentru această mascaradă fără rușine? a urlat Montrose. În toate aceste fotografii, nu se poate distinge decât o singură figură, aceea a *victimei.*

– Procurorul să se apropie de boxă, a cerut Macklin. Imediat.

Când am ajuns acolo, era mai furios decât îl văzusem vreodată.

– Montrose are dreptate. Fotografiile astea nu ajută cu nimic și tu știi asta. Ce naiba faci, Jack? Ai într-adevăr ceva de spus?

– La dracu' cu Montrose. Și cu Neubauer. Și la dracu' și cu tine.

Am scuipat repede cuvintele. Apoi am început să plâng. N-am mai putut rezista.

– Nu-mi pasă dacă fotografiile astea pot constitui probe. Îl arată pe Peter bătut cu bestialitate pe o plajă de Neubauer și două gorile, dintre care una-i Volpi. Dacă trebuie să am imaginea asta în cap toată viața de-acum înainte, atunci și ei s-o aibă. Peter nu s-a sinucis, nu s-a înecat – a fost omorât, Mack. Asta spun fotografiile.

Macklin s-a aplecat și mi-a luat fața plânsă în palmele lui uriașe. A strâns-o puternic ca și cum ar fi încercat să oprească o rană din sângerat.

– Jack. Ascultă la mine, a spus cu un zâmbet înduioșător. Faci o treabă foarte bună, chiar mai mult de-atât. Nu lăsa lucrurile să-ți scape de sub control acum, fiule. Ai ceva cu care să-i termini pe acești nenorociți? Te rog să-mi spui că ai, Jack.

Capitolul 108

Nu lăsa lucrurile să-ți scape de sub control acum.

Când eu și cu Peter eram copii, tata ne-a spus o poveste despre un șobolan uriaș care intrase în apartamentul lor din Hell's Kitchen. Era o dimineață friguroasă de decembrie. Mama, care era însărcinată cu mine, stătea într-o cafenea pe partea cealaltă a străzii.

Tatăl meu a împrumutat o lopată de la administrator și a urcat înapoi cele cinci etaje pentru confruntarea cu șobolanul. L-a găsit în sufragerie la capătul camerei tip vagon, săpând în perete în încercarea de a-și croi drum afară. Era de dimensiunile unei pisici, cântărea pe puțin cinci kilograme și avea o piele lucioasă portocaliu-maronie.

Învârtind lopata, tata s-a retras într-un colț. Șobolanul a încercat să treacă de el, făcând piruete când la stânga, când la dreapta, dar când a văzut că totul era în zadar și-a dezvelit dinții și a așteptat. Când tata l-a lovit cu lopata ca un jucător profesionist de baseball, *șobolanul s-a agățat de el!*

Cu o răsucire disperată, tata l-a făcut să zboare prin aer ca o minge cenușie și îmblănită de softball. Șobolanul s-a izbit de perete suficient de tare încât să dărâme jumătate din cărțile de pe rafturi. Tata abia a avut timp să răsucească din nou lopata că șobolanul a și zburat înapoi spre el. Iar l-a lovit din nou cu lopata. Șobolanul s-a prăbușit. Tata l-a făcut să zboare prin aer de două ori înainte de a-l omorî.

Când l-am chemat pe Barry Neubauer la boxă, m-a privit în felul în care probabil îl privise șobolanul pe tatăl meu în acea dimineață de iarnă.

Fără să-și ia ochii amenințători de la mine, se scutura de spasme și fierbea. Degetele lui lungi erau albe când a strâns brațele scaunului.

Și a rămas nemișcat.

– Vrei să joc pe scena ta, nu? a sâsâit. În cazul ăsta va trebui să mă târăști până la ea. Dar asta n-ar da prea bine la televizor, nu-i așa, istețule?

– Am fi încântați să te târâm până acolo, a spus Macklin, coborând de pe platforma lui. Să fiu al naibii dacă n-am s-o fac eu singur.

După ce ne-am asigurat că mâinile și picioarele îi erau legate trainic de scaun, eu și Mack ne-am așezat de o parte și de alta. L-am ridicat în aer.

În momentul în care nu a mai simțit pământul sub picioare, a început să se zbată în legături mai rău ca Mudman în momentele de dinaintea morții. Până să-l duceam în boxă, fața și părul i se năclăiaseră de sudoare. În spatele ochelarilor cu rame de metal, pupilele i se micșoraseră ca două ace cu gămălie.

– Ce mai aveți acum să ne arătați, domnule procuror? a întrebat cu un scrâșnet furios și strident. Era același ton superior pe care-l folosea cu servitorii acasă. Alte fotografii murdare? Care dovedesc ce? Că imaginile fotografice pot fi măsluite pe computer? Hai să fim serioși, Jack, trebuie să vii cu ceva mai tare de atât.

Ultimul zâmbet zeflemitor era pe cale să-i înflorească pe buze, când se auzi un ciocănit în ușa din fundul sălii.

– De fapt, chiar am altceva să-ți arăt. Și iată că tocmai sosește.

Capitolul 109

Privindu-și nervos picioarele, cum ar fi făcut oricine s-ar fi trezit traversând o încăpere lungă, privit de jumătate din America, Pauline și-a făcut drum încet până în față. Nu mă puteam împiedica să fiu foarte mândru de ea. Îndurase alături de mine până la capăt.

Când a ajuns aproape de mine, mi-a întins o bucată de hârtie. Am citit-o cu inima cât un purice. Scria *East Hampton, L.A., Manhattan – 1996.*

Apoi, pentru că așa i-a venit, bănuiesc, m-a sărutat blând pe obraz și s-a așezat lângă Marci.

– Există un lucru pe care mi-ar plăcea să-l clarificăm, i-am spus lui Neubauer, arătând spre fotografiile de pe perete. Nu ți-a cerut nimeni vreodată să folosești un prezervativ?

Crăpăturile subțiri ale ochilor lui se îngustară și mai mult.

– Aha, deci acum transformi toată treaba într-un clip social în folosul comunității? Le-am spus că nu aveau de ce să se teamă. Mi-am făcut teste tot timpul.

– Înțeleg. În consecință, i-ai mințit pe acești oameni.

Ochii lui Neubauer se înnegurară și mai mult și și-a răsucit gâtul spre mine.

– Ce naiba tot spui acolo?

– Spun că ai ascuns adevărul. Ceea ce se numește minciună. I-ai mințit pe oamenii ăștia. Pe nevasta ta, pe Tricia Powell, pe familia Fitzharding. Pe fratele meu.

– Nu ești în toate mințile! Oricine te vede își dă seama. Este absurd. Ești nebun.

– Îți amintești probele de sânge pe care vi le-am luat când ați venit? Pe ale tale le-am testat de HIV.

– Ce spui? a mugit Neubauer.

– Ești *seropozitiv*, domnule Neubauer. Le-am repetat de trei ori. Domnule judecător, Poporul oferă acest raport de laborator drept Proba Poporului D.

– Nu aveai nici un drept, a scrâșnit el, smucindu-se atât de violent încât aproape că era să cadă de pe platformă.

– Ce contează dacă aveam sau nu dreptul? Dacă tot zici că te testezi tot timpul, te-am scutit de un deranj.

– Nu e o crimă să fii bolnav, a spus Neubauer.

– Nu, dar este o crimă să îți expui în cunoștință de cauză partenerii la infecția cu HIV.

– N-am știut că sunt seropozitiv până în acest moment, s-a precipitat Neubauer.

– Bănuiesc că asta ar fi putut fi posibil dacă nu am fi găsit în sângele tău urme de Zidovudin – un medicament care se administrează în tratamentul pacienților infectați cu HIV. Apoi am căutat în arhivele tale farmaceutice. Poporul oferă aceste arhive drept Proba Poporului E. Nu aveam nici un drept să facem nici asta, dar l-ai omorât pe fratele meu, așa că n-am mai stat pe gânduri. Am aflat că ți s-au prescris rețete cu Zidovudin în East Hampton, Los Angeles și Manhattan. Și asta din 1996.

Neubauer tremura din tot corpul. Nu voia să mai audă nimic. Montrose era în genunchi, strigând obiecții pe care Mack le respingea. Cei doi Fitzharding și Tricia Powell

țipau la Neubauer. La fel făcea și Frank Volpi, care a trebuit ținut în frâu de Hank și Fenton.

– *Ordine!* a strigat Mack din scaun. Am zis ordine!

– Te-ar surprinde să afli că în ultimele două săptămâni, am continuat, am căutat și găsit doisprezece oameni din fotografiile existente pe perete și în acest plic. Asta nu-l include și pe fratele meu, pe care probabil l-ai infectat. Șapte dintre ei au fost găsiți seropozitivi.

Marci a manevrat camera în jurul lui Neubauer. Vorbindu-i, priveam în lentila obiectivului.

– Domnule judecător, Poporul oferă acum șapte declarații sub jurământ a șapte indivizi care, bazându-se pe coroborarea în timp a rezultatelor de laborator, toți cred că au fost infectați de Barry Nuebauer. Ce-i mai important, toți afirmă în depoziții că Neubauer i-a mințit în legătură cu infectarea lui cu virusul HIV.

– Totul nu-i decât minciună, a continuat Neubauer să strige la mine.

Nu-și putea controla deloc tremurul corpului.

– Fă-l să înceteze cu minciunile astea despre mine, Bill!

M-am îndreptat încet spre Barry Neubauer. Întotdeauna fusese atât de infatuat și de sigur pe el. Nu credea că cineva putea să-l atingă în vreun fel. Era deștept, era bogat, era directorul general al unei corporații importante, deținea oameni. Numai că acum, ochii lui întunecați arătau la fel de condamnați ca ai lui Peter pe plajă în acea noapte.

– În statul New York, expunerea conștientă a unei persoane la virusul HIV este considerată crimă de gradul întâi. Se pedepsește cu până la doisprezece ani de închisoare. Asta pentru fiecare om infectat. Doisprezece ori doisprezece duce la o sută patruzeci și patru de ani în închisoare. Mie-mi convine.

Eram față în față cu javra.

– Fratele meu nu era perfect; dar cine este? Dar era un om bun, un frate bun. Peter nu a făcut niciodată rău nimănui. L-ai omorât. Nu o pot dovedi, dar, oricum, te-am prins, nenorocitule. Ce zici despre asta?

M-am ridicat în picioare și m-am adresat camerei lui Molly pentru ultima oară.

– POPORUL CONTRA LUI BARRY NEUBAUER, am spus, și-a încheiat pledoaria. S-o ștergem de-aici.

Capitolul 110

Era aproape ora cinci după-amiază când Fenton și Hank i-a condus pe invitații noștri spre ușa de la ieșire și le-a dat drumul.

– Mergeți și înmulțiți-vă, a spus Fenton.

Un moment am rămas toți clipind în lumina aurie din East End, neștiind întocmai ce să facem în continuare.

Cei doi Fitzharding, Campion și Tricia Powell s-au dus cu pași șovăitori până la capătul verandei. Erau tăcuți, legănându-și picioarele peste margine, cu ochii privind în gol spre nisipurile nepăsătoare. Frank Volpi se clătina amețit, undeva lângă cei patru.

– Doamne, a spus Pauline, arată ca niște muncitori cu ziua așteptând să-i ia careva cu mașina să-i ducă acasă. Poate că într-adevăr hainele îi fac pe bărbați și pe femei. Trebuie să reconsider lucrurile.

Bill Montrose stătea singur pe verandă cam la trei metri depărtare de ceilalți. Priponit încă de vechiul scaun de plajă, Barry Neubauer stătea exact în locul în care Fenton și Hank îl abandonaseră după ce-l căraseră afară din casă. Ochii abia i se mișcau. Nimeni nu veni să-i vorbească, nici măcar avocatul lui.

– Iată o imagine plăcută, a remarcat Pauline. Barry Neubauer singur și zdrobit. Am s-o țin minte pentru vreo zi ploioasă.

Le-am dat lui Marci, Fenton și Hank costume de baie, prosoape și papuci de plajă. Apoi i-am trimis să hoinărească în direcții diferite, aidoma unor turiști în vacanță zăpăciți de soare. De vreme ce nu apăruseră niciodată la televizor, nu exista nici o modalitate prin care putea fi demonstrată implicarea lor, cu excepția depozițiilor ostaticilor. Mizam pe faptul că aveau să fie prea preocupați de propriile probleme ca să-și mai bată capul și cu cei trei.

Molly și-a scos camera în șosea și a căutat punctul cel mai avantajos pentru a filma scena finală. Eu, Pauline și Mack stăteam jos la marginea terasei, departe de invitații noștri. Eram la fel de confuzi și de istoviți ca și ei.

Ne sprijineam mai mult unul de altul decât de zidul casei. Ne-am lăsat răsfățați de soare. Razele de după-amiaza târziu par a fi cele mai prețioase, chiar și la începutul verii, dar astea erau și mai și. Semănau cu ce știu eu, cu afecțiunea.

– Te iubesc, Pauline, a spus Mack, rupând tăcerea.

– Și eu la fel, a răspuns Pauline, prea obosită să-și mai ridice capul de la pieptul meu.

Mi-am dres vocea ostentativ, până când Mack a adăugat.

– Nu fi urâcios, Jack. Și la tine ținem destul de mult.

După ceva timp, Mack s-a ridicat cu un oftat și s-a îndreptat spre Tricia Powell. A căutat în tașca ei, de unde a scoas un Nokia cromat. Tânăra era prea obosită ca să riposteze.

– Nu-ți face griji, Trish, a spus Mack, e interurban. Are cineva ceva de zis înainte ca lucrurile să scape de sub control? a întrebat după ce s-a întors.

– Mulțumesc, am spus. N-aș fi putut să o scot la capăt fără tine. N-aș fi reușit nimic. Vă iubesc pe amândoi.

– Dorește cineva să adauge ceva ce noi nu știm? a răspuns Mack când s-a așezat din nou alături de noi. În regulă, atunci.

Mack a apăsat tastele mici și cauciucate ale telefonului cu degetele lui enorme, apoi a zâmbit cu încântare exagerată când acesta a început să sune.

– Amărâtul chiar funcționează. Aici e Mack Mullen, i-a spus celui care ridicase receptorul la secția de poliție. Eu, nepotul meu și minunata lui iubită suntem aici împreună cu familia Neubauer, cei doi Fitzharding și alți câțiva dintre cei pe care îi iubim cel mai mult pe fața acestui pământ. Ne întrebam dacă ați dori să treceți pe aici. Suntem la vila Kleinerhunt. Ah, încă un lucru. Nimeni nu e rănit și nimeni nu e înarmat. Nu e nevoie de acțiuni prostești. Vă vom însoți în liniște.

Apoi a trântit clapa telefonului care s-a închis ca o scoică și l-a azvârlit în nisip.

– Ar trebui interzise chestiile astea.

Cinci minute mai târziu, aproximativ o sută de polițiști și agenți federali răcneau urcând strada principală din Montauk în mașinile lor marcate și nemarcate, printre sirenele care se tânguiau de parcă anunțau sfârșitul lumii.

Deoarece elicopterele Pazei de Coastă au ajuns acolo imediat după ei, nu am auzit nimic când au venit să ne aresteze.

EPILOG

Capitolul 111

Trecuseră aproape cinci luni. Eu, Pauline și Macklin ședeam în colțul îndepărtat al unui bar numit Piața Foley. Sorbeam niște beri Guinness negre. Cu excepția barmanului și a unei pisici albe, localul era gol. Așa sunt multe baruri la unsprezece dimineața, până și în inima New Yorkului.

– Să dea Domnul să putrezească în închisoare, a spus Macklin, lansându-și toastul favorit încă de la începutul verii.

Pentru informarea dumneavoastră, se părea că asta avea să i se întâmple lui Barry Neubauer. Primul lui proces pentru omucidere abia începuse. Și mai erau încă douăsprezece care așteptau pe rol ca niște Mercedes și Audi sedan, la coadă la semafor pe Route 27.

Și acum urmează partea cea mai bună. Ca să fie înlăturată suspiciunea că Neubauer ar putea fugi din țară, era obligat să își petreacă nopțile și weekendurile în cea mai mare închisoare din New York – Rikers Island – până avea să fie consemnat și ultimul verdict în cazul lui. Valoarea acțiunilor de la compania Mayflower scăzuse la mai puțin de doi dolari. Barry Neubauer era ruinat.

Cât despre noi trei, această zi avea să fie probabil ultima noastră zi de sorbit Guinness în libertate pentru ceva timp. Avocatul nostru, Joshua Epstein, același tip care o reprezenta și pe Molly, refuzase să bea cu noi un pahar

înainte să ne îndreptăm spre tribunal. Deja ne pregătise – nu credea că șansele noastre erau din cale-afară de mari.

Mack era tulburat. Este adevărat, avea optzeci și șapte de ani. Spunea că vrea să dea o petrecere de Memorial Day care să umple locul vacant din calendarul monden al celor din Hampton.

– Vreau să dau o petrecere *adevărată,* s-a confesat el, ștergându-și spuma de pe buze. Ceva ce îi va face pe ăia care merg la zaiafeturile lui Puff Daddy să le considerare foarte plictisitoare în comparație cu ce am să organizez eu.

– Sunt alături de tine, Macklin, a spus Pauline.

– Nu vreau să fiu primul care sparge petrecerea, le-am spus amândurora, dar e timpul să mergem. Ne așteaptă un proces.

– Prefer *acest* loc, a spus Mack și a rânjit ca un nebun ce era.

– Hai să înfruntăm și muzica, am răspuns.

Capitolul 112

Apropiindu-ne, eu, Pauline și Mack, de treptele Curții Districtuale din Piața Foley, ne-am întâlnit cu teribil de nervosul nostru avocat, Josh Epstein și o mare de reporteri, ale căror flash-uri, microfoane și obiective se îngrămădeau peste baricadele alb-albastre ridicate de poliție.

– Clienții mei nu au nimic de declarat, a spus Josh, împingând cu mâna hoardele de presari și aruncându-ne mie și lui Mack o privire severă.

Apoi Josh ne-a condus pe treptele aspre de calcar până la intrarea sprijinită pe pilaștri, unde am trecut de detectorul de metale și am ajuns la lift.

Am urcat cu liftul în tăcere până la etajul douăzeci și trei. Când ușile ascensorului s-au deschis, Mack și-a dres glasul.

– Cum spunea și acel bătrân irlandez, Benjamin Franklin, „Trebuie să rămânem împreună, dacă nu, aproape sigur ne vor lega unul câte unul".

Sala de tribunal a onorabilului James L. Blake nu arăta câtuși de puțin ca tribunalul nostru popular de pe promontoriul din Montauk. Cu tavane de zece metri, candelabre, mobilier de mahon și bănci pentru public, aducea mai degrabă cu Old Whalers' Church din Sag Harbor.

Ne-am așezat la masa apărării în timp ce Josh se conversa pe șoptite cu procurorul adjunct, căruia îi fusese alocat cazul nostru. Îmbrăcat într-un costum gri, cu cămașă

cu butoni albi și cravată de mătase cu roșu și albastru, procurorul adjunct Arthur Marshall era o persoană rezonabilă, deși severă. Era hotărât să își exercite „discreția acuzatoare" strict după litera manualului emis de Departamentul de Justiție.

În urmă cu trei luni, fuseserăm acuzați de tentativă de răpire, precum și de răpirea efectivă a lui Barry Neubauer, Campion Neubauer, William Montrose, Tom Fitzharding, Stella Fitzharding, Tricia Powell și Frank Volpi. La acel moment, știusem că nu ar fi avut nici un sens să trecem printr-un proces; fiecare dintre noi știa prea bine ce făcea și de ce. Când am intrat în boxa acuzaților, judecătorul Judge Blake ne-a anunțat prețul pe care urma să-l plătim pentru dreptatea făcută lui Peter: „Pe puțin 20 de ani".

Venise momentul.

– Toată lumea în picioare! a ordonat grefierul, în momentul în care onorabilul James L. Blake a intrat în sala de judecată.

Mulțimea din „strane" s-a ridicat în timp ce bătrânul judecător își târșâia picioarele pe scări până la bancă, târându-și roba neagră pe podea în spatele lui. Părea aproape la fel de bătrân ca și Mack și cu un caracter la fel de dificil. S-a așezat și a aruncat o privire asupra sălii de judecată.

– Stați jos, a mârâit el.

– Statele Unite contra Jack Mullen, Macklin Reid Mullen și Pauline Grabowski, a strigat grefierul. Urmează sentința.

Capitolul 113

– Acuzarea e pregătită? a întrebat judecătorul.

– Da, onorată instanță, a răspuns Marshall, ridicându-se în picioare.

– Apărarea?

– Suntem pregătiți, onorată instanță, a spus Josh, cu urechile cam roșii.

– În cazul ăsta, luați loc, domnilor, a spus judecătorul. Se pare că vom sta ceva timp aici.

Josh și Arthur Marshall s-au privit și s-au așezat.

– Am fost peste măsură de tulburat de faptele acuzaților în acest caz, la fel ca de fiecare dată când am de a face cu un caz penal, a început judecătorul Blake. Și nu doar din cauza naturii faptei, o dezgustătoare privare de libertate exercitată asupra unor persoane, ci din cauza trecutului inculpaților. Tânărul domn Mullen a absolvit recent una dintre cele mai prestigioase facultăți de drept din țară, unde a avut privilegiul de a sta în preajma unor eminenți dascăli ai legii. Domnișoara Grabowski a activat în ultimii zece ani ca detectiv particular, fiind angajat al uneia dintre cele mai solide firme de avocatură din acest oraș. A depus mărturie, chiar în această sală de judecată, de nenumărate ori și a lucrat cu cei mai buni profesioniști ai noștri. Cât despre bătrânul domn Mullen, ați venit în această țară căutând bunăstare pentru dumneavoastră și familia dumneavoastră.

Cea mai mare parte a perioadei adulte v-ați petrecut-o muncind din greu. Este adevărat, ați suferit o imensă pierdere prin moartea tragică a nepotului dumneavoastră, însă asta nu vă poate scuza comportamentul.

Când judecătorul s-a oprit o clipă pentru a-și trage sufletul, Mack a profitat de ocazie pentru a murmura o veche rugăciune irlandeză. Pentru prima oară, Pauline avea un aer speriat. I-am strâns mâna. O iubeam pe această femeie. Nu-mi puteam imagina viața fără ea.

– Cât despre reprezentantul autorităților, aici de față, tânărul domn Marshall, continuă judecătorul, arătând cu capul în direcția procurorului, și despre șeful său, procurorul Lily Grace Ducker, domniile lor au recomandat, cu infinită compasiune, pedeapsa minimă posibilă din punct de vedere legal, douăzeci de ani, dat fiind că acuzații nu au nici un fel de cazier judiciar. După o lungă și atentă analiză, mă tem că voi declina generoasa ofertă a autorităților. Dar înainte de asta, vreau să fac câteva comentarii asupra consecințelor colaterale ale faptelor inculpaților. După cum toate părțile implicate sunt la curent, ca rezultat direct al investigațiilor și expertizelor efectuate de inculpați la așa-zisul proces, domnul Barry Neubauer, principala victimă în cazul de față, a fost acuzat în douăsprezece spețe separate de omucidere și, chiar în clipa de față, se află în plin proces la tribunalul penal din New York. După cum a anunțat procurorul Drucker, FBI investighează în prezent faptele lui William Montrose, în conexiune cu acuzațiile potrivit cărora ar fi comis sperjur și ar fi intimidat un martor – dr. Jane Davis – la ancheta asupra morții lui Peter Mullen, ca rezultat direct al acțiunilor inculpaților. Domnul și doamna Fitzharding au părăsit jurisdicția acestei Curți, refuzând să sprijine Curtea în prezenta investigație. Detectivul Francis Volpi a fost

arestat recent în cazul uciderii lui Sammy Giamalva, aici, în Manhattan. Este, de asemenea, suspect în cazul uciderii lui Peter Mullen.

Judecătorul s-a mai uitat o dată la sala de judecată.

– Sunt vremuri grele pentru sistemul justiției penale din această țară. Recentele verdicte date în așa-zise cazuri notorii au dus la concluzia, larg împărtășită, că în această țară există dreptate doar pentru cei bogați și celebri, care își permit să o cumpere. Prezidez acest tribunal de 44 de ani, de când președintele Eisenhower a binevoit să mă considere potrivit pentru această misiune, și mărturisesc că nu am fost niciodată așa de scârbit de felul cum este administrată justiția în această țară așa cum sunt astăzi. Acestea fiind spuse, iată verdictul meu.

Nu se auzea nici musca în sala de judecată. Unghiile Paulinei îmi intraseră în carne. Macklin mă ținea de cealaltă mână.

– Tribunalul decide să invoce Jurisprudența Federală 5K1, punctul 1. Această secțiune, doamnelor și domnilor reprezentanți ai presei, permite acestei Curți să aplice cea mai blândă sentință acelor inculpați a căror cooperare cu autoritățile a dus la investigarea sau punerea sub acuzație a altor persoane. Dat fiind asistența de calitate pe care inculpații au acordat-o în acest sens, sunt sigur că nu va fi ridicată nici o obiecție din partea autorităților asupra acestei chestiuni. Nu-i așa? a întrebat judecătorul.

– Nici una, a croncănit Marshall, cu mutra unui țânc care tocmai a fost iertat de o păruială strașnică de către un adult milos.

– Un răspuns bun. Macklin Reid Mullen, Pauline Grabowski, Jack Mullen, curtea vă condamnă pe fiecare la șase sute de ore de muncă în folosul comunității, pe care le veți executa la Casa de Sprijin Legal Pro Bono pentru

Persoanele cu Venituri Modeste, secția pentru condamnați la moarte. De acum încolo, singurele procese în care veți mai fi implicați vor fi cele în care veți acorda asistență inculpaților săraci, amenințați cu pedeapsa cu moartea. Ședința se suspendă.

În timp ce judecătorul a bătut cu ciocănelul în masă și s-a ridicat să coboare scările, asistența a izbucnit în aplauze și urale.

Reporterii s-au bulucit asupra noastră, în timp ce ne îmbrățișam. Nici unul dintre noi nu a făcut o declarație presei.

– Fratele tău e mândru de tine, mi-a șoptit Mack la ureche.

În timp ce ne ridicam să ieșim din sala de judecată, braț la braț, un gând mi-a răsărit în minte, o amintire sacră.

Pe vremea când Peter era doar un copil, după moartea mamei noastre, se strecura la mine în pat în fiecare noapte.

– Îmi place să aud cum îți bate inima, Jack, spunea el.

Și mie îmi plăcuse să aud cum bătea inima lui Peter. Îmi lipsea.

Când Jack Mullen află despre moartea „accidentală" a fratelui său Peter, înecat în apele oceanului într-o noapte friguroasă, știe că realitatea este mult mai complicată decât pare la prima vedere. Însă în calea aflării adevărului se pune o adevărată armată de polițiști, de avocați și de oameni plătiți să-i apere pe mai-marii din Hamptons, unde a fi „doar" bogat este hilar, iar a fi sărac este de neconceput.

Pe măsură ce descoperă noi dovezi ale vieții secrete duse de fratele său, Jack începe să-și dea seama că lumea celor privilegiați este guvernată de alte legi decât cea a oamenilor obișnuiți. Și cum răzbunarea este mai dulce atunci când este atent pusă în practică, planul lui Jack pentru a-i face pe vinovații de moartea lui Peter să plătească este unul care nu va fi uitat cu ușurință de cei din Hamptons – și nici de restul lumii.

Casa de pe plajă *este un thriller despre minciuni și răzbunare, cu un final atât de șocant, încât nu putea fi conceput decât de mintea lui James Patterson.*

NEW YORK TIMES

ISBN 978-973-103-669-4

9 789731 036694

www.rao.ro
www.raobooks.com

rao international publishing company